CĂRȚILE o ARVEN
Simona Stoica
Provocarea
vol. 1
CARTEA ÎNTÂI DIN SERIA
REPHELIMII
TEEN FICTION
HERG BENET

Simona Stoica

Provocarea

Volumul I

Prima carte din seria *Rephelimii*

Editura HERG BENET
2014

© 2014 Simona Stoica
© 2014 Cărțile Arven

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această narațiune este fictivă. Orice asemănare cu întâmplări
sau personaje istorice este aleatorie.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-8530-81-9
ISBN Print: 978-606-8530-51-2

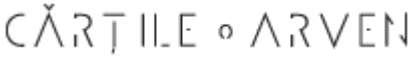

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru părinții mei, care îmi sunt cei mai buni prieteni.
Pentru Tano și Lady, Sasha și Nole, care au făcut și vor face mereu parte din familia mea.

Cititorule,

Ai deschis o carte care ar fi trebuit să rămână închisă.

Ai preferat să riști și să-ți scufunzi ochii într-o lectură care te va face să te întrebi: cât de diferite sunt cu adevărat realitatea și ficțiunea? Când se contopesc și formează un singur timp, o singură lume? Sau oare toate acestea s-au întâmplat deja, dar fără cunoștința ta? Cum ai putea tu oare să știi ce mistere ascunde trecutul și ce pericole pândesc din viitor?

Răspunsul este simplu. Nu poți. Ești doar o altă păpușă în mâna destinului, te străduiești să scapi de sforile care te-au prins în capcană, dar cu cât te zbați mai mult, cu atât strânsoarea devine mai puternică. Vrei să-ți faci propriul drum, propriile reguli, să faci doar ceea ce îți poftește și dictează inima, dar de cele mai multe ori observi că dai greș în încercările tale.

Timpul îți este cel mai mare dușman. Dar e și cel mai complet spectator. Te observă și te urmărește pe parcursul întregii vieți, așteptând să eșuezi, să faci acea greșeală fatală pentru ca el să intervină și să dea tuturor lucrurilor un alt parcurs și un cu totul alt sens decât cel ales de tine. Nu te încrede în el. Nu îți este prieten. Nu vrea să te ajute. El este doar o simplă unealtă care-ți grăbește sfârșitul. Nu este el cel care a distrus imperii și a schimbat soarta tuturor? Nu el a dus la moartea atâtor regi și împărați?

Fiecare minut contează, fiecare bătaie de inimă, fiecare oră parcursă. Iar tu ai hotărât ca acum să dai totul la o parte pentru a ține în mâini această carte.

Motivele nu contează, decizia finală e cea care își pune amprenta.

Autorul

The world seems not the same
Though I know nothing has changed
It's all my state of mind
I can't leave it all behind
I have to stand up to be stronger

I have to try
To break free
From the thoughts in my mind
Use the time that I have
I can say goodbye
Have to make it right
Have to fight
Cause I know in the end it's worthwhile
That the pain that I feel slowly fades away
It will be all right

I know
I should realize
Time is precious
It is worthwhile
Despite how I feel inside
Have to trust it'll be alright
Have to stand up to be stronger

Oh, this night is too long
Have no strength to go on
No more pain I'm floating away

Through the mist I see the face
Of an angel, calls my name
I remember you're the reason I have to stay

Within Temptation – *Pale*

PROLOG

Pașii ei ușori răsună nestingheriți în noapte,
Iar gândurile îi sunt încununate de șoapte.
Ea simte răsuflarea morții venind mai aproape,
O zărește printre umbre, dar e încă departe.

Frica o încolțește și se pierde în întuneric,
Durerea o atinge, o prinde și tresare puternic.
Totul în jurul ei se transformă treptat în scrum,
Iar flăcările se întețesc și e înconjurată de fum.

În ultima clipă, totul s-a schimbat.
Focul s-a stins și durerea a plecat,
O siluetă din adâncurile nopții s-a ivit,
Și, în ochii ei mirați, intens a privit.

«Ce-ți poartă pașii spre mine, umbră a durerii,
Ai venit să-mi arăți măreția puterii,
Ce sălășluiește în tine ca o văpaie crescândă,
Mistuiește tot, deși pare plăpândă?»

«Intențiile mele nu pe tine te privesc,
Însă tot ceea ce acum doresc
Este să uiți ce ai văzut și că exist.»,
Spuse melancolic, privind-o trist.

Ochii lui erau o mască de dispreț,
Dar pe privirea lui nu punea mare preț,
«Vorbele tale rostul l-au pierdut

Și mă întreb acum, oare cum ai putut,
Să dispari ca o umbră și singură să mă lași,
Acum trebuie să te ascult și să fac pași,
Să fug de tine și de tot ceea ce reprezinți,
Dar de unde să știu dacă nu iar mă minți?»

«Prefer să nu-ți spun ce se va întâmpla
Și să lași totul în ceață, pentru a nu afla
Cum viața ta cursul își va schimba,
Fugi în noapte, departe de prezența mea!

Uiți ce se întâmplă cu un fluture atras de foc,
Cum zboară lângă flăcări și își face loc
Spre centrul puterii, unde totul e aproape,
Iar viața și moartea devin o ființă aparte?»

«Vorbești în dodii și nu înțeleg ce vrei,
Îmi spui de tine să fug și totuși mereu cu tine iei
Prezența mea, de care încerci să te îndepărtezi,
Vreau să-mi spui sincer tot ceea ce crezi,
Ce se va întâmpla cu noi, dacă acest joc vom continua
Și inimile noastre unui altuia ni le vom fura?”

«Cuvintele tale nu reflectă o realitate,
Iar eu din viața ta niciodată nu voi face parte,
Cât timp mintea mea va rămâne limpede și va înțelege,
Că eu sunt moartea ta și tu ce vei alege,
Vei prefera lumina și refuza puterea?
Sau te vei rătăci în întuneric, pierzându-ți vederea?»

«Această decizie o voi face când voi crede că se cuvine,
Însă cât timp noi doi stăm aici, el se apropie și vine.
Focul e doar începutul, el reprezintă viață și poate chiar ură,
Însă dacă el va fi stins, atunci viața sigur ne-o fură.

De ce m-ai salvat când puteai să mă lași să mor?
Asta e misiunea ta și reprezintă voia lor,
Dacă destinul meu deja prin fața ochilor tăi a trecut,
De ce-l oprești, de ce vrei să schimbi ceea ce ai văzut?»

Ochii lui o priviră cu intensitate
Și încercau să o readucă la realitate.
O prinse de mână și o trase după el în noapte,
Până când liniștea dispăru la auzul unor șoapte.

«Întoarce-te în lumea ta până nu e prea târziu,
Fugi undeva departe unde eu nu am să mai fiu,
Însă când vocea mi-o vei auzi, să apari la lumină,
Să ajungi la cercul de foc, la următoarea lună plină.»

Templul Oracolului,
The Fall Haven

Întunericul înconjurase întreaga vale.

Lumina era absorbită prin fâșii de energie, emise chiar din adâncul pământului, care începuse să tremure, făcând natura să se clatine neputincioasă, ca într-un final să se prăbușească peste solul ars de soare, conștientă de apropierea morții. Umbra se așternuse peste orașe, lăsând în urmă un miros puternic și ametitor, care îi obligase pe majoritatea oamenilor să se retragă în casele lor. Ușile erau blocate, ferestrele acoperite, iar străzile rămâneau pustii atunci când și ultima fărâmă de viață dispărea în noapte, lăsând cale liberă întunericului.

Lumânările erau stinse pentru a nu atrage atenția, iar copiii erau protejați de părinții care numărau temători secundele până când totul avea să se sfârșească. Sunetele scăzuseră în intensitate, curajul părăsind trupurile celor tineri de îndată ce simțiseră pericolul atât de aproape de casele și de familiile lor. Nu erau lași. Știau că nu aveau nicio șansă să înfrunte, cu atât mai puțin să înfrângă creatura care cutreiera pe meleagurile lor. Auziseră legendele și povestirile spuse de bătrânii satului la adunările din jurul focului. Erau amintiri care încă îi speriau pe cei loviți de soartă, blestemați să trăiască în teamă, știind că s-ar putea să revadă moartea cu proprii ochi, incapabili să o oprească să ucidă din nou, fără a le oferi o șansă la luptă și, în

special, o șansă la viață.

Umbra își schimbase forma. Nimeni nu avea de unde să știe acest lucru.

Silueta mergea lejer pe strada principală a orașului, conștientă de gândurile celor care erau baricadați în propriile case. Zâmbi și își continuă cu pas grăbit drumul. Ochii îi erau fixați asupra unei clădiri înalte, asemănătoare cu un templu, aflată la capătul opus al orașului, departe de privirile curioase ale celor care locuiau în vale.

— Încă puțin...

Distanța care îl separa de izbândă devenea din ce în ce mai mică prin fiecare pas. O ușoară neliniște îi acapară simțurile preț de câteva clipe, însă o înlătură cu mânie, sigur de decizia pe care o luase.

Va înșela Soarta. Va schimba viețile tuturor în această noapte, dar acest lucru îl știa doar el. Asta îl nemulțumea. Voia ca lumea să cunoască și să înțeleagă cine va fi responsabil pentru distrugerea cetății și a celor care, după ani, vor locui și vor crește între zidurile ei de piatră, antrenându-se pentru a învinge, deși destinele lor vor fi mereu aceleași. Toți vor muri, mai devreme sau mai târziu. Unii vor fi uciși de cei în care se vor încrede, alții trădați de cei pe care îi iubeau. Prietenii se vor întoarce unii împotriva celorlalți, iar dragostea va fi piatra de temelie pe care își va construi planul. Dragostea dintre doi Rephelimi, în sufletele cărora se va da cea mai mare bătălie, una căreia doar ei îi puteau hotărî finalul.

Dar el îl cunoștea deja. De trecut nu poți să scapi, iar de viitor nu poți să fugi.

Se oprise brusc, încântat când reușise să distingă printre plantele agățătoare intrarea din față a sistemului de clădiri care acopereau o mare parte a bazei muntelui. Ochii lui priviră pentru ultima oară valea, apoi se făcu nevăzut, devenind una

cu întunericul. Își golise mintea de amintiri și de gânduri. Păși prin ușă, simțind o înțepătură rece la nivelul brațului, acolo unde se atinsese de flora roșiatică care acoperea intrarea. Strâmbă din buze și își apăsă cu vârfurile degetelor rana deschisă. Mirosul sângelui îi făcu ochii să se dilate, dar își înfrânse pofta, inhalând cu lăcomie aer, până ce toate dorințele fură îndepărtate. Mai puțin cea de răzbunare. Se sprijinise cu ambele mâini de pereți și un flux de energie îi circulă în trup, secându-l de putere. Când își deschise ochii, văzu trupurile prăbușite a doi bărbați care stătuseră ascunși în spatele unei statui, așteptând un moment prielnic pentru a-l ataca.

După ce se asigurase că rana se închisese și infecția fusese oprită înainte să fi avut posibilitatea de a se împrăștia și în restul corpului, străbătu holul, aruncând câte o privire fugară trupurilor neînsuflețite ale paznicilor. Erau mai mulți decât se așteptase. Urcă scările în spirală, până când ajunse la ultimul nivel. Exista o singură cameră pe palier și o lumină slabă se revărsa prin ușa deschisă, luminând podeaua de la picioarele sale.

Un scâncet răsună în momentul în care păși în odaie. O femeie stătea rezemată de perete, ținând în brațe un prunc de câteva luni, care dădea neliniștit din picioare. Altul, puțin mai voinic, era așezat pe un pat de baldachin, care ocupa mai mult de jumătate din încăpere. Bărbatul se aplecă asupra femeii și îi atinse obrajii reci. Trupul ei se cutremură, cuprins de spasme, și două lacrimi i se iviră de sub pleoape, desenând linii transparente pe pielea ei albă. Copilul țipă și începu să plângă. Încercase să se ferească de mâinile bărbatului, dar acesta îl strânse în brațe, surprins de intensitatea acelor ochi verzi, migdalați, care îl priveau înfricoșați, dar cu ură, o ură ascunsă în interiorul irișilor, o ură pe care el o simți cu toată ființa sa.

Îl lăsă pe pat lângă celălalt prunc și îi studie pe amândoi în

liniște, apoi se întoarse spre fereastra cea mai apropiată și își miji ochii, uimit de schimbarea vizibilă a cerului. Întunericul se spulberase și pete de lumină ajungeau pe pământ, distrugând vraja creată de el.

Trebuia să se grăbească.

Se întoarse și îi atinse pe ambii copii pe frunte, transmițându-le o parte din energia sa, reușind să se controleze în totalitate și să-i mențină nemișcați în ciuda țipetelor lor de durere. Cel cu ochii verzi renunțase primul la luptă și închise ochii, când capul îi picase fără vlagă pe pernă. Firicele subțiri de sânge i se scurseră din nări, pătând plapuma cu care era învelit.

Întorcându-și atenția spre al doilea prunc, văzu că era încă treaz, dar ochii își pierduseră din strălucire și pielea îi devenise translucidă, dându-i un aspect bolnăvicios. Semnul de pe frunte începuse să capete alt contur, apoi dispăruse, de parcă ar fi fost absorbit în interiorul corpului.

— Voi doi veți schimba soarta multor oameni.

Vocea bărbatului era plăcută și avea un efect hipnotizant asupra copilului, ale cărui pleoape începuseră se tremure. Rezistența îi era slăbită și cedase repede imboldului de a adormi.

— Îi veți salva de la moarte și veți încerca să mă opriți. Nu pot permite acest lucru, spuse cu mânie în glas. De aceea trebuie să fiți despărțiți. De aceea veți trăi în lumi separate, până când va veni momentul să vă înfruntați. Împreună, mă puteți învinge, dar pentru a izbuti veți avea nevoie de ajutorul cuiva care va reprezenta însăși legătura dintre voi. Însă această persoană va fi dușmanul unuia și dragostea celuilalt.

Un zâmbet i se așternu pe chip, schimbându-i trăsăturile.

— O dragoste care va rupe bariera dintre spirit și trup, încheie tăios, luându-i pe ambii în brațe.

Femeia stătea în continuare nemișcată. Vraja care o ținea legată slăbise în intensitate, dar nu într-atât încât să poată să se elibereze.

— Aș vrea să-ți spun că-mi pare rău...

Bărbatul se apropie din nou de fereastră și urmări încruntat răsăritul soarelui. Căldura era insuportabilă și broboane de sudoare i se scurgeau pe gât și spate, lipindu-i mantia de corp.

— Meriți pedeapsa pe care am pregătit-o pentru odraslele tale. Ei vor fi unealta mea și prin sângele lor va curge aceeași dorință pentru putere pe care tu ai încercat să o reprimi, fugind atunci când aveam nevoie de tine. Ei vor reprezenta sfârșitul acestei lumi și nimic nu-i va putea opri. Forța lor va crește în timp, iar blestemul meu va prinde viață când fiecare va descoperi cele patru elemente predestinate să-i completeze puterea.

Lumina atinse chipul bărbatului, însă el refuză să se miște, hotărât să îndure durerea, pentru a urmări cum și ultima umbră dispare de pe pământ. Primele raze ale dimineții coborâseră peste vale, înlăturând spaima care se așternuse în timpul nopții. Natura reveni la viață și râurile își reluaseră cursul, susurul lor răspândind o odă necunoscută, dar în același timp familiară celor obișnuiți cu misterele pădurii. Teama se risipise și orășenii începură să iasă din case, încurajați de sunetele Păsării-Regale care plutea deasupra văii, aducând cu ea un mesaj pe care ei nu aveau cum să-l înțeleagă.

Un bătrân arătă cu toiagul spre cer și le spuse celor din jur să facă un cerc în jurul lui, pentru a-i asculta vorbele.

— Grijile noastre au dispărut.

Câțiva tineri șușotiră între ei, dar tăcură imediat când simțiră privirea nemulțumită a bătrânului ațintită asupra lor.

— Pasărea-Regală este o creatură pe care noi nu avem dreptul să o vedem, tună el cu furie în glas. După cum știm cu

toții, ea apare doar o dată la unsprezece ani și cutreieră toate cele trei meleaguri timp de unsprezece zile, pentru a-i găsi pe cei vrednici să învețe magia elementelor. Arătă cu toiagul spre baza muntelui și vocea lui crescuse ca rezonanță, captivând atenția tuturor celor prezenți. Acei copii vor fi aleși și noi avem o răspundere față de părinții lor. Să îi protejăm și să ne asigurăm că nimeni nu va îndrăzni să-i rănească, iar pentru acest lucru vom lupta și ne vom da și viețile, dacă asta ni se va cere.

Toți aprobară cu îndârjire, parcă mândri de onoarea care li se acordase. Dar chiar și așa, mulți vedeau în sarcina pe care o aveau un blestem și preferau să părăsească orașul, decât să înfrunte primejdia. O tânăra se strecură din mulțime și arătă cu degetul către munte, spre mâhnirea mamei ei, care o lovi peste mână, făcând-o să se înroșească. Privirile oamenilor se îndreptară spre locul arătat de copilă și văzură o pâclă densă de fum înălțându-se pe cer. Bătrânul se prăbuși în genunchi și corpul i se lipi de solul fierbinte din mijlocul pieții. Trupul îi tremura și ochii i se măriră de spaimă când a înțeles pe deplin nenorocirea care se abătuse peste ei.

— Am eșuat. După atâta timp în care ne-am crezut în siguranță, el a reușit să ne găsească!

Refuză cu îndârjire ajutorul care i se oferi și își strânse în mâini părul lung și încâlcit, până ce încheieturile degetelor i se albiră.

— Am eșuat, repetă pierdut cu privirea ațintită în gol. Suntem condamnați... o, da! Suntem condamnați cu toții.

* * *

Femeia se trezise cu greu din vrajă. Un val de amețeală o cuprinsese atunci când încercase să se ridice și fu nevoită să se sprijine de pereți pentru a se putea mișca. Își șterse lacrimile de

pe obraji și se îndreptă cu teamă spre pat, știind deja ce avea să găsească. Însă ochii o înșelau. Nu putea fi adevărat!

Printre perne se afla un copil, care o urmărea cu curiozitate, sugându-și unul dintre degete cu poftă, de parcă ar fi fost ultima lui masă. Ea se aruncă asupra lui și îl strânse cu durere în brațe, urlând și țipând de bucurie, dar și de tristețe. Un bărbat năvăli în cameră în aceeași clipă, iar împreună cu el intrară trei soldați care își țineau săbiile în față, pregătiți de atac.

— A fost aici?

În loc să-i răspundă, femeia începu să plângă cu sughițuri. Părul ei negru îi acoperea chipul, iar buzele-i roșii se strânseră de suferință, înăbușind un nou țipăt. Copilul prinse câteva șuvițe din părul ei între degete și le băgă în gură, apoi își întoarse curios ochii spre bărbatul care îi privea.

— Vreau să-l găsiți și să mi-l aduceți în viață, le spuse el soldaților. Nu-mi pasă ce sacrificii trebuie făcute, dar dacă în următorul an acest demon nu va fi prins, voi veți plăti pentru faptele lui, iar sângele vărsat îl voi da Umbrelor, pentru ca niciunul să nu cunoască viața care-l așteaptă dincolo de moarte! M-ați înțeles?

Soldații făcură o plecăciune scurtă și părăsiră în grabă încăperea, închizând ușa în urma lor.

Bărbatul se așeză pe pat și atinse părul femeii, cu delicatețe, fiindu-i teamă să o strângă la piept. Observase rănile de pe brațele ei albe și urmele de sânge de pe plapumă, dar nu îndrăznea încă să o întrebe ce s-a întâmplat. Durerea pe care o resimțea în suflet era mult prea puternică și gâtul i se uscase, incapabil de a rosti cuvintele pe care mintea lui îl îndemna să le facă auzite, înainte să fie prea târziu și efectele vrăjii trecute.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru a-mi da seama cât de puternic este. Ești singura care mă poate ajuta, îi spuse într-un

final, când lacrimile i se uscaseră și ochii ei violeți îl fulgerară de mânie.

— Unul dintre copiii noștri a fost răpit și tu nu te poți gândi decât la răzbunare? țipă cu furie, neputând să-și mai controleze mânia din glas.

Copilul începuse să scâncească, dar ea nu-i acordă importanță și reluă:

— S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată. S-ar putea să fie mort, rostise ultimele cuvinte în șoaptă, înțelegând de-abia atunci valoarea lor reală și influența pe care o aveau asupra ei, și ție nu-ți pasă decât să-l găsești pe el și să-l ucizi!

Bărbatul tresări, dar nu încercă să o oprească.

— Crezi că nu am auzit ce le-ai zis acelor soldați? Cum îndrăznești să-i amenințI cu moartea?

— Au dat greș, spuse cu simplitate. Trebuiau să te păzească și ne-au dezamăgit. Te-au pus în pericol și nu au fost în stare să-și dea seama care au fost adevăratele lui intenții, când știau foarte bine cu cine au de-a face.

Ea îl privi cu tristețe și îi atinse obrajii cu degetele. Ochii lui aveau culoarea mării întunecate, iar părul închis, lung până la umeri, îi încadra chipul uscat și lipsit de energie. Avea alura unui om înfrânt și obosit de luptă.

O trase brusc spre el și o sărută pe frunte, ținând-o atât pe ea, cât și pe cel mic în brațe. Nu ar fi vrut să le mai dea vreodată drumul. Avea impresia că singurul loc în lume în care ei se puteau afla în siguranță ar fi fost acolo, lângă el, în brațele lui puternice, care refuzau să slăbească strânsoarea. Lacrimile îi curgeau în neștire pe obraji.

— Sunt un semn al slăbiciunii și înfrângerii mele. Dar îți jur că atât timp cât voi trăi nu voi renunța să-l găsesc și voi face tot posibilul pentru a ne reîntregi familia. Indiferent de sacrificiul pe care voi fi nevoit să-l fac pentru a-mi ține promisiunea!

Ea strânse din pleoape și își ascunse chipul la gâtul lui, pentru a-și acoperi spaima ce i se oglindea în ochi. Vorbele lui o răniseră și temeri din trecut reveniră la suprafață pentru a o bântui. Frigul care îi pătrunse în oase nu putea fi înlăturat. Va trebui să trăiască fiecare clipă în neștiință și întuneric, până când moartea va ridica acel blestem și o va elibera.

Libertatea și moartea deveniseră același lucru pentru Helen Hollow.

CARTEA ÎNTÂI
~ MISTERUL CELOR 7 OGLINZI ~

„Toate faptele tale le văd de parcă aș fi aruncat o piatră în apă: consecințele se întind la nesfârșit.“

Jeffrey Deaver – *Păpușa Adormită*

Stoneheaven
Haven

Timpul îl presa să ia o decizie, înainte de a fi prea târziu.

Se simțea slăbit și gândurile care îi învălmășeau mintea îl împiedicau să se concentreze, cu toate că hotărârea fusese luată în urmă cu atâția ani, încât cuvântul lui își pierdea valoarea în fata sorții care-i pândea pe toți și le îndruma pașii. Toate drumurile aveau un singur sfârșit. Dar el nu voia să urmeze drumul pe care-l prevăzuse. Voia să ofere o șansă vieții, sperând că alții vor avea puterea și dorința de a schimba lucrurile și de a face tot ceea ce trebuie pentru ca viziunea lui să prindă viață.

Brațele îi tremurau pe lângă corp. Viziunea îl secase de energie, dar refuză să se dea bătut și să amâne momentul. Anii au trecut fugar pe lângă el, încărunțindu-i la tâmple părul brunet și dându-le ochilor o sclipire de gheață, aproape inumană. Privirile oamenilor nu se opreau niciodată asupra chipului său. El știa asta. Le simțea teama de fiecare dată când se plimba prin cetate și niciodată nu încercase să schimbe acest lucru. Ce rost ar fi avut? Cine i-ar fi oferit o șansă, când toți cunoșteau legendele care circulau despre el?

Se ridicase cu greutate în picioare când auzise strigătele mulțimii și se oprise în dreptul ferestrei ovale, urmărind pe tânărul care se îndrepta spre intrarea principală, parcurgând în

goană distanța ce îl separa de fortăreață. Sătenii se opriseră din muncă pentru a-l urmări, majoritatea ieșind din case și ateliere pentru a-l aclama. Calul avea legat la gât o panglică roșie, cu însemnele Rephelimilor, care îi flutura pe lângă corp, un semn al victoriei și al izbândei.

Bărbatul răsuflă ușurat, acum că știa că supraviețuise, iar ceilalți se aflau în siguranță, la câteva zile depărtare.

Călărețul era îmbrăcat cu o tunică închisă la culoare și o mantie neagră, care îi acoperea în întregime trupul, mai puțin vârful sabiei ce-i pornea de la cingătoare, aproape lipită de coapsa calului. Chipul îi era ascuns, dar îl recunoscuse după statura înaltă și semeață și datorită lui Storm, care lăsa doar o singură persoană să aibă grijă de el și să-l încalece, restul fiind în ochii lui doar dușmani.

Se îndepărtă de fereastră și ieși din cameră, închizând cu zgomot ușa în urma sa. Fortăreața era în întregime goală și sunetele se estompau până la simple murmure și șoapte ce se spulberau pe culoare, o simplă reamintire a celor care trecuseră cu doar câteva clipe înainte. Încă putea să le audă vocile și să le perceapă gândurile, însă puterile îi erau scăzute. Venise clipa în care trebuia să încerce să schimbe Soarta celor cărora le fusese deja scrisă.

Coborâ două rânduri de scări, în liniște, și se opri la capătul ultimului șir de trepte, când văzu o umbră trecând fugar pe pereți, ca apoi să fie absorbită de întuneric, fără a lăsa alte semne ale prezenței sale. Torțele erau aprinse, dar ofereau o lumină slabă și-l împiedicau să distingă întreaga încăpere. Acest lucru nu-i afecta simțurile. Era sigur că e urmărit. Mai făcu câțiva pași, apoi se opri din nou, atent la orice zgomot sau mișcare, dar nimic. Flăcările pâlpâiau și mirosul de cânepa arsă îi ajunse la nări. Strâmbă dezaprobator din nas și aruncă o privire precaută în spate, încercând să explice sentimentul de

nesiguranță care creștea în interiorul său, dar renunță și se așează în capătul mesei din partea centrală a sălii.

Nu a avut mult de așteptat.

O siluetă se desprinse din întuneric, fără a intra încă în lumină. Își ridicase o mână din faldurile mantiei și o ținu îndreptată câteva secunde asupra torțelor, până când văpăile scăzură în intensitate. Se întoarse spre bărbatul care-l privea, dar rămase în continuare tăcut, având chipul ascuns de o glugă groasă, care îi cădea pe frunte ținându-i în umbră chipul.

— A trecut mult timp de când ai plecat din Stoneheaven, se hotărâ bărbatul să vorbească, cu glas aspru, încărcat cu o urmă de reproș și mânie. Au început să circule zvonuri cum că te-ai fi hotărât să ne trădezi său că ai fi fost ucis în drum spre Nemess.

— Zvonurile au fost create pentru a fi ignorate. Se pare că toți s-au înșelat în privința mea, îi răspunse cu gravitate. Inclusiv *tu*, rosti ultimul cuvânt apăsat, iar acest amănunt nu scăpă niciunuia dintre ei.

— Dacă vrei să mă acuzi, Rephelime, vorbește deschis și nu te ascunde în spatele gândurilor tale. Lasă-le pe ele să grăiască în locul tău, dacă nu te simți în stare să-mi împărtășești motivul pentru care ai ajuns să te îndoiești de mine și să-mi pui încrederea la îndoială.

Tânărul oftă amuzat și își înlătură gluga de pe cap. Ochii lui negri și tăioși săgetară cu mânie chipul bărbatului, care tresări aproape imperceptibil când îi simți privirea îndreptată asupra-i.

— Asta crezi tu despre mine? reluă abătut. Că mi-am pierdut încrederea în tine și folosesc misiunile care îmi sunt date ca pretexte pentru a-i trăda pe toți cei care și-au pus speranțele în noi? Se sprijini cu mâinile de masă, iar brațele i se contractară în urma efortului. Oare după câteva luni... chipul meu a devenit cel al dușmanului?

Bărbatul clipi obosit și răsuflă cu greutate. Nu așa plănuise să-l pregătească pentru ceea ce avea să urmeze. Lucrurile îi scăpau de sub control și trebuia să găsească o modalitate de a îndrepta greșeala pe care o făcuse.

— Nu m-am îndoit vreodată de tine sau de modul în care vei proceda în clipa în care îți va fi oferit un mod diferit de a trăi sau o șansă de a-ți spori puterile, pentru ca nimeni să nu te poată învinge vreodată.

— De parcă acum ar putea.

Ambii zâmbiră, dar tensiunea dintre ei încă exista.

— Am comis atâtea greșeli în viața mea, Harper, încât nici nu-mi dau seamă când îi îndepărtez de mine pe cei pe care îi iubesc. Te-am ținut departe de cetate mai mult decât ar fi trebuit și tu ai văzut asta ca un semn al neîncrederii mele cu privire la capacitatea ta de a face alegerea corectă, pentru ca toți să rămânem în viață, chiar dacă propria ta existență depindea de decizia pe care ai fost nevoit să o iei. Întrebarea mea e... dacă o regreți?

— Știai răspunsul încă din momentul în care am plecat din Stoneheaven. Asta e calea pe care am ales-o și nimic nu o va schimba. Îți dau cuvântul meu... dacă mai are o importanță și o valoare pentru tine, Azazeal.

Era pentru prima oară când îi pronunța numele, dar nicio urmă de emoție nu se citise pe chipul tânărului, rămas în continuare precaut, păstrând o distanță cât mai mare între ei.

— Jack Harper.

Ochii i se mijiră în semn de neîncredere când auzi tonul cu care i se adresase.

— Cel mai puternic dintre Rephelimi și singurul dintre ei care poate controla patru dintre cele opt elemente fără a-și pune viața în pericol. Sau cel puțin asta crede.

— Ce insinuezi?

Azazeal se ridică în picioare și ocoli întreaga sală, până ce ajunse în spatele Rephelimului, prelungind tăcerea suficient timp cât pentru a-i capta în întregime atenția.

— Cum ai reacționa, Harper, continuă bărbatul de parcă nici nu ar fi auzit întrebarea lui, dacă ți-aș spune că mai există o persoană, în afară de Malek, care să aibă același har ca tine?

— Este imposibil! răspunse Jack repede.

— Chiar dacă provine dintr-o lume diferită de a noastră? O lume pe care noi nu o cunoaștem, dar în care putem pătrunde, dacă știm cum să ne folosim de energia cristalelor și de puterile pe care le avem.

Tânărul clipi nedumerit și își trecu o mână prin părul întunecat, de parcă în acest fel ar fi reușit să înlăture neliniștea care îl cuprinse la auzul vorbelor lui Azazeal. Bărbatul îl privea fix, urmărindu-i cu interes reacția.

— Și tu îți dai seama că nu te mint.

— Este imposibil, repetă Rephelimul cu încăpățânare. Dacă ai fi știut de existența ei, persoana aceea s-ar fi aflat deja aici. Sau ar fi fost moartă. Aproape țipă ultimele cuvinte și se întoarse spre Azazeal, pregătit să-l înfrunte. De cât timp știi?

— Nu mi-ai fi pus întrebarea dacă te-ai fi îndoit de adevărul vorbelor mele, spuse bărbatul mulțumit. Vreau să te calmezi, Harper, și să mă asculți cu atenție, fiindcă tot ceea ce îți voi spune este vital atât pentru viitorul oamenilor din Haven, cât și pentru viitorul Rephelimilor și ai celor care cred în noi. Unele secrete merită să rămână ascunse pentru eternitate, iar altele sunt împărtășite de-abia la momentul oportun, pentru a împiedica orice încercare a Sorții de a ne controla viitorul. Dacă te vei hotărî să mă asculți, atunci trebuie să te avertizez.

Harper se încruntă, dar îi făcuse semn să continue.

— Tot ce vei afla te va afecta într-un mod care mie îmi este încă necunoscut, dar din acest moment fiecare decizie pe care

tu o vei lua poate afecta viitorul Rephelimilor și chiar să-l distrugă, dacă alegerile tale vor fi cele greșite. Este o răspundere foarte mare, dar este singura cale prin care vă veți putea salva.

— Salva? Nu înțeleg despre ce vorbești.

— O vei face când vei fi pus în situația de a schimba Soarta unora, pentru ca alții să rămână în viață.

Jack se rezemă cu spatele de coloana rece de piatră și își fixă privirea în podea, conștient de importanța cuvântului pe care va trebui să-l rostească. Putea să accepte puterea care i se oferea, dar era îngrijorat cu privire la modul în care va reuși să o controleze. Se jucase cu Soarta toată viața, reușise să o înfrângă și să-și creeze propriul drum, fără a da ascultare celor care îl preveneau să se oprească. Nu voia să renunțe la ceea ce deținea, dar nu era sigur că avea forța necesară pentru a controla destinul atâtor oameni. Azazeal nu greșea. Răspunderea era prea mare și știa că el era singurul care controla energia necesară izbânzii. Fapt care nu făcea decât să agraveze situația, în loc să o simplifice.

— Deci... care e alegerea ta, Rephelime?

— De ce pui întrebări ale căror răspunsuri le cunoști?

Azazeal se îndepărtă de Harper, simțindu-i furia.

— Știi bine că dacă refuz, atunci toată viața mă voi întreba ce s-ar fi întâmplat dacă în clipa asta ți-aș fi dat un alt răspuns. Nu prea îmi lași de ales.

Tânărul îi întoarse privirea și ochii îi deveniră negri în întregime. Era mai înalt ca Azazeal, avea aproape doi metri în înălțime și un fizic puternic, făcându-l un adversar de temut și practic de neînvins. O cicatrice albă îi brăzda fruntea deasupra ochiului, ascunsă aproape în totalitate de câteva fire rebele, care încercau, fără efect, să-i îmblânzească privirea ostilă.

— Cine este băiatul care are harul și unde îl pot găsi?

— Este o *ea*, adăugă precaut Azazeal, cântărindu-și bine vorbele.

— O *ea*? se miră Jack. Își înălță sfidător o sprânceană și zâmbetul îi lumină chipul. Îți e teamă de o tânără care ar putea învăța să controleze elementele? Niciodată nu va fi mai puternică decât mine, oricât ar exersa.

— Ar putea... dacă *tu* o vei învăța să-și gestioneze puterile și să înțeleagă magia elementelor.

— Să-i fiu mentor?

— Exact.

Azazeal se așteptă ca Rephelimul să-l atace, dar văzând că rămâne în continuare tăcut, reluă:

— Trăiește într-o lume diferită de a noastră. Te voi trimite acolo și va trebui să-i câștigi încrederea, pentru ca într-un final să o convingi să se întoarcă împreună cu tine în Haven, înainte ca dușmanii noștri să ajungă primii la ea și să o pierdem.

— Nu o să fie deloc ușor. Singura șansă pentru a grăbi lucrurile ar fi să o iau cu forța. Și atunci...

— În niciun caz, îl întrerupse Azazeal. Vreau ca ea să aibă încredere în tine, nu să se teamă de noi și de ceea ce reprezentăm.

— Atunci să-i spun adevărul? *Cine* sunt și scopul pentru care mă aflu în lumea ei și de ce doresc ca ea să vină cu mine?

— Nu tratezi problema cu seriozitate și iei totul în derâdere.

— Și cum ai vrei să reacționez? Din ce mi-ai spus, nici măcar nu știe de puterile pe care le deține. De ce mi-ar păsa mie de Soarta ei?

Bărbatul se pregăti să-i răspundă, dar se răzgândi în ultima clipă.

— Este o armă. Tânăra reprezintă o armă importantă în războiul care va începe în Haven. Nu te arăta surprins, Jack, îl mustră când acesta clătină mirat din cap. Știi despre ce vorbesc,

poate mai bine ca oricine altcineva. Ai văzut cu ochii tăi ororile de care sunt capabili dușmanii noștri pentru a învinge și a deține supremația peste toate cele trei meleaguri. Nu putem opri bătălia, dar putem să o amânăm, destul timp cât pentru a câștiga de partea noastră un aliat puternic, ce ar putea deține cheia salvării tuturor de la moarte.

— Inclusiv a celor pe care îi vrem morți?

Remarca lui Jack îl înfurie pe Azazeal, care izbi cu pumnul în masă.

— Ce se întâmplă cu tine?!

— Sunt obosit, răspunse simplu Rephelimul. Sunt obosit și sunt sătul de misiunile pe care mi le-ai dat. De ani de zile trăiesc departe de cei pe care îi iubesc. Nu am mai văzut-o pe sora mea de mai bine de trei luni și chipul ei deja a început să îmi apară neclar în minte. Chiar și acum, în loc să fiu cu ea, am venit direct la tine, fiindcă am simțit că aveai ceva important să-mi spui și am renunțat la atâtea lucruri de-a lungul vieții, doar pentru a-ți urma sfaturile, când știi foarte bine că am și eu proprii mei demoni de care trebuie să mă feresc.

— Ești singura persoană în care pot să am cu adevărat încredere.

Tânărul surâse trist și oboseala acumulată timp de atâtea zile i se putea citi în privire. Ochii îi păreau goi și cute întunecate îi apăruseră pe piele. Semne care marcau suferința îndurată în război și sfârșeală care îi cuprindea trupul de fiecare dată când era nevoit să înfrunte o nouă provocare, neavând de ales decât să îndure și să spere că totul avea să se termine cât mai repede, înainte ca ultima fărâmă de energie să-i fie absorbită din corp.

— Tu m-ai făcut să devin ceea ce sunt acum.

— Și regreți?

Jack își ridică palmele la nivelul ochilor, apoi își strânse

mâinile în pumni. Masa se sfărâmă în clipa în care o lovi. Lemnul trosni sub apăsarea sa și aschiile îl zgâriară până la carne. Câteva picături de sânge i se prelinseră pe brațe, dar Rephelimul nu le acordă nicio importanță. Rănile nu erau atât de adânci pe cât se așteptase și le atinse cu vârfurile degetelor, urmărind netulburat cum pielea își recăpăta culoarea obișnuită și zgârieturile încep să dispară.

— Am mâinile pătate de sângele atâtior oameni nevinovați! Le-am văzut moartea și nu am făcut nimic să opresc masacrele. Am ajutat la uciderea lor și am simțit cum și ultimul suflu de energie le părăsește trupul. Însă asta niciodată nu m-a speriat. Sunt indiferent față de soarta lor și nu-mi pasă dacă ei merită o a doua șansă la viață. Sunt un criminal.

— Suntem Rephelimi, nu ucigași.

— Care este diferența? izbucni Harper, acoperind din doi pași distanța care îi separa. Îl împinse în perete, făcându-l să-și piardă echilibrul. Care este diferența dintre Rephelimi și ucigași, Azazeal? Există măcar una? întrebă ironic. Există vreo șansă ca noi să fim mai presus de ei sau suntem chiar mai răi? Noi nici măcar nu avem un motiv întemeiat pentru care facem toate aceste lucruri.

— Lăsăm Soarta să-și urmeze cursul.

— Și cu ce ne ajută pe noi?

— Împiedică răspândirea haosului în Haven!

Azazeal își recăpătă stăpânirea de sine și înfruntă privirea lui Harper, știind că nu avea decât o șansă pentru a-l convinge să-l asculte.

— Dacă noi decidem să ignorăm *Chemarea*, atunci totul va fi distrus și viețile tuturor vor fi puse în primejdie. Asta îți dorești?

— De când îți pasă ție de ceea ce eu îmi doresc?

— Ți-am oferit șansa de a rămâne în viață.

— Și ce preț am fost nevoit să plătesc?

Întrebarea fusese rostită de Rephelim pe un ton apăsat, în timp ce se prăbuși în genunchi, acoperindu-și chipul cu ambele mâini. Bărbatul și-a dat seama că Harper s-a întors în cetate ca un om învins și nu ca unul care izbutise să câștige o bătălie importantă.

— Știai de existența ei, spuse cu uimire nedisimulată Azazeal. Ai simțit-o în viziunile tale și de aceea îți vezi acum harul ca pe un blestem.

— Nu vreau să intervin în viața ei și să i-o distrug.

— Dacă tu nu o vei ajuta, ceilalți vor ajunge primii la ea și vor face orice ca să o aibă de partea lor. Nu putem risca soarta unei lumi pentru cineva pe care nu îl cunoaștem. Sau nu îți este în totalitate străină?

Jack îi înfruntă privirea, dar rămase tăcut.

— De cât timp o vezi în viziunile tale?

— Destul cât pentru a înțelege că voi reprezenta sfârșitul ei dacă încerc să mă apropii de ea. E ciudat, dar simt că există o legătură între noi. Îmi dau seama când este tristă sau fericită, prind fâșii din gândurile ei în mintea mea, îi cunosc vocea, chiar dacă nu i-am auzit vreodată glasul, și îi zăresc chipul de fiecare dată când mă trezesc din viziune. Și preț de o clipă am impresia că și ea îl vede pe al meu. Apoi imaginile dispar și o uit, dar ea rămâne în continuare ascunsă în mintea mea, chiar dacă încerc să o îndepărtez.

— Ce motiv ai avut să ascunzi aceste lucruri de mine?

— La început am crezut că sunt doar iluzii, că ea nu există. Dar după toate viziunile îmi apare în minte și am câteodată impresia că mă avertizează să mă opresc. Nu pot explica conexiunea care s-a creat între noi, dar simt că singurul mod prin care voi căpăta răspunsuri este să o întâlnesc.

— Deci vei accepta? îl întrebă încrezător Azazeal.

Rephelimul se ridicase în picioare cu ultimele forțe, ignorând mâna întinsă, și se îndreptă spre trepte, fără a întoarce privirea.

— Vei pleca de îndată ce îți vei recăpăta puterile.

Vorbele lui Azazeal îl determinară pe Jack să se oprească, dar nu se întoarse în direcția lui.

— Și vei face orice va fi nevoie pentru a-i câștiga încrederea.

— La ce te referi mai exact?

Glasul Rephelimului era aspru. Trupul i se încordase și părea pregătit de atac.

— Încearcă să o seduci.

Harper se încruntă și de data aceasta privirea lui întunecată o străpunse pe cea lipsită de emoție a lui Azazeal, care îi făcuse propunerea fără să ezite, de parcă de-abia atunci i-ar fi venit ideea.

— De cât timp plănuiești ăsta?! îl atacă Jack, stăpânindu-și cu greu furia.

Bărbatul inspiră cu lăcomie aer înainte de a-i răspunde. Știa câte lucruri depindeau de cuvintele pe care avea de gând să le rostească, dar nu se putea decide cât adevăr putea să-i dezvăluie. Avea încredere în el, însă trecutul încă avea un rol important în prezent și modul în care gestiona avantajul pe care îl deținea era cheia de bază pentru planul său. Nu avea voie să dea greș.

— Din clipa în care sora mea a fost blestemată și unul dintre copiii ei a fost nevoit să plătească un preț mult prea mare pentru răzbunarea unui demon.

— Helen... rosti în șoaptă Harper. Despre ea este vorba?

— Despre toți, Jack. Viitorul tuturor stă în mâinile tale și ale acelei fete, pe care trebuie să o câștigi de partea noastră, îi repetă cu înflăcărare Azazeal. E singură șansă pe care o mai avem. Fă-o să se îndrăgostească de tine, adăugă cu prudență,

urmărind reacția Rephelimului. Îndepărteaz-o de cei de care este apropiată și arată-i de ce ești capabil, însă nu o speria. Las-o să se obișnuiască cu prezența ta și de-abia atunci ajut-o să-și descopere puterile.

— Atunci va fi a mea, completă gânditor Harper.

Buzele sale schițară un zâmbet leneș în timp ce urca treptele spre încăperi.

— Accept provocarea, Azazeal, îi spuse amuzat, dispărând în întuneric. Va fi a mea. Trup și suflet.

Liceul Strange
Wolfcraft

Wolfcraft este un oraș situat în munți, înconjurat aproape în totalitate de Pădurea Corbului. Nu pot să spun că este mare sau grandios prin arhitectură ori istorie, dar este un loc pașnic, în care nimic neobișnuit nu se întâmplă și în care oamenii sunt uniți și încearcă să influențeze viața celor din jur fără a avea un scop precis care să le justifice faptele.

Locuiam în cartierul Umbrei, chiar aproape de Conacul Wolfmaner. Un conac bântuit, după părerea tuturor. Deși eram fascinată de magie și legende, nu credeam în spusele orășenilor și nici până în ziua de azi nu dorisem să-l vizitez. Pentru un elev ale cărui ore de libertate sunt numărate până la ultima secundă, nu era tocmai în capul listelor de făcut.

Pașii mă purtau agale pe străzile lăturalnice ale orașului Wolfcraft. Ghiozdanul începuse să-mi facă probleme, apăsându-mi umerii cu greutatea sa. Puteam zări liceul Strange și aveam ciudata impresie că el e cel care se apropie de mine, absorbindu-mi prezența. Muzica răsuna puternic din toate magazinele pe lângă care treceam, iar vocile celor de la Linkin Park se întretăiau pentru supremație cu o melodie ceva mai lentă, de la Baccara.

Oamenii mișunau ca niște furnici în jurul pieții, certându-se cu vânzătorii deja nervoși de pretențiile exagerate ale clienților.

Mirosul caracteristic care îmi pătrunse în nări mă făcu să arunc o privire de dezgust peste tarabele de legume și pește. După ce scăpasem de o vânzătoare care mă fugărise aproape o stradă întreagă pentru a-i degusta brânza, mă oprisem îngândurată în fața unui chioșc de ziare și reviste. Orașul era izolat de restul așezărilor din munți și știrile veneau la urechile noastre cu câteva zile întârziere, dacă reportajele de la televizor nu le considerau suficient de importante.

Posterul în care erau afișate orele de vizită la Wolfmaner îmi atrase atenția. Programul suferise modificări în ultimele luni, iar turiștii nemulțumiți nu se abțineau să comenteze serviciile slabe și timpul irosit în van. Însă majoritatea dintre ei uitau de problemele întâmpinate pentru a ajunge în Wolfcraft, după ce parcurgeau grădina baronesei Rockner și intrau în atmosfera care dominase acum 150 de ani orașul.

Am trecut în fugă pe lângă Parcul Negru, salutându-l din mers pe paznic și urmărind cu coada ochiului minutarul care nu era de partea mea. Când am pășit pe porțile liceului, am răsuflat liniștită și am îndepărtat cu un șervețel picăturile de sudoare care îmi năclăiseră părul.

Era agitație.

Deși se sunase de câteva minute, toate coșurile de baschet erau ocupate, iar după intensitatea meciurilor sfârșitul nu era tocmai aproape. În jurul fiecărui meci se adunaseră deja câțiva gură cască care urmăreau cu sufletul la gură și aplaudau frenetic, distrăgându-le jucătorilor atenția și încasând din când în când câte-o înjurătură mai spurcată. Nervii pluteau în aer asemeni unui microb, însă nici căldura, nici tensiunea nu păreau să-i deranjeze pe baschetbaliști. Un meci se terminase, iar bătaia de după abia începea. Apariția gardianului avu darul să potolească un pic atmosfera și spiritele încinse, însă privirile aruncate nu prevesteau nimic bun.

Pe cel mai îndepărtat teren, i-am zărit jucând pe Michael și Derek. Observasem încântată că aveau publicul cel mai numeros, iar majoritatea fetelor care se descălțaseră și se sprijiniseră de gard păreau atât de pătrunse în joc, încât nici nu au sesizat fețele ușor penibile pe care le afișau. Pe un colț de bancă o zărisem pe Sarah, care stătea aplecată asupra unei cărți, fără a lua în seamă vacarmul care se iscase în jurul ei. M-am apropiat și mi-am aruncat ghiozdanul la picioarele ei, pentru a-i distrage atenția.

— Ce faci, surioară? Ai întârziat.

Cu un aer plictisit, Sarah își înlătură șuvițele rebele de pe frunte și își dădu bretonul pe spate. Ochii ei verzi mă cercetară cu atenție, iar chipul i se lumină cu un zâmbet îngândurat.

— Tot nu s-a terminat meciul? Joacă de peste o oră!

— E egalitate, răspunse una dintre colegele ei de clasă, o blondă cu ochi albaștri, care se uita dezaprobator la noi. De zece minute nu s-a înscris.

Sunetul vocii ei joase o făcu pe sora mea să închidă cu furie cartea. Nu am putut să-mi rețin un zâmbet.

— Foarte tensionant, replică Sarah sec.

— Cum de nu le faci galerie?

— Nu știu cu cine să țin. Și nu văd rostul înfruntărilor dintre ei doi. Unul tot o să piardă în cele din urmă.

— Da, dar meciul ia altă întorsătură când îți câștigă favoritul.

— Și să ghicesc care e al tău, Des?

— Urmărește-mă și ai să vezi.

Cu ceva probleme, reușisem să-mi fac loc prin ceata de fete isterice, pentru a fi cât mai aproape de teren. Ochii mi se opriră asupra lui Derek, urmărindu-l cu insistență și sperând că o să mă observe. Ceea ce s-a și întâmplat. Privirea i se desprinse câteva secunde de la joc și pentru o clipă ochii ni s-au întâlnit.

De ajuns pentru ca Michael să înhațe mingea și să înscrie punctul decisiv printr-un cârlig, în aclamările mulțimii. Sarah veni în spatele meu și se abținea cu greu să nu râdă.

Derek mă fulgeră cu privirea și zâmbi forțat, felicitându-l pe Michael, care se întoarse cu spatele la mulțime, pentru a se îndrepta spre noi.

— Mersi de cooperare, Des. Începusem să dau semne de oboseală, îmi șopti la ureche în clipa în care trecu pe lângă mine.

I-am zâmbit complice înainte să merg la Derek, care-și aruncase ghiozdanul pe umeri și se îndrepta deja spre dușuri.

— Frumos meci, am răspuns, încercând să-l înveselesc, deși știam că buna dispoziție nu-i dispăruse.

— Interesant lucru de la o suporteră care a apărut în ultimele minute ale jocului, răspunse cu sarcasm, fără a se întoarce cu fața spre mine.

— Da, dar uite că acea suporteră a hotărât soarta meciului. Mulțimea începuse să devină sufocantă.

— Chiar așa? se opri el în mijlocul drumului și îmi întoarse zâmbetul. Nu sesizasem.

— Nu ai remarcat fanele isterice care mai aveau puțin și aruncau tricourile după voi?

— Nu ar fi fost o idee rea. Oricum am nevoie de unul de schimb. Cum de ai apărut la școală? mă întrebă brusc. Eram sigur că nu o să mai apari.

— Despre ce vorbești? i-am răspuns mirată.

— Nu te-a anunțat Sarah? Majoritatea orelor s-au anulat azi. Nu se știe motivul, dar toată lumea a rămas pe teren pentru a privi meciurile, ca apoi să se răsfire prin oraș. Pari nedumerită.

— Am bătut atâta drum degeaba...

— Nu chiar degeaba. M-ai făcut să pierd meciul, îmi aminti Derek. Și vorbești de parcă ai fi parcurs distanța de la maraton.

— Știi că nu îmi face plăcere să trec prin piață ca să ajung la liceu, dar din păcate alt traseu direct nu există și nu am de gând să ocolesc jumătate din oraș doar pentru a evita ofertele vânzătorilor.

— Ești tare mofturoasă azi!

— Nu sunt de obicei așa?

— Da, dar azi întreci măsura. Mă duc să mă schimb, apoi ne întâlnim la locul nostru.

— La umbra stejarului din fundul curții?

— Exact. Ne vedem acolo. Și încearcă să scapi de *nervișori*, adăugă amuzat. Nu îți fac bine, îmi strigă îndreptându-se spre intrarea principală a liceului.

Am privit cum pleacă, mi-am luat resemnată ghiozdanul și am ales să dispar în mulțime. Sarah și Viola erau deja acolo. M-am trântit neceremonios pe iarba încă udă și mi-am pus ochelarii de soare, deși razele lui nu băteau înspre noi. Apoi mi-am încrucișat brațele la piept și m-am rezemat de scoarța tare a copacului, așteptând ca altcineva să ia cuvântul.

— Mi se pare mie sau voi două sunteți certate?

Viola își ridică ochii din revistă, privindu-ne pe rând.

— Nu, răspunse Sarah, fără să-și ia privirea semiadormită dintre file. De ce ai crede așa ceva?

— O stare de tensiune plutește în aer, iar faptul că Desiree e tăcută nu prevestește nimic bun. Ce s-a întâmplat?

— Draga mea surioară a uitat să mă anunțe că s-au anulat toate orele pe ziua de azi, am spus supărată. Încă nu înțeleg motivul, dar de când are nevoie Sarah de unul pentru a ne explica deciziile pe care le ia?

— M-am gândit că poate ai vrea să petreci timpul cu noi în loc să stai închisă în cameră cu căștile la urechi sau jucând Battle for Middle Earth a mia oară. Aerul proaspăt nu strică nimănui.

— Zău? Uitându-mă la tine, încep să mă îndoiesc.

Vorbele mele și-au atins ținta, iar ochii ei se fixară fulgerător asupra mea, sperând să mă intimideze și să mă reducă la tăcere. Nicio șansă!

— Nu am dreptate? În ultimul timp ești foarte supărată. Încerci cumva să-mi iei locul?

— Foarte rar sunt martoră la o ceartă între voi două și știu din proprie experiență că atunci când are loc una prefer să fiu pe un teren minat sau în primul rând în război, cu pușca într-o mână și biletul de adio în cealaltă, spuse Viola.

— Atunci ar fi bine să-ți completezi formularul de înscriere în armată.

— Când o să ajungă Michael și Derek aici, o să înțelegi motivul pentru care te-am chemat, dar până atunci ai grijă cum vorbești cu mine.

— Nu-ți face probleme, surioară. Întotdeauna am grijă.

Silueta impunătoare a lui Michael apăruse din mulțimea densă de elevi care se pregăteau să părăsească în grabă curtea școlii. Zâmbetul îi dispăru treptat când și-a dat seama că o nouă ceartă plutea în aer.

— Nu pot să vă las deloc singure? Viola e prea veselă, deci presupun că disputa este între surori. Ce a mai făcut Sarah?

— De ce tot timpul eu sunt cea vinovată?

— Văd că spiritele sunt tare încinse, spuse Michael cu nevinovăție în glas. Mai are rost să deschid subiectul sau avem de gând să ne prefacem că nimic nu s-a petrecut?

— Aș prefera să uităm incidentul. Poate acum mă lămuriți și pe mine de ce m-ați chemat până la școală? Avem telefoane. Internet.

— E altceva când vorbești *face-to-face*.

— Într-o zi toridă de iunie? Vreau să știu despre ce e vorba, am răspuns hotărâtă, dornică să ajung mai repede acasă, la aer

condiționat.

— Derek încă nu a apărut, dar...

— Știe deja despre ce e vorba. După cum văd, sunt singura care nu înțelege, așa că binevoiți să faceți puțină lumină și pentru mine.

— Ai dreptate, mă aprobă Michael, spre nemulțumirea surorii mele. Uite care e planul, *micuțo*. (Accentuase în mod intenționat ultimul cuvântul, pentru a mă enerva. Eram cea mai tânără din grup și faptul că acest lucru mi se tot repeta mă făcea să mă simt stânjenită.) Am vrut să ne adunăm aici ca să planificăm o mică excursie. Doar noi. Să ne distrăm și să fugim puțin de stresul care ne înconjoară. Să facem ceva neobișnuit, incitant. O provocare, ceva care să ne pună în alertă și să ne testeze capacitățile. O mică aventură.

— Aventură? Provocare? De ce?

— Vrem să rupem monotonia, se apără Viola. Nu îmi spune că ai prefera să-ți petreci și weekendul ăsta în casă. Cum de nu te plictisești?

— O am pe Sarah, iar mofturile ei niciodată nu te plictisesc. Din contră, te distrează.

— Credeam că ne-am împăcat cu toții, îmi reteză tăios Michael vorba.

— Credeai și se pare că te-ai înșelat. M-am săturat să trăiesc cu o nălucă în casă, care nici măcar nu te privește în ochi când i te adresezi. Fantomele au mai mult bun simț. Cât despre mica noastră aventură, am continuat repede, am eu o idee. Hai să intrăm în conacul Wolfmaner.

— Asta nu sună a ceva neobișnuit, răspunse Viola nemulțumită.

— Mă gândeam să intrăm noaptea în conac. Pe furiș, am continuat, zâmbind la planul care mi se conturase fugar în minte.

— Ca niște hoți? mă întrebă Michael, vizibil indignat de propunere. O să avem probleme.

— Spuneai că vrei să faci *ceva neobișnuit, incitant, care să ne testeze capacitățile*. Eu ți-am oferit provocarea!

— Într-adevar, dar pătrunderea prin efracție în conacul Wolfmaner...

— E o idee genială! termină Derek, care apăruse de nicăieri și se așeză între mine și Michael. Deci asta ați hotărât?

— Nu am decis nimic! se răsti Michael, care mă studia atent, încercând să-și dea seama dacă glumesc sau nu. Îți dai seama ce ziceți voi doi? Dacă suntem prinși, ajungem în închisoare.

— Asta e propunerea mea, l-am întrerupt brusc. *Take it or leave it*.

Fără să aștept un răspuns, mi-am luat ghiozdanul și am dispărut, traversând cu pași alerți curtea liceului. Îmi doream să rătăcesc câteva ore pe străzile pustii din Wolfcraft. Eram atât de pierdută în gânduri, încât nu am observat silueta care se furișase în spatele meu.

Când am ajuns în centrul orașului, atenția mi-a fost atrasă de un anunț colorat, lipit neglijent pe vitrina unei farmacii.

DORIȚI SĂ COMUNICAȚI CU SPIRITUL UNEI PERSOANE IUBITE? VEDEȚI LUCRURI CĂRORA NU LE PUTEȚI GĂSI EXPLICAȚII? CREDEȚI ÎN MAGIE, BLESTEME ȘI FANTOME SAU PUR ȘI SIMPLU VREȚI SĂ VEDEȚI CE VĂ AȘTERNE VIITORUL?

VRĂJITOAREA MIRANDA POATE SĂ VĂ SATISFACĂ CURIOZITĂȚILE, CĂCI ESTE SINGURA DIN ORAȘ CARE CUNOAȘTE LEGENDA FAMILIEI ROCKNER. VENIȚI ȘI O VIZITAȚI, CEI CARE AVEȚI CURAJUL SĂ INTRAȚI PE UN TĂRÂM ÎN CARE BINELE ȘI RĂUL SUNT ATÂT PRIETENI, CÂT ȘI DUȘMANI.

Cunoaște legenda familiei Rockner. Poate că era cazul să o aflu și eu. Deși mi-am petrecut toată viața în Wolfcraft, nu știam

prea multe lucruri despre istoria orașului sau despre miturile care atrăgeau turiștii. Am dezlipit afișul și l-am băgat hotărâtă în buzunar.

E timpul să fac o mică vizită acestei presupuse vrăjitoare.

Deținea un mic magazin pe strada principală a orașului, unde toate firmele importante de îmbrăcăminte și de modă își aveau sediile. Vitrinele erau sufocate de accesorii și suveniruri la prețuri reduse: accesorii care variau de la pălării țuguiate, pelerine brodate cu fir auriu, baghete de lemn învelite într-o imitație de stofă, dinți falși de vampir, măști de Halloween, până la globuri de ghicit viitorul, cărți de tarot, esențe sau ceaune pentru pregătit poțiuni. Am deschis cu neîncredere ușa și un motan negru a fugit din magazin. L-am urmărit cu privirea, supărată pe picioarele mele, care subit au început să tremure necontrolat.

— Ai de gând să intri sau ai să lași toată zăpușeala în magazin?

M-am întors speriată spre silueta care apăruse din spatele unei perdele albastre. Bătrâna mă studia cu un ochi critic. Am trântit frustrată ușa și am aruncat o privire fugară în jur. Nu știam la ce mă așteptam să văd. O mătură? O carte învelită în piele, având încă impregnată în file pete de sânge? Un ceaun clocotind?

— Dorești ceva, domnișoară, sau faci inventarul?

— Am văzut anunțul, am răspuns cu o voce care îmi părea străină, scoțând în același timp cu mișcări neîndemânatice posterul din buzunar.

Bătrâna se apropie cu greu de mine și se uită mulțumită la hârtia pe care o țineam în mână.

— Se pare că mai sunt oameni cărora magia le face semne.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Poate nici nu trebuie să înțelegi. Vino cu mine.

Dispăru în spatele perdelei și mă lăsă singură în încăpere. Puteam să plec și să uit de ideea mea prostească, dar curiozitatea a prins rădăcini și voiam să aflu răspunsul la o întrebare care începuse să mă bântuie de o bună perioadă de timp, chiar dacă am evitat să arăt asta celor din jur. Am urmat-o într-o cameră îngustă, cu tavan jos, în care se aflau o masă rotundă și două scaune înalte. Masa era acoperită de un material lucios și moale pe care se afla un glob de sticlă identic cu cele dispuse în vitrina magazinului. Însă părea mai vechi.

M-am așezat pe unul dintre scaune, fără să-mi dezlipesc privirea de pe chipul vrăjitoarei. Miranda părea o femeie trecută de 70 de ani, voluptoasă, cu o claie de păr alb neîngrijit, purtat liber pe umeri. Ochii ei aveau culoarea focului și îmi dădeau o stare de agitație pe care încercam în zadar să mi-o ascund, iar mâinile ei, în contrast cu restul trupului, erau aproape scheletice. Îi puteam zări venele și forma oaselor pe sub piele, precum și semnele adânci din palme. Urmârindu-mi privirea, își trase pelerina peste umeri și își ascunse mâinile în faldurile ei negre.

— Ce dorești să cunoști, domnișoară, sau cu cine vrea inima ta să comunice?

— Nu vreau decât să știu ce s-a întâmplat într-o seară, în urmă cu 150 de ani, în orașul Wolfcraft, am răspuns, recăpătându-mi treptat încrederea. Seara în care a avut loc balul organizat și găzduit de familia Rockner la Wolfmaner.

Tresări la auzul numelui. Glasul ei răsuna puternic între cei patru pereți ai camerei când s-a hotărât să vorbească:

— Unele lucruri mai bine rămân neștiute. Ceea ce vrei tu să știi îți poate schimba viața.

— Cum?

— Crezi în magie?

— Aș vrea, dar...

— Dar? Ce te împiedică? mă întrerupse cu nerăbdare.

M-am încruntat, căutând un răspuns care să o mulțumească, dar care, în același timp, să nu fie departe de adevăr.

— Realitatea. Știu că oricât aș crede în spirite sau magie, totul va rămâne doar ficțiune. Ce rost are să cred în ceva ce știu cu siguranță că nu există?

— Și de unde această siguranță? Lucruri neobișnuite se întâmplă zilnic, dar suntem prea neatenți sau absorbiți de gânduri ca să le dăm importanță. Trecem pe lângă ele fără să ne dăm seama. Nu pari prea convinsă de ceea ce îți spun, continuă, văzând urma de îndoială întipărită pe chipul meu.

— Aș vrea să îmi spuneți ce știți despre familia Rockner. Acesta este motivul pentru care am venit aici, am răspuns hotărâtă.

— Nu ai prefera să îți citesc în cărți sau să...

— Să știți că răbdarea mea are o limită.

Într-un interval de câteva secunde, mi-am dat seama de modul în care m-am adresat bătrânei, m-am rușinat și mi-am cerut scuze. Miranda îmi zâmbi cu căldură și se așeză mai confortabil pe scaun.

— Toți tinerii au nervi. Tu nu faci excepție, așa că nu ai de ce să te scuzi. Am să îți spun ce dorești să auzi, dar îți voi cere la rândul meu o favoare.

— Vă ascult, i-am răspuns nedumerită.

— Vreau să alegi o carte din setul pe care ți-l voi împrăștia pe masă. Doar una și voi fi mulțumită. Altceva nu cer de la tine. Nu îți doresc banii, adăugase în momentul în care voiam să o întreb cât trebuie să-i dau pentru informația dorită.

— Prea bine, am răspuns, după un moment de tăcere.

— Îți mulțumesc. Înainte de toate, vreau să te întreb ce cunoști în legătură cu acea noapte.

— Doar că toți membrii familiei au fost găsiți morți.

— Deci nu știi nimic, mi-a spus cu dezamăgire.

Am vrut să o contrazic, dar cuvintele mi-au murit pe buze când a început din nou să vorbească:

— Acum 150 de ani, conacul Wolfmaner a servit drept reședința familiei Rockner. Nimeni nu știa de unde au apărut peste noapte, dar în scurt timp au reușit să câștige încrederea oamenilor din Wolfcraft. Baronul Rockner era cel mai des văzut în oraș, în trăsura lui trasă de doi puri-sînge. Îi plăcea să se plimbe ore în șir, pentru a împărți ajutor tuturor oamenilor aflați în dizgrație sau celor care aveau probleme de ordin medical sau financiar. Avea o inimă caldă și o putere de a dărui dragoste cum niciunei femei nu i-a fost dat să vadă. Multe i-au căzut pradă farmecelor, dar baronul își iubea sincer soția și o trata ca pe o adevărată doamnă. Baroneasa era o femeie severă, cu educație, care privea lumea de sus și își trata cu răceală și dispreț servitorii. Foarte rar apărea în oraș, iar în acele ocazii era mereu însoțită de fiica cea mare. Semănau ca două picături de apă. Tenul foarte alb, obrajii sănătoși și roșii, buzele subțiri și părul negru prins în coc, de culoarea abanosului, în care se pierdea chiar și cea mai strălucitoare rază de soare. Cealaltă fiică nu părăsea conacul. Mulți credeau că e urâtă, timidă, că îi era rușine să fie văzută în public și își petrecea zilele cutreierând Pădurea Corbului, sperând să dispară în adâncurile ei și să fie uitată de gurile rele din Wolfcraft.

A făcut o pauză mai lungă, de parcă ar fi vrut să vadă dacă eram atentă.

— În acel an, au vrut ca balul de admitere în societate să fie ținut la ei și ca toți cetățenii, fie mai modești sau mai avuți, să ia parte. Cele două fete ale baronului își făceau debutul, iar în acea seară oamenii au înțeles că vorbele rele adresate celeilalte fiice a baronului erau minciuni. Față de sora ei, această tânără

avea o blândețe și o eleganță în mișcări care atrăgeau privirea și celui mai cumpătat dintre bărbați.

Se opri un moment, parcă încercând să se gândească dacă să continue sau nu povestea. Părea că ezită. O umbră i se așternu peste chip, întunecându-i privirea. După un moment de liniște, continuă:

— Când ceasul era pe cale să bată și să anunțe scurgerea ultimei clipe din acea zi, când toți numărau plini de entuziasm secundele, luminile s-au stins, iar conacul a fost confundat în tăcere. În cele din urmă, strălucirea candelabrelor a luminat din nou. Strigăte și urlete au inundat sala de bal, iar în mijlocul acesteia se aflau corpurile celor două fete ale familiei Rockner. De durere, părinții s-au sinucis lângă odraslele lor.

Bătrâna se opri din povestit și se strecură din cameră cu pași tăcuți. Nici nu observasem când a plecat. După ce a revenit, ținea în mâini un pachet prăfuit de cărți. Le-a împrăștiat pe masă, apoi m-a îndemnat să aleg una și să o întorc. Puțin neliniștită după povestea tocmai auzită și neînțelegând ce urmărea cu adevărat, am întors o carte cu fața spre mine. Imaginea ei nu îmi spunea nimic. O siluetă învești mântată într-o pelerină neagră stătea ascunsă în spatele unui copac, studiind o tânără care se uita speriată în urmă. Avea lacrimi în colțul ochilor, își ținea mâinile în jurul torsului și purta o mantie care-i ajungea până la glezne. Bucle roșcate îi fluturau în vânt și instinctiv mi-am trecut o mână prin păr, uimită de asemănare.

— Ești urmărită, spuse Miranda în șoaptă. Cineva îți vede toate mișcările și acționează ca o umbră, fiind mereu îm preajma ta.

— Despre ce vorbești?

— Cartea îmi spune adevărul. Atinse imaginea și reluă. Asemănarea e zdrobitoare, nu-i așa? Te înspăimântă. Chipul acelei tinere îți amintește de tine. Însă ea este speriată... tu nu

vei fi când umbra se va face văzută.

Miranda s-a aplecat deasupra mesei și mi-a strâns cu putere brațele – pentru o femeie de vârsta ei –, forțându-mă să o privesc.

— Ferește-te de cel ce zăbovește în întuneric și are noaptea ca aliat, căci acela îți va grăbi sfârșitul! Nu te încrede în cel al cărui suflet nu-l poți citi și nu-i cade pradă farmecelor, căci atunci vei fi pe veci pierdută!

— Dați-mi drumul! am reușit să strig, îmbrâncind-o pe Miranda cât să mă pot ridica de pe scaun.

— E aici! E aici, chiar în acest moment! Te vede și așteaptă momentul potrivit ca să apară. Te va transforma și te va face asemenea lui! Îți va câștiga încrederea și poate chiar și inima, atrăgându-te de partea sa! Ferea! FEREA!!!

Mi-am înăbușit un țipăt și am ieșit din magazin, urletele Mirandei atrăgând atenția trecătorilor liniștiți, care aruncau priviri neîncrezătoare către vitrina încărcată cu suveniruri vrăjitorești. M-am avântat în mulțime, sperând să mă pierd. De cine sau de ce, nici eu nu eram sigură, dar știam că trebuie să ajung cât mai departe. Am dat peste o femeie între două vârste, care din cauza șocului a scăpat pungile de cumpărături. Roșiile s-au rostogolit pe stradă, iar bagheta de pâine i-a fost furată de un câine vagabond care a dispărut imediat după colț, fericit.

Haosul domnea în jur, mai multe priviri căutând vinovatul. Mă ridicasem nesigură pe picioare, dorind să rămân neremarcată, iar în clipa aceea o zărisem.

O siluetă îmbrăcată cu o pelerină neagră, cu gluga trasă mult peste chip, stătea în mijlocul trotuarului, fără să țină cont de pericolul la care era expusă. Nimeni nu îi sesizase prezența în afară de mine, iar constatarea mea avu darul să-mi sfărâme și bruma de curaj rămasă.

Calculându-mi șansele, i-am întors spatele și am început să

alerg din ce în ce mai repede, făcându-mi loc cu coatele prin mulțime. Oamenii se uitau nedumeriți în jur și unii îmi blocau calea.

Un bărbat în vârstă se apropie de mine și îmi puse o mână protectoare pe umeri.

Greșeala lui.

Am început să țip. Din cauza șocului, m-am avântat direct în mijlocul traficului, neluând în seamă agitația de pe stradă și nici claxoanele care amenințau să-mi spargă timpanele. O mașină de poliție apăruse din strada principală, iar la geamurile ei l-am putut zări pe șeful poliției, domnul Rourke, poreclit de noi Șeriful. Fără să-mi dau seama ce fac, m-am oprit în mijlocul străzii, urmărind mașina cu coada ochiului. Un BMW roșu frână la câțiva centimetri de mine, lucru care m-a făcut să-mi pierd echilibrul. Am simțit o durere acută pornind de la spate și terminându-se la nivelul capului. Mușchii mi se încordaseră, iar brațele îmi erau acoperite de zgârieturi. La vederea sângelui, m-am panicat și mi-am târșâit picioarele până la trecerea de pietoni.

Șeriful coborî din vehicul și veni lângă mine, punându-și mâinile în jurul umerilor mei. Tremuram. Am aruncat o privire fugară în jur, dar silueta dispăruse. Am încercat să-i explic domnului Rourke ce s-a întâmplat, însă îmi făcuse semn să mă îndrept spre mașina de poliție, înainte ca el să dispară în mulțime. I-am mulțumit în gând pentru cele câteva minute în care aveam să stau singură. Am trântit mâhnită portiera, evitând privirile mirate sau furioase care erau îndreptate asupra mea, apoi m-am cuibărit pe bancheta din spate, ținându-mi genunchii la nivelul feței.

În mintea mea răsunau puternic și încontinuu cuvintele Mirandei: *Ești urmărită. Ești urmărită!*

De ce nimeni nu remarcase silueta accea? De ce toți se

purtaseră de parcă nici nu ar fi fost acolo?

Eram atât de scufundată în gânduri, încât nici n-am sesizat când Șeriful sau domnul Rourke a pornit motorul și a pus o mână pe brațul meu.

— Ești teafără, Des?

Am dat din cap, jenată.

Când am ajuns în fața casei, am ezitat înainte să cobor din mașină. Nu schimbasem tot drumul nici măcar o vorbă cu Șeriful și nu știam ce avea să le spună părinților mei. Spre nefericirea mea, erau ambii acasă. Mama își continua lucrul început acum câteva zile la grădina japoneză, iar tata pregătea grătarul. Domnul Rourke îmi adresă un zâmbet și îmi făcu cu ochiul. Îmi puse între mâini ghiozdanul și dispăru cu mașina, lăsând în urmă un miros slab de fum și benzină.

I-am salutat din mers pe ai mei, apoi am urcat în grabă scările, dorind cu disperare să mă schimb și să fac un duș, ca să dau totul uitării. Însă lucrurile nu se desfășurau deloc așa cum aș fi vrut. Când am intrat în cameră, zâmbetul îmi dispăruse și am rămas înțepenită în prag. La apariția mea în încăpere, Sarah și Viola și-au întrerupt brusc discuția, în timp ce Michael stătea sprijinit de geam și mă privea dezaprobator. Derek era întins pe covor și se juca cu Sasha. Ochii lui îi fixară cu intensitate pe ai mei în clipa în care i-am întors privirea.

— Deci nici măcar în propria mea casă nu pot să scap de voi.

— De mine nu, spuse Sarah cu o voce neobișnuit de calmă. Ești teafără?

În tonul ei am sesizat o umbră de îngrijorare. M-am uitat nedumerită în jur și am continuat:

— De ce n-aș fi?

— În primul rând, ai plecat nervoasă de lângă noi, după ce ne-ai spus despre ideea ta de a merge în conacul Wollfmaner.

Pe urmă ai dispărut prin oraș și niciunul dintre noi nu te-a găsit în locurile frecventate de tine, iar acum Șeriful te aduce cu mașina poliției acasă și nici măcar nu îndrăznește să dea ochii cu părinții tăi. Ne poți spune și nouă ce se întâmplă? mă luă Michael la rost.

— Nu o certa, spuse Viola, care îmi luase ghiozdanul din mâini și mă îndemna să mă așez pe pat alături de ea și Sarah – însă nu voiam să stau lângă sora mea. Des, ne-am făcut griji pentru tine, atâta tot. Ai plecat foarte agitată și ne-am temut că ai pățit ceva.

— După cum puteți vedea, mă simt bine. Sunt doar obosită, am răspuns îmbufnată, încercând să nu ridic tonul.

Am rămas în picioare în mijlocul camerei, așteptând ca totul să se termine, sperând că toți o să dispară și o să mă lase câteva minute singură cu gândurile mele.

— De ce te-a adus Șeriful acasă?

Am ridicat din umeri în semn de răspuns.

— Poate fiindcă m-a văzut într-o parte a orașului pe care nu o cunosc foarte bine și a vrut să fie sigur că ajung teafără acasă.

— Pe unde ai umblat?

— Pe strada principală. Am fost prin magazine.

— Și vrei să credem asta? mă întrebă Derek, care rămăsese tăcut până atunci. Minciuna asta nu va ține. Nu cu noi.

— Am fost la Mira...

— La cine? mă întrerupse Viola. La Miranda? Vrăjitoarea din Wolfcraft? Ai fost la magazinul de vrăjitorii? Ce căutai acolo?

Avanlanșa de întrebări mă luase puțin prin surprindere.

— Răspunsuri. Voiam să aud legenda despre conacul Wolfmaner și...

— Nu puteai să ne întrebi pe unul dintre noi? îmi zise Sarah. Toți știm legenda, nu trebuia să mergi până în centrul

orașului ca să afli de la o babă nebună ce s-a întâmplat în urmă cu 150 de ani!

— De ce vorbești așa despre ea? Tu, care ești prietenă cu toată lumea și nu îndrăznești să înjuri sau să spui de rău pe cineva?

Tonul meu sarcastic își atinse din nou ținta, însă trăsăturile lui Sarah nu se schimbară, în ciuda privirii arzătoare pe care mi-o aruncase.

— De ce încerci de fiecare dată să mă enervezi?

— Voi faceți asta, punându-mi atâtea întrebări! O să împlinesc 17 ani în curând! Nu mai sunt un copil, pot să-mi port și singură de grijă!

— De aceea a fost nevoit Șeriful să te aducă acasă?

— V-am explicat de ce!

— Ai spus că te-a adus acasă fiindcă se îngrijorase că te-a văzut într-o zonă mai puțin familiară ție.

— Exact.

— Păi asta înseamnă că nu prea poți să-ți porți singură de grijă, dacă lumea crede că nu te poți orienta în centrul unui oraș în care locuiești de aproape 17 ani!

Vorbele lui m-au rănit, deși mă străduiam să nu arăt. Se uită șocat la mine, conștient de modul în care reacționase. Derek îl privea înmărmurit, dar rămase în continuare nemișcat, deși își ținea picioarele încordate, de parcă s-ar fi pregătit în orice clipă să sară între noi.

— Ieși afară!

— Des, nu am vrut să sune așa...

— IEȘI AFARĂ! EȘTI ÎN CAMERA MEA ȘI...

— Nu uita că o împarți cu mine, mă corectă Sarah.

— Prea bine. Atunci am să plec eu.

M-am îndreptat hotărâtă spre ușă, dar Derek se mișcase mai repede și o închise înainte să ajung la ea.

— Nu poți pleca de fiecare dată când ceva nu îți convine, Des. Suntem prietenii tăi și vrem să fim alături de tine, dar trebuie să ne lași.

— Prieteni? Eu vă critic modul de viață? Nu! am răspuns repede, fără să-i dau posibilitatea de a riposta. Așa că voi de ce-l criticați pe al meu?

— Nu asta mi-a fost intenția, *micuțo*, se scuză Michael, vizibil supărat. Doar că... te rog să nu mai pleci așa nervoasă, fără să ne dai măcar un indiciu cu privire la locul în care te vei afla.

— Trebuie să dau un raport din oră în oră cu fiecare mișcare pe care o fac?

— Des, începuse Derek blând. Mai știi ce ți-am spus în curtea școlii? Să scapi de nervi?

— Știi că nu prea ascult de sfaturi, așa că de ce aș face o excepție în privința ta?

— Ai un răspuns pregătit pentru toate?

Ne-am privit în tăcere câteva secunde, apoi l-am lăsat să mă ia în brațe. Mi-am ascuns chipul la pieptul lui, rușinată de cum mă comportasem. Lipsa somnului avea efecte adverse. Coșmarurile pe care le-am avut în ultimele luni nu mă ajutau.

— Nu e bine să ții atâta furie în tine. O să te distrugă, îmi spuse în șoaptă, astfel încât doar eu să-l aud.

— Probabil. Noroc că am patru paznici mereu pregătiți să-mi sară în ajutor. Michael, dacă am fi locuit sub același acoperiș...

— ...eu aș fi fost moartă de mult, termină Sarah, abținându-se să nu râdă.

Viola îi zâmbi lui Derek complice și se așeză turcește pe covor, jucându-se cu Sasha, care fusese lăsat singur și începuse să miaune încercând să ne atragă atenția. Fără să ne adresăm o vorbă, am îmbrățișat-o puternic pe Sarah, lăsând la o parte

neînțelegerile dintre noi. Cel puțin pentru moment.

— Știu că a fost un an dificil, începu ea, dar nu uita că sunt mereu aici, lângă tine, gata să te susțin și să-ți ofer o mână de ajutor. Suntem în stare să trecem peste tot ce ne aruncă viața înainte. Dar împreună. Cred cu tărie în ce îți zic. Important e dacă și tu faci același lucru.

I-am răspuns cu o ușoară înclinare a capului și chiar în aceea clipă mi-am dat seama că încă țineam în mână cartea pe care m-a pus Miranda să o aleg din cele înșirate de ea pe masă. Vederea siluetei care pândea din umbră avu darul să mă neliniștească. Încercasem să o ascund, dar Derek îmi urmări privirea și mi-o luă din mână.

— Ce e cu asta? Din ce fel de pachet este? mă întrebă mirat.

— Mai ușor, Derek, îl mustră Viola.

Se întoarse spre mine.

— Miranda ți-a dat-o?

— Nu a vrut să-i plătesc. M-a rugat să aleg o carte din pachetul pe care l-a expus în fața mea.

— Și ce ți-a zis în legătură cu acest semn? mă întrebă arătând în direcția cărții pe care Derek o studia cu un aer nedumerit.

— Nimic. Am plecat înainte să aflu semnificația cărții. Povestea familiei Rockner m-a intrigat.

Nu știam ce aș fi putut să mai spun ca să întorc discuția spre alt subiect. Spre surprinderea mea, Sarah sări în ajutor, cu un zâmbet larg pe buze, zicându-mi că s-au hotărât ca la noapte să intrăm în conac.

— Vom fi primii oameni care vor intra acolo după 150 de ani.

— Se fac tururi zilnice în Wolfmaner!

— Aici greșești! mă contrazise Viola, care își recăpătase tonul vesel. Grădina baronesei poate fi vizitată, conacul însă

rămâne în continuare închis. Nimeni nu a pășit în interior după balul dat de familia Rockner.

— Știam că Wolfmaner aparține de drept statului, fiindcă nimeni nu a venit să-l revendice. Familia Rockner nu avea alte rude, așa că de ce nu este deschis publicului?

— Uite o întrebare care rămâne fără răspuns, zise Derek, care-și dezlipise ochii de pe carte și o aruncă pe unul dintre birouri. Sunt curios dacă acest semn are vreo explicație anume. Parcă te-ar avertiza că ești urmărită.

— Imaginația ta debordantă ți-a luat-o iar înainte, îl contrazise Sarah, care ieși din cameră și coborî în grabă scările.

Ușa de la intrare se trânti cu zgomot și am schimbat între noi o privire fugară.

— Ce a pățit?

— Des, începuse Michael, știu că sunteți două firi opuse și îți place s-o necăjești, dar nu-i mai da emoții ca azi. Dacă ai fi pățit ceva, ea s-ar fi considerat vinovată.

— Nu am vrut s-o rănesc, dar am simțit nevoia să fiu singură un timp, am răspuns cu un aer trist. M-am îndepărtat de ea, dar... voi ați vorbit serios? Vreți să pătrundeți ilegal în Wolfmaner?

— De ce nu?

— Ce te face să crezi că vom reuși măcar să ne apropiem de zidurile care înconjoară conacul? Sunt sigură că este păzit.

— Ne încercăm și noi norocul. E un risc mare, pe care ni-l vom asuma, dar pentru distracție...

— Scuze că te întrerup, Michael, dar nu văd distracția în a fi prins sau a cerceta noaptea un conac bântuit!

— Deja ți-e frică, nu? mă tachină amuzat Derek. Nu ai curajul, Des, recunoaște!

— Ba am! Și am să v-o dovedesc!, am răspuns iritată. În seara aceasta vom pătrunde în Wolfmaner și vom afla ce s-a

întâmplat cu adevărat acum 150 de ani.

— Ce te faci să fii așa sigură? mă întrebă Viola. A trecut foarte mult timp de atunci.

— Nu toate urmele se șterg cu timpul.

Magazinul de vrăjitorii
Wolfcraft

Bătrâna rămase cu ochii adânciți în cărți. Studie câteva minute fiecare imagine, dar oricât s-ar fi străduit, înțelesul era același. Adunase pachetul de cărți și îl ținuse câteva momente în mâini, pentru a le absorbi forța și căldura. Scaunul a scârțâit când s-a ridicat și, cu un gest de furie, Miranda l-a izbit de perete, făcându-l bucăți. Se întoarse în camera principală a magazinului și studie mâhnită vitrina plină de accesorii ieftine și mături din lemn, apoi se îndreptă spre o etajeră și scoase un alt pachet de cărți dintr-o ascunzătoare. Acesta era puțin diferit de cel de dinainte, dar și mai valoros. Dădu deoparte aproape cu delicatețe materialul subțire și fluid, pentru a vedea imaginea de pe prima carte.

O tânără înaltă ținea cu ambele mâini o spadă încrustată cu rubine, atingând cu vârful ascuțit pământul de sub picioare. Privirea ei te împietrea, expresia ochilor ei verzi fiind domolită doar de părul lung și ondulat, care-i cădea în cascade pe umerii goi. Purta o rochie roșie, strâmtă de la brâu până în talie, care flutura în bătaia vântului și îi dădea un aer de luptătoare. Un aer de învingătoare. Fata emana putere și magie, dar nu orice tip de magie.

Bătrâna înlătură cartea și se uită la următoarea. Un zâmbet stins îi lumină chipul zbârcit și brăzdat de riduri când

recunoscu silueta băiatului.

Pe fața acestuia era așternută o umbră, care însă nu-i acoperea și privirea, accentuând puterea degajată de ochii săi negri, reci și întunecați. Mantia lungă și neagră îi acoperea trupul, lăsând la iveală doar tăișul lamei care sclipea la brâu. Avea ceva impozant, iar statura îi făcea chiar și pe cei mai curajoși și cumpătați luptători să se ferească de spada și pumnalul său.

Imaginea îl înfățișa stând în noapte, în apropierea unei povârniș.

Miranda voia să vadă următoarea carte, dar un zgomot înfundat o făcu să tresară și să se adăpostească în spatele tejghelei. A rămas pitită câteva minute, după care își ridică încet capul, privind întunericul din jur. Nimeni. Era bătrână și nu se simțea în stare să-și folosească puterile nici pentru cea mai neînsemnată incantație, dar încă se putea apăra. Se ridică greu în picioare și se îndreptă cu pași ușori spre camera din spate, deranjată de modul în care se comportase. Însă ceva îi atrase atenția.

Cărțile dispăruseră.

Îngustă ochii, până ce simți cum îi dau lacrimile, apoi începu să caute pachetul învelit în catifea printre volumele vechi și uzate de atâta răsfoit. Se zgârie în paginile galbene și jerpelite, dar nu băgă de seamă înțepăturile scurte de la nivelul degetelor. Alta era grija ei acum. Furioasă, lovi cu pumnii în rafturi, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase. Atâția ani păzise pachetul, iar acum, într-o clipă de neatenție, îi fusese furat.

Însă era imposibil. Ar fi auzit dacă cineva ar fi pășit în magazin, dar era închis. Ca să se convingă, se îndreptă spre ușă și verifică de câteva ori încuietoarea. Apoi se întoarse din nou spre etajeră și reîncepu răscolitul, convinsă că nu se uitase

unde trebuie.

— Asta cauți?

Vocea blândă, dar tăioasă, o făcu să tresară pentru a doua oară în acea noapte și se întoarse mâhnită și furioasă spre intrus. Când ochii ei căzură peste chipul băiatului, s-a dat câțiva pași înapoi, până când spatele i s-a lipit de perete.

— Nu-ți face griji. Nu am venit aici ca să te omor.

Vorbele lui nu avură darul să o liniștească. Se uită disperată în jur, dar nu văzu nimic care ar fi putut să o ajute în cazul unei lupte. Trebuia să se stăpânească și să nu arate că îi este teamă de el.

Băiatul o privi amuzat, apoi examină pachetul de cărți pe care-l ținea în mână. Chipul nu-i trăda mirarea când își văzu propria figură chiar pe prima dintre ele. Ochii lui negri și adânci o izbiră pe Miranda, dar bătrâna simțea cum își recapătă curajul și refuză să se lase intimidată. Tânărul alese ultima dintre cărți și o duse mai aproape de ochi, părând că încearcă să-i memoreze fiecare detaliu.

După un timp, care i se păru Mirandei fără sfârșit, vocea lui prinse din nou glas.

— Ea este? Luă cartea între degetele sale lungi și subțiri și o întoarse către bătrână. Cea care a venit astăzi la tine și s-a arătat interesată de misterele care înconjoară conacul Wolfmaner? Sunt curios cât de multe i-ai spus despre acel loc. Sau mai bine zis despre persoanele care au locuit acolo acum mult timp. Ce informații i-ai dat despre familia Rockner?

— Criminal nenorocit ce ești!

Tânărul o privea în continuare cu calm și o lăsă să vorbească. Nu părea deranjat de cuvintele care i se aruncau în față.

— Nu ai niciun drept să le rostești numele! Mâinile tale sunt pătate cu sângele lor!

Bătrâna aproape scuipase cuvintele, spre amuzamentul lui.

— Mâinile mele poartă sângele multora, dar nu despre asta am venit aici să vorbesc cu tine, Miranda, și tu știi prea bine. Am crezut că te-ai împăcat cu Soarta.

— Care Soartă? Tu ești cel care a schimbat-o pentru atâția. Privirea îi alunecă fără să vrea pe cartea pe care o ținea îndreptată spre ea. Și acum vrei să intervii și în viața ei.

— Vreau să o apăr, răspunse scurt. E datoria mea să o feresc de necazuri.

Bătrâna se uită nedumerită la el și, văzând că vorbea serios, începu să râdă. Un râs isteric, fără voioșie, înlăturând liniștea așternută afară, pe străzile din Wolfcraft. Apoi îl privi cu scârbă și îndreptă către el unul dintre degetele ei scheletice:

— Tu n-ai fi venit aici dacă *Moartea* nu ți-ar fi dat o misiune, așa că nu-mi spune mie că vrei să o protejezi pe copilă. Nu ai suflet și nu ai sentimente.

— Ce legătură are asta cu prezența mea? Nu trebuie să am suflet sau sentimente ca să o feresc de moarte. Fac doar ceea ce mi s-a poruncit: să o țin în viață, răspunse nonșalant, învârtind cărțile între degete.

— Ai să le strici! strigă speriată. Nu cunoști valoarea lor.

— Aici te înșeli, bătrâno! Glasul lui devenise amenințător, iar ochii îi fulgerară, spintecând întunericul. Cunosc prea bine puterea care o emană, dar mă interesează mai mult semnificația lor. Dacă nu mă înșel, ai folosit Pachetul de Umbre și ai convins-o să aleagă o carte. Care a fost aceea?

— Am să-ți spun, dacă îmi faci o favoare la rândul tău.

— Nu sunt obligat să fac nimic, Miranda. Dacă vreau, pot să te omor în clipa asta, fără să folosesc niciun strop de magie, spuse calm, abordând un aer plictisit.

— Crezi că nu știu? Dar după cum ai și spus, nu ai venit aici în seara asta ca să mă omori.

— Se pare că frica nu te-a făcut să pierzi înțelesul vorbelor mele. Prea bine, vrăjitoareo, ce dorești de la mine?

— Doar același lucru pe care i l-am cerut și ei. Vreau să văd cartea care ți se potrivește, dar în același timp vreau să mă conving eu însumi de ceva. Un gând care mă macină de atâta vreme...

Fără să aștepte un răspuns, bătrâna trecu prin perdeaua albastră și se așeză pe scaunul rămas întreg. Își rezemă fruntea de mâini, proptindu-și coatele de masă, și îl aștepta pe tânăr. Acesta intră în încăperea mică și strâmtă, uitându-se cu nedumerire la sărăcia în care trăia Miranda. Își întoarse privirea spre scaunul dezmembrat și nu putu să-și ascundă un zâmbet leneș, în timp ce o luminiță vicleană i se aprinse în ochi. Se rezemă de perete și privi indiferent cum bătrâna aranja cărțile cu fața în jos, pe toată suprafața mesei, după ce i le dăduse înapoi.

— Se pare că lipsește o carte. Interesant. A luat-o cu ea.

— Ce motiv ar fi avut?

— Nu cred că și-a dat seama. A plecat puțin... speriată, adăugă aproape în șoaptă.

Băiatul își strânse ochii de mânie, dar păstră tăcerea și observă cum bătrâna își rotește în aer degetele osoase, formând câteva dâre albicioase. Apoi în mână îi apăru o carte, pe care Miranda o așeză lângă celălalte. Îi făcu semn să aleagă.

— Cartea pe care o vei lua acum nu te va reprezenta. Va avea semnificație doar pentru mine.

Fără a sta prea mult pe gânduri, băiatul a ales o carte la întâmplare și a întors-o plictisit. O siluetă învășmântată într-o pelerină neagră stătea ascunsă, urmărind o tânără care se uita nedumerită în jur. Părul îi flutura în vânt și își ținea mâinile în jurul corpului, pentru a se proteja.

Bătrâna zâmbi, însă tânărul nu remarcă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu contează.

— Te-am întrebat ceva. Tonul lui devenise amenințător, iar perdeaua care despărțea camera de încăperea principală a magazinului începu să fâlfâie. Lumina scăzu în intensitate, până ce doar ochii băiatului străluceau în întuneric. Răspunde-mi la întrebare, Miranda.

— Alege întâi cartea care ți se potrivește și îți voi explica.

Tânărul a ales a patra carte din al doilea rând și a împins-o către vrăjitoare, care o luă cu grijă între două degete și o privi câteva secunde înainte să o arunce pe masă.

Doi cai, unul alb și unul negru, se întreceau pe cursul unui pârâu. Eleganța și puterea lor emanau o aură abia perceptibilă în jur, aruncând raze subțiri de lumină în mijlocul unei neguri dese. În spatele lor se vedea un deal, înconjurat de fum, pe suprafața căruia trona un turn de piatră, care părea ușor înclinat.

— Ce semnifică imaginea?

Vocea îi era calmă și plăcută ca o adiere de vânt. Însă Miranda știa cât de repede putea să-și schimbe starea.

— Sugerează existența unei persoane care te completează și în același timp este opusul tău. Unul e lumina, celălalt întunericul. Unul viața, altul moartea. Însă turnul, dacă observi în imagine, este înclinat. Asta poate însemna ori că nu se știe care dintre voi e cel care controlează una dintre sursele de viață, ori că puterile voastre sunt egale și puteți dirija forțele celuilalt.

— Fata... ea este cea despre care vorbești?

— Uită-te cu atenție la imagini. Mai există vreo urmă de îndoială?

— O ultimă întrebare și am să dispar, îi spuse tânărul. Care este cartea pe care a ales-o ea?

— O cunoști chiar foarte bine. Este cea pe care te-am pus-o să o alegi prima oară. Bătrâna nu-și putu reține un zâmbet de triumf. Știi ce înseamnă asta, nu?

Miranda se ridică cu greutate de pe scaun, cu ochii îndreptați spre podea. Când își ridică semeață capul, observă că era singură în încăpere.

Tânărul dispăruse.

Cartierul Umbrei
Wolfcraft

Gândurile au voință proprie. Oricât ai încerca să uiți anumite imagini, ele persistă în mintea ta și amintirile revin când te aștepți cel mai puțin.

Nu și în cazul meu.

Coșmarurile pe care le aveam de câteva luni mi-au lăsat urme adânci sub ochi, dar reușisem să ascund oboseala cu ajutorul unor ore de somn furate în timpul zilei, deși insuficiente.

Mă trezeam brusc și în primele secunde mă simțeam ametită și secată de energie. Cămașa îmi era mereu îmbibată de transpirație și lipită de corp, de parcă aș fi alergat în somn, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de cineva care mă urmărea. Nu îi vedeam chipul, dar știam că voia să mă rănească. Îi puteam distinge silueta, înconjurată de flăcări. Uneori stătea aplecată asupra unui trup care se afla la picioarele sale, însă de cele mai multe ori o zăream fugar printre umbre, mereu cu un pas în urma mea, de parcă ar fi vrut să mă asigure că oricât aș fi încercat să fug niciodată nu voi fi mai rapidă decât ea.

Mi-am strâns cu putere pleoapele, încercând să înlătur temerile care mă măcinau. Nu am vrut să spun nimănui despre coșmaruri și lipsa de dorm. Și chiar dacă aș fi făcut-o, nu

vedeam cum asta m-ar fi putut ajuta. Era ceva ce trebuia să înfrunt singură.

Un zgomot îmi distrase atenția și am aruncat o privire fugară pe fereastră. Un grup de tineri se juca cu mingea chiar în mijlocul străzii, spre nemulțumirea șoferilor. O bunică stătea rezemată de gard și aborda un aer plictisit, bătând mecanic din palme de fiecare dată când se înscria un gol, fără să se uite măcar la meci, în timp ce un moșneag gârbovit aplauda frenetic, sărind cât îl țineau picioarele.

Scena era amuzantă și îmi distrase pentru moment atenția.

Camera pe care o împărțeam cu Sarah avea de trei ori dimensiunea unui dormitor normal. De peretele superior erau lipite două paturi din lemn de stejar, între care se aflau două noptiere și o oglindă care depășea cu puțin cei 183 de cm ai mei. Cinci rafturi fuseseră fixate deasupra patului meu și erau încărcate până la refuz cu cărți, globuri de sticlă și clepsidre.

Trebuie să mărturisesc că una dintre cele mai mari pasiuni (sau obsesii) ale mele, depinde de punctul de vedere al fiecăruia, era cititul. Niciodată nu credeam că am destule cărți. Trecusem de perioada clasicilor și acum urmăream tot ce însemna literatură contemporană: Jeffery Deaver, Tess Gerritsen, Iain Pears, James Twining, Steve Berry, James Rollins. George R.R. Martin... și lista poate continua.

Pentru mine cărțile erau un refugiu. Asta nu înseamnă neapărat că încercam să fug de viața reală, dar le simțeam ca pe niște prieteni și refuzam să-mi întrerup lectura pentru a asculta ultimele bârfe de la școală sau pentru a mă plimba prin oraș, fără un motiv anume.

În centrul încăperii amenajasem un spațiu de lucru, alcătuit din două birouri masive și un set de fotolii din piele, în care mă cuibăream cu plăcere ori de câte ori aveam ocazia să rămân singură cu gândurile mele. Lucru care în ultimul timp se

întâmpla din ce în ce mai rar și poate asta ar explica și comportamentul ostil pe care îl abordasem în urmă cu câteva ore față de Sarah, Michael, Derek și Viola. Ei nu erau vinovați pentru starea în care mă aflam de ceva timp, dar nici nu reușeau să înțeleagă dorința mea de a mă izola de lume și de a petrece timpul departe de ei.

Lângă mine, Sarah stătea lungită pe blana din fața șemineului, citind un exemplar cartonat al romanului *Jane Eyre*, cu Sasha torcând alături de ea. Nu mi-am dat seama că se oprise din lectură și că ochii ei verzi erau pironiți asupra mea.

— Des, ce ai? Nu îmi spune că te răzgândești și nu mai mergi cu noi în Wolfmaner.

Glasul ei era mai tăios decât mă așteptasem.

— De ce ai crede așa ceva? Până la urmă, a fost ideea mea.

Recunosc că nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că ei aveau să ia în serios sugestia de a pătrunde în conac.

— Nu mă minți cu atâta ușurință, spuse zâmbind, lucru care se întâmpla destul de des la ea în ultima vreme. Sunt sora ta și te cunosc. De ce ai ezitări? Planul tău mi s-a părut interesant de la bun început, deși am fost puțin reticentă. O să ne descurcăm, nu ai de ce să-ți faci griji, adăugă cu seriozitate, sperând să mă convingă.

— Nu o să mă apuc acum să te contrazic... poate să dureze ore, am rostit în șoaptă, suficient de încet cât să nu mă audă.

De fiecare dată când nu eram de acord cu ea, începea să își prezinte părerea la fel ca un procuror, explicându-mi că nu am dreptate și că sunt prea mică să înțeleg anumite lucruri. De obicei eu aveam câștig de cauză și reușeam să o enervez destul de mult cât să uite chiar și care fusese părerea ei inițială, dar acum nu mă simțeam în stare de o confruntare.

— E târziu, mai e o oră până la întâlnire, mi-am amintit brusc. Ar trebui să ne schimbăm.

Se ridicase grațioasă în picioare și am rămas surprinsă de cât de mult slăbise. Sarah întodeauna avusese o siluetă firavă și era mică de înălțime, dar acum era aproape scheletică și nimic din ceea ce eu îi spuneam nu putea să o convingă să renunțe la dieta pe care o ținea cu îndârjire, crezând că astfel se va menține mereu în formă.

Mi-am scos rucsacul de sub pat, am controlat rapid conținutul, pentru a mă asigura că nu uitasem ceva, apoi am coborât în liniște scările ce duceau spre holul de la parter. Nu mă simțeam deloc bine furișându-mă în miezul nopții. Știam că dacă părinții noștri aveau să ne remarce absența, își vor schimba complet părerea despre noi. Nu voiam să-i mint și pentru o clipă mă hotărâsem să fac cale întoarsă, dar ceva îmi îndruma pașii spre ușă, în întunericul nopții.

Sasha veni în urma noastră și se duse direct în bucătărie, așteptând de mâncare. Se uită cu ochii cârpiți de somn la chipurile noastre agitate și, văzând că nu e băgat în seamă, începu să-și ascută ghearele în scaunele din piele.

— Ssst!

— Să știi că te-a înțeles, am răspuns îmbufnată.

I-am scos porția de Kit Kat din frigider, l-am ridicat cu greu în brațe, apoi l-am așezat în coșul de pe terasă.

Sarah o luase înaintea mea și am fost nevoită să alerg pentru a o ajunge din urmă. Străzile erau pustii și nu puteam înțelege unde au dispărut atât de repede copiii care se jucau fotbal, când cu doar câteva minute înainte le urmărisem meciul de la fereastră.

— Unde sunt? am întrebat-o pe Sarah, arătând nedumerită în jur. Erau chiar aici.

— Despre cine vorbești, Desiree?

— Puștii care se jucau cu mingea. I-am văzut adineauri.

Se opri brusc și se întoarse spre mine, însă ochii ei refuzau

să-i întâlnească pe ai mei, de parcă nu ar fi suportat să-mi mențină privirea. Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și își ridică rucsacul mai sus pe umeri, însă rămăsese tăcută în continuare.

— Asta a fost acum câteva ore, îmi răspunse într-un final.

Câteva ore?

Am deschis gura, pregătită să o contrazic, dar nu eram nici eu sigură de vorbele pe care voiam să le rostesc.

Nu trebuie să las coșmarurile să mă afecteze. Iar pierd noțiunea timpului și mă pierd în gânduri! O să-și dea seama ce se întâmplă, dacă mai fac vreo greșeală.

— Te simți bine?

Vocea surorii mele tremura. Mi-am trecut o mână prin păr și i-am zâmbit cât de convingător am putut, sperând să înlătur grija pe care o zăream în ochii ei deschiși la culoare.

— Da. Sunt doar puțin... emoționată.

După umbra care trecuse peste chipul ei, eram sigură că nu credea minciuna pe care i-am spus-o, dar mă cunoștea suficient de bine încât să știe că oricât ar fi încercat să mă convingă să-i vorbesc, nu aveam de gând să-i spun ce mă frământă. Se întoarse cu spatele la mine și îmi făcu semn să mă grăbesc.

Mi-am închis pentru o clipă ochii, am tras aer adânc în piept și am urmat-o în noapte.

Parcul Negru/Pădurea Corbului
Wolfcraft

Parcul era înconjurat de un gard de fier, înalt de doi metri și jumătate. Am împins poarta și am trecut neobservate pe lângă cabina de supraveghere, unde îl zărisem pe unul dintre paznici.

Atingerea distantă a vântului, atât de rece și de nefirească, mă făcea să tremur, dar nu de frig sau de teamă. Simțeam în apropiere o prezență străină. Dar oricât aș fi încercat, nu reușeam să explic sentimentul de siguranță care mă învăluise brusc, umbrind senzația de neliniște cu care mă înfruntasem întreaga zi.

Am parcurs în tăcere drumul care ducea la statuia din centrul parcului, care înfățișa un bărbat decapitat, stând aplecat asupra calului, ținând într-una dintre mâini un topor, cealaltă strângând cu putere coama animalului, pentru a-l menține drept. Orășenii îl numeau Călărețul-fără-Cap. De fiecare dată când priveam statuia, îmi aminteam de un Johnny Deep tânăr, care leșina mereu la apariția demonului ce bântuia Sleepy Hollow.

— Cred că nu mai vin, am spus după un timp. Ar trebui să ne întoarcem.

— O să apară ei, mă asigură Sarah. Așteaptă și ai să vezi.

Deja făcusem câțiva pași înapoi. M-am așezat în genunchi și am închis ochii, atentă la zgomotele din jur. O amorțeală

plăcută îmi traversa trupul și mi-am înăbușit un căscat. Am simțit o mișcare în spate și o mână îmi acoperi gura, împiedicându-mă să țip. M-am zbătut pentru a mă elibera din strânsoare, dar nu reușeam să respir și aveam impresia că mă sufoc. Am căzut pe spate și abia atunci l-am zărit pe Derek, deasupra mea, zâmbind forțat, cu o urmă de amărăciune pe chip.

— Nu a fost amuzant, am reușit să îngân când mi-a dat drumul.

— Voiam să te sperii, îmi răspunse cu nevinovăție în glas. Nu credeam că o să reacționezi atât de... violent și o să mă ataci.

— Și ce ai fi vrut să fac? Să mă las trasă de un necunoscut în tufișuri?

— Am greșit, spuse simplu. Și nu a fost chiar atât de rău.

M-am înroșit, dar i-am susținut în continuare privirea. Ochii lui mă urmăreau în continuare și văzând că nu schițez nicio mișcare să mă eliberez, își aplecă capul și pentru o clipă i-am simțit răsuflarea caldă pe buze. Mult prea aproape.

M-am ridicat în picioare exact când Sarah se întoarse spre noi. Se uită mirată la Derek, apoi privirea ei coborâ la iarba umedă care mi se lipise de blugi și se întinse pe material, formând o dungă unsuroasă, care mergea de la genunchi până la gleznă.

— Se curăță.

— Dar nu singuri, comentă Sarah. Unde sunt Michael și Viola? îl întrebă pe Derek, schimbându-și timbrul vocii.

— Am venit singur și nu am mai auzit nimic de ei de când au plecat de la voi de acasă.

În timp ce vorbea, și-a dat jos rucsacul de pe umeri și ne-a arătat un set de cinci aparate negre, de formă dreptunghiulară, de care erau atașate două antene și o pereche subțire de căști, de culoare albă.

— Ne vor ajuta să comunicăm între noi cât timp vom fi înăuntru.

— De ce ne-am despărți? l-am întrebat cu neîncredere.

— Și eu care credeam că o să fii atât de încântată, încât nu o să te gândești să-mi pui tocmai întrebarea asta.

— Dacă tot am pus-o, primesc și un răspuns?

O cută îi apăru deasupra sprâncenelor, iar colțurile gurii i se lăsară în jos, înlăturând zâmbetul arogant, atât de caracteristic lui.

Derek ne era prieten de ani de zile, practic crescusem împreună în Wolfcraft. Deși la început nu mi-a câștigat încrederea din cauza încăpățânării sale, care-l băga mereu în necazuri, și a firii sale ușor libertine, timpul m-a ajutat să îi văd și cealaltă față. Cea pe care o ascundea de ochii lumii și o arăta în rarele ocazii când era înconjurat de cei care puteau cu adevărat să-l înțeleagă și nu-i reproșau modul de a se comporta și de a privi viața. Avea o statură înaltă și impunătoare, zveltă, o privire ageră și o minte ascuțită, care dejuca și cele mai complicate ghicitori. Provenea dintr-o familie înstărită, care își câștigase reputația în Wolfcraft datorită afacerilor tatălui său, care a ajuns primarul orașului în urma unei lupte strânse cu principalul favorit.

— Nu de la mine.

— Ai avut o idee foarte bună, schimbă Sarah subiectul. Luase unul dintre aparate, pentru a-l cerceta mai atentă. O să avem nevoie de ele.

I-am surâs surorii mele, poate pentru prima oară după mult timp, apoi am strâns-o cu putere de braț când am văzut paloarea care îi cuprinse brusc obrajii și se întindea tot mai jos, pe gât și umeri.

— Cineva ne pândește din spatele statuii.

I-am urmat privirea, dar nu reușeam să disting nimic în

întunericul din jur.

Lumina reflectată de felinare nu ajungea până la statuie, dar chiar și așa, eram sigură că nimeni nu putea să se ascundă în spatele ei fără ca noi să îl vedem.

Ești urmărită...

Am înlăturat din minte vorbele Mirandei și am forțat-o pe Sarah să mă privească, sperând să-i distrag atenția.

Mintea îmi joacă feste, toate se întâmplă din cauza oboselii. Nimic nu e real. Nici silueta pe care ai văzut-o azi, totul e în imaginația ta.

— Suntem doar noi.

Speram să nu observe cât de tare îmi tremura glasul. Derek veni lângă noi și își puse un braț în jurul umerilor mei, în timp ce cu cealaltă mână o prinse pe Sarah de talie și o strânse la piept, încercând să o calmeze.

— Nici nu am ajuns în conac și deja te-ai speriat, încercă el să glumească, deși ochii îi erau serioși și privirea pe care mi-o aruncă mă făcu să înțeleg că și el observase faptul că nu eram singuri.

— Sper că nu am greșit parcul.

Michael și Viola au apărut în spatele nostru, pe drumul care ducea spre iaz.

— Credeam că aici se află o echipă pregătită de aventură, dar eu nu-l văd decât pe Hamlet, alături de o stafie și de o Ophelia mult prea serioasă.

Michael era *majorul* grupei, un blond cu ochi albaștri, care *se născuse* pe terenul de sport și practica de la fotbal, handbal și tenis, până la prima lui iubire: baschetul. Profită din plin de avantajele pe care fizicul i le oferea, fără să țină cont de vreo regulă cu privire la modul în care își trăia viața. Își conducea mașina cu mândrie pe străzile din Wolfcraft și jongla în permanență cu banii, știind că sursa nu avea niciodată să se

termine.

Viola, deși era cea mai retrasă dintre noi, avea o fire rebelă și era singura care reușea să ne facă să zâmbim atunci când ne lăsam doborâți de tristețe. Pasionată de istorie și de limbile străine, putea să formuleze în mai puțin de trei secunde o frază care conținea cuvinte din cel puțin patru dialecte diferite. Trecea ca o fantomă pe culoare fără să bage pe nimeni în seamă și își ținea mereu capul aplecat, de parcă ar fi purtat o răspundere mult prea mare pentru umerii ei fragili. Singurele persoane care îi erau mereu alături eram noi, iar ea niciodată nu păruse supărată sau nemulțumită de faptul că avea doar patru prieteni. În clasă stătea mereu departe de colegi, aștepta pauzele ca să ne întâlnim la locul nostru din curtea școlii. Învăța doar ca să treacă cu o medie acceptabilă, deși toți profesorii știau de capacitățile ei și o sfătuiau să se gândească mai atent la viitor. Ea însă se mulțumea să dea din cap și să îngâne un *da* slab. Anii treceau și ea rămânea aceeași.

Studiindu-i cu un ochi mai critic, nu reușisem să îmi înăbuș un hohot de râs. Păreau mai degrabă pregătiți să escaladeze Everestul, decât să intre clandestin într-un conac bântuit.

Ne-am împărțit proviziile și am părăsit în scurt timp parcul.

Liniștea care învăluia orașul Wolfcraft ne transmitea tuturor un sentiment de calm și siguranță. Stelele aruncau fâșii subțiri de lumină asupra caselor pe lângă care treceam, marcând drumul spre conac. Pașii ne erau apăsați, singurele zgomote ce răsunau în noapte.

Ochii mi se obișnuiră în scurt timp cu lipsa luminii și erau în permanență atrași de umbrele care valsau pe trunchiurile noduroase ale copacilor. Formele lor erau imprecise și se întindeau pe toată lungimea arborilor, schimbându-și aspectul în funcție de șoaptele scurte ale vântului, care mă învăluia într-o îmbrățișare caldă, amorțindu-mi simțurile. Părul îmi flutura

ca o mantie în jurul feței și abia îmi atingea obrajii.

Însă senzația de pace și liniște dispăruse în clipa în care am privit în spate și am zărit-o.

Silueta se oprise în mijocul străzii și își întoarse capul spre mine. Mi-am dus o mână la baza gâtului, simțindu-mi pulsul accelerat, și am inhalat lacomă aer, încercând să încetinesc bătăile neregulate ale inimii.

O altă închipuire?

Am așteptat ca ea să facă prima mișcare. Îl auzeam pe Michael vorbind, dar nu știam cât de mult m-am distanțat de ei sau dacă au observat că am rămas în urmă. Minutele treceau în neștire pe lângă mine și picioarele începură să-mi amorțească, însă nu voiam să risc și să acționez până nu știam cu certitudine cine era persoana care mă urmărea.

Brusc, silueta își ridică o mână în dreptul feței și îmi făcu semn să rămân tăcută.

— Desiree?

O clipă de neatenție și o mișcare subtilă, undeva în apropierea mea, m-au îndemnat să-mi dezlipesc privirea de pe fantasma care mă urmărea din spatele pelerinei negre.

— S-a întâmplat ceva?

Am oftat în semn de frustrare către Derek, apoi mi-am îndreptat atenția spre labirintul de străzi care se întindea pe kilometri întregi în spatele nostru, însă fără folos.

Dispăruse din nou.

Am scuturat hotărâtă din cap, de parcă așa aș fi putut să uit cuvintele sau imaginile care îmi persistau cu încăpățânare în minte. Îmi era teamă să vorbesc despre ele și nu voiam să-mi închipui modul cum ar fi reacționat Sarah sau Michael dacă aș fi încercat să le explic de ce mă îngrijorau atât de mult coșmarurile pe care le aveam.

— Sunt bine, am rostit cu o siguranță falsă în glas, ca

răspuns al întrebării nerostite din ochii îngânduraţi ai lui Derek.

Întinse mâna pentru a-mi atinge chipul, însă o retrase imediat, jenat de gest. I-am zâmbit amuzată. Mâna lui o strânse pe a mea şi am tresărit când i-am simţit degetele calde pe piele. Speram să nu observe cât de puternic tremuram sau cât de rece îmi erau mâinile, în comparaţie cu ale lui.

— Ar trebui să-i ajungem din urmă.

Glasul îmi era nesigur şi rosteam cuvintele cu oarecare greutate. Ochii lui rămăseseră fixaţi în ai mei mai mult decât s-ar fi cuvenit şi, brusc, nu mai eram atât de sigură de modul în care trebuia să mă comport în preajma lui. Ceva din atitudinea lui mă intriga, aşa că i-am dat drumul la mână şi am reluat drumul, sperând să-i ajung pe ceilalţi din urmă înainte ca Derek să încerce să mă reţină.

Viola se ivi pe neaşteptate în faţa mea şi ne făcu semn să ne grăbim.

— Suntem aproape de intrarea în pădure, ne spuse când am ajuns lângă ea.

Arătă înspre o potecă bătătorită, parţial ascunsă vederii de un pâlc des de arbori. Michael se afla deja acolo împreună cu Sarah, care gesticula în semn de nerăbdare, abia mascându-şi supărarea când am început să râd de privirea nemulţumită pe care mi-o arunca.

— Nu ştiu ce urmăreşti, dar dacă vrei să te întorci, anunţă-ne din timp.

Am ignorant sarcasmul din vocea ei.

— Ai uitat ce am discutat azi dimineaţă? Am destui paznici care să aibă grijă de mine, în caz că te îngrjorai de siguranţa mea.

Înainte să apuce să-mi şi răspundă, Michael mă prinse de braţ şi mă trase după el în întuneric, apoi mă obligă să o iau în

față, eu fiind nevoită să mă folosesc mai mult de intuiție, în loc de ochi, pentru a vedea pe unde calc. Pământul era denivelat și de fiecare dată când mă împiedicam îmi duceam mâinile la genunchi, temându-mă de o accidentare.

După câteva minute de mers în liniște, Viola îi luase locul lui Michael, și deși nu voiam să recunosc, mă simțeam mai bine în preajma ei, știind că față de ea nu trebuia să-mi ascund temerile. Observase destul de repede îngrijorarea din ochii mei. Îmi atinse brațul, dar am îndemnat-o să continue și să nu se oprească, pentru a nu-i alarma pe ceilalți. Cuta dintre sprâncene i se adâncise, dar nu a insistat, așa că rămase tăcută, atentă la orice zgomot care i se părea nefiresc. Își ținea brațele îndoite și mâinile pumni pe lângă corp. Rucascul îi sălta pe umeri și o lovea la spate, dar nu părea să o deranjeze.

Luna se înălțase deasupra noastră, dar, în continuare, lumina pală pe care o răspândea nu era suficient de puternică pentru ca ochii noștri să distingă umbrele ascunse care ne pândeau din adâncul nopții.

— Am ajuns.

M-am oprit când am auzit vocea lui Michael atât de aproape de urechile mele. Privirea îmi trecu fugar pe întinderea bogată de vegetație, care se revărsa în cascade de verde și maro închis. O briză răcoroasă izvorî din pădure și mi-am strâns haina în jurul umerilor, când am simțit un flux ciudat de energie cum îmi străbate trupul, pornind de la brațe, ca apoi să se răspândească și în restul corpului.

Viola își aruncase ghiozdanul la picioarele lui Sarah și începu să caute în el. Scoase victorioasă o lanternă Maglite, însă Derek se mișcă mai repede și i-o luase din mâini înainte să o aprindă.

— Ce ai de gând să faci?

— Dacă nu v-aș cunoaște de atâția ani, aș crede că încercați

să scăpați de noi, îi răspunse cu superioritate. Își înlăturase părul din ochi, apoi îl strânse într-o coadă de cal la spate. Chipul îi era mai palid și buzele îi tremurau când reluă: dacă nu vedem pe unde mergem, de unde știm că o luăm în direcția corectă?

— Cum crezi că ar reacționa cetățenii din Wolfcraft când o să vadă lumini în Pădurea Corbului, la o oră atât de matinală pentru plimbări?

— Aș zice târzie, nu matinală, îl corectă Sarah, care nu a înțeles pe deplin remarca lui.

Derek își dădu ochii peste cap, dar nu comentă.

— Poate o să creadă că sunt fantomele celor din familia Rockner, îi zise Viola. Atunci o să se închidă toți în case și noi ne vom putea continua netulburați drumul.

— Are dreptate.

Michael începu să râdă, dar ochii îi erau tot serioși. Ne privi pe rând, așteptând ca tensiunea dintre noi să dispară. Zăbovi mai mult asupra mea și aș fi vrut să nu mai intre atât de serios în rolul lui de frate mai mare.

— Viola, începu cu o aparentă timiditate, când cineva o să vină în zori să facă o plimbare în pădure și o să vadă urme proaspete de pași, nu o să mai creadă povestea ta cu fantomele.

— Ești atât de sigur că ele nu lasă semne? îl provocă, anticipând deja reacția lui.

— Ai putea să fii serioasă? zise Sarah. Nu vrem să fim prinși.

— Când o să ieșim din pădure și o să ne întâlnim cu paznicii care patrulează în jurul conacului, o să fii uimită de cât de serioasă am să devin.

Derek se sprijinise de trunchiul celui mai apropiat copac și aborda o mină plictisită, abținându-se cu greu să nu izbucnească în râs.

— De partea cui ești?

— De partea celor care nu se vor trezi mâine dimineață în spital, așteptând să facă prima injecție, la capul patului cu un doctor care mai are puțin și iese la pensie.

— Ești tare ursuză, îi spuse Michael. Unde ți-au dispărut încrederea și dorința de aventură?

— Le-am lăsat acasă. Erau prea grele de cărat și oricum rucsacul meu era mult prea mic pentru ele.

— Putem să continuăm așa toată noaptea, dar timpul trece.

Viola se pregătea deja să mă contrazică, însă se răzgândi în ultima clipă și își aruncă nemulțumită rucsacul înapoi pe umeri. Am urmat-o în pădure și am fost izbită din plin de miresmele amețitoare care se înălțau în aer: flori sălbatice, cu frunze concentrice și pătate de atingerea verii, ierburi tămăduitoare, cu tulpini crestate și muguri albi, plante medicinale, ciuperci de diferite forme și dimensiuni, într-o gamă largă de culori și nuanțe. Acel amestec dens de parfumuri mă atrăgea înspre adâncul pădurii.

Teama dispăruse din sufletul meu.

Mâinile mele atingeau în treacăt ramurile lăsate ale arborilor, simțindu-le textura aspră. Frunzele erau răcoroase și ude și valsau în bătaia vântului înainte să se așterne pe pătura de ierburi ce acoperea pământul. Pașii îmi erau mai ușori și umbrele începură să prindă contur în ochii mei adormiți. Crengile trosneau și se rupeau sub greutatea noastră, trădându-ne prezența, dar eram singuri și nu-mi făceam griji de zgomotele mărunte care răsunau în întuneric, despicând în acorduri sumbre liniștea din jur. Eram departe de visele care îmi răscoliseră mintea. Departe de grijile care îmi diminuau voința de a trăi. Poate era doar sentimentul de libertate sau de abandon absolut, dar nu îmi mai păsa.

Sarah se împiedicase și căzătura o aruncase câțiva metri în față. Își julise brațele și zgârieturile i se întindeau de la umeri

până la baza cotului. Atinse cu silă sângele care îi pătase hainele și își strânse una dintre mâini în jurul genunchiului lovit. Nu l-am auzit pocnind. Mușchii gambei îi erau amorțiți și nu avea forța necesară pentru a se sprijini de brațe. Michael o îndemnă să se agațe de umerii lui.

— Ai grijă!

Viola se aruncase peste ei și se prăbușiră toți trei la pământ. Derek mă prinse de braț și mă trase spre el, exact când șarpele țâșnise din copaci, formând un semicerc în aer, înainte de a ateriza la o palmă de coapsa mea. M-am uitat spre coroana arborelui și am zărit o altă reptilă, de data aceasta una matură. Rămăsese cu jumătate de corp în aer și se încolăcise în jurul unui cuib de păsări, întețind cu fiecare secundă strânsoarea, până când am auzit un croncănit slab răsunând în noapte.

Nu mi-am putut reține o grimasă de dezgust.

Fiind lipsiți de pleoape, atunci când vânau sau se pregăteau să atace, șerpii își fixau prada și așteptau ca ea să facă prima mișcare greșită, înainte de a acționa. Reptila își aplecase capul și îndreptă spre noi o limbă lungă și subțire, bifurcată la vârf, scoțând un sâsâit înfundat care mă îndemnă să mă retrag în spatele lui Derek. Căutam cu disperare șarpele care se aruncase spre noi, dar nu reușeam să disting formele ascunse sub frunze și îmi mișcam încontinuu picioarele, sperând să-l ating sau măcar să-l depistez. Ultimul lucru pe care voiam să-l simt erau colții lui, apoi mușcătura și veninul cum se răspândește în corp.

— La naiba cu ei.

Viola rupse o ramură mai groasă și o îndreptă spre șarpe, încercând să-l lovească. Spre surprinderea mea, șarpele nu se repezi să o atace și nici nu se retrase atunci când creanga atinse ceea ce mai rămăsese din cuib, ci își fixă privirea asupra ei preț de câteva secunde, înainte să cadă răpus la pământ.

— Cum ai...

Nu am apucat să termin. Michael o ridică în brațe pe Sarah și ne făcu semn să-l urmăm, fără să mai punem alte întrebări. Viola era în continuare nelămurită cu ceea ce se întâmplase și a trebuit să o trag după mine pentru a mă asigura că nu rămâne în urmă. Ochii ei priveau în gol și se împleticea în propriile picioare, de parcă ar fi pierdut orice control asupra propriului ei corp.

— Nu trebuia să traversăm pădurea, l-am auzit pe Michael spunând în fața noastră. O singură mușcătură și unul dintre noi nici măcar nu ar mai fi apucat patul de spital despre care pomenise mai devreme Viola. Ai fost incredibilă, adăugă cu glas stins, după câteva momente.

— Aș fi așteptat mult și bine ca unul dintre voi să acționeze, încercă ea să glumească.

— Șarpele nu reacționează la mișcări bruște? o întrebă Derek.

— Poate și-au schimbat obiceiurile, îi răspunse cu dispreț, îndepărtându-se de noi.

— Nu era momentul, l-am mustrat cu asprime pe Derek. Nu se simte prea bine.

— Pare schimbată de când am hotărât să pătrundem în conac. La început a fost încântată de idee, dar acum tot entuziasmul i-a dispărut și nu vrea să-mi spună ce se petrece cu ea.

— Dă-i timp, i-am propus după o pauză.

— Așa cum ar trebui să-ți dau și ție?

L-am îmbrâncit și am accelerat ritmul, încolăcindu-mi mâinile în jurul curelelor care îmi țineau ghiozdanul lipit de spate. În decurs de o oră și jumătate, am reușit să ieșim din pădure și am zărit în depărtare zidul înalt de piatră care înconjura reședința familiei Rockner pe toate cele patru părți ale sale.

— Nu e nimeni pe-aici, rosti într-un final Sarah, care călca din nou pe picioarele ei. Nu e... păzit?

Se întoarse în semn de întrebare spre mine și am ridicat din umeri, incapabilă să-i dau un răspuns concret. Ceața era mai densă acum și își schimba forma la fiecare mișcare pe care o făceam, o întindere semitransparentă care se înălța în fâșii subțiri spre bolta cerului, ținând la depărtare de noi lumina neclară răspândită de lună.

— Nu văd, spuse Viola în șoaptă. Nici acum nu avem voie să ne folosim lanternele?

Derek i-o înapoie cu reținere, apoi o aprinse pe a lui, eliberând un fascicul puternic de lumină care trecu fugar pe lângă zidurile de piatră înainte să revină asupra chipurilor noastre.

— E din cauza temperaturii, îmi explică Michael, surprinzându-mi privirea. Ceața se formează mai frecvent în văi unde temperatura este mai scăzută și umiditatea este mai mare. Ai putea spune că este un nor care se află în contact direct cu solul.

— Sau o negură, care ne va crea probleme serioase, îl completă Derek. Zidul are peste șapte metri înălțime, Michael. Și, la prima vedere, mi se pare imbosibil de escaladat.

Se îndepărtă de noi și atinse cu vârfurile degetelor piatra rece.

— Nu există nici măcar o scobitură sau o fisură în zid. E perfect neted.

— Încă o veste bună și vom fi nevoiți să renunțăm, spuse cu amărăciune Sarah. Ne-am făcut bine temele.

— Pentru asta trebuie să ne întoarcem prin pădure și nu sunt dispusă să reiau atât de curând plimbarea, am comentat cu asprime.

— Am putea să ne despărțim și să cercetăm fiecare o parte

din zid, propuse Michael. Comunicăm prin aparate. Dacă nu găsim nimic, vom face cum a sugerat Sarah.

— Ar fi pentru prima oară, am murmurat în șoaptă, sperând să nu fiu auzită.

— Cred că mai există o soluție.

Viola mă prinse de mână și mă trase după ea, forțându-mă să alerg, pentru a nu o încetini. Părul i se desprinse din coadă și îi cădea pe umeri și pe spate, încadrându-i chipul sub formă de inimă. Îngrijorarea care persistase în urmă cu câteva minute în ochii ei dispăruse și adrenalina îi curgea prin vene ca un drog, redându-i energie de a înfrunta orice ne-ar fi așteptat în spatele zidurilor.

Frână brusc și aproape am dărâmat-o când m-am lovit de ea.

— Privește!

Mi-am ridicat ochii, dar nu înțelegeam ce voia să văd.

— Stejarul, îmi oferi ea un indiciu. Putem să ne urcăm în el și pe urmă să sărim pe marginea zidului.

— Pare destul de periculos, am răspuns repede, nefiind mulțumită de idee. Nu prea m-am cățărat în copaci până acum.

— E un început pentru toate.

— Des? Viola?

M-am întors când l-am auzit pe Michael strigându-ne și i-am urmărit curioasă reacția, în timp ce Viola îi explica ideea pe care o avea, gesticulând nerăbdătoare din mâini.

— Nu e greu, l-a asigurat ea.

— Știe cineva cum arată curtea și în ce parte vom ajunge dacă reușim să escaladăm zidul?

— Cred că în locul de unde începe cimitirul și sunt îngropați strămoșii lor.

— Strămoși?

Mi-am ridicat în semn de întrebare o sprânceană.

— Nu au trăit atât de mulți ani aici.

— Într-adevăr, mă aprobă Viola. Dar există unele legende conform cărora atunci când s-au mutat în conac au adus cu ei rămășițele tuturor membrilor familiei care deja muriseră.

— Asta ca să nu fie prea singuri, comentă Derek. Deci, ce mai așteptăm?

Înainte ca vreunul dintre noi să răspundă, rucsacul lui fusese aruncat la pământ. Își arcui spatele ca o felină, apoi își luă avânt și făcu un salt înalt în aer, agățându-se din săritură de trunchiul stejarului. Mâinile lui se ajutară de ramuri pentru a se cățăra și în scurt timp ajunse în apropiere de marginea zidului, la o distanță mai mică de doi metri.

— Voi nu veniți?

Sarah, care își revenise în urma căzăturii, surâse dezaprobatoare și își propti piciorul în mâinile lui Michael, ținându-se cu palmele de umerii lui. Băiatul o împinse și ea se sprijini cu călcâiele de trunchi, pentru a urca, mutându-și în permanență greutatea de pe un genunchi pe altul, ca să nu-și forțeze mușchii. Se opri la jumătatea distanței, pentru a o ajuta pe Viola, care aluneca cu ușurință pe scoarța încă umedă de la ploaie.

— Ar fi trebuit să-ți iei încălțăminte de cățărat.

Când Michael își întoarse privirea spre mine, eu mă îndepărtasem deja de ei.

— Des...

— Nu pot să fac asta! am țipat la el, atrăgând atenția lui Derek, care ne urmărea din vârful stejarului fără să înțeleagă ce ne reține.

— O să fiu în spatele tău. Nu o să pățești nimic.

Cuvintele lui nu mă ajutau prea mult.

Amintirea unei căzături dureroase aruncase o perdea de ceață asupra ochilor mei. Imaginea piciorului meu nemișcat și

sucit de la genunchi în jos încă mă bântuia și nu voiam să simt din nou acea înțepătură, care persita deasupra coapselor ca o zvâcnire permanentă. Zăpada îmi intrase în gură și ochii îmi lăcrimaseră de durere și furie. Întreg trupul îmi fusese amorțit și nu reușisem să împiedic țipătul. Când am simțit mâinile strângându-mă de genunchi, am crezut că aveam să leșin. Dar când cineva îmi sucise piciorul pentru a-l readuce în poziție normală, am început să plâng și să urlu, lovindu-i pe toți cei aflți aproape de mine. Leșinasem și am refuzat mai bine de trei zile să văd pe cineva, preferând să rămân singură, ca nimeni să nu-mi vadă lacrimile și rușinea din ochi.

— Desiree...

— Nu vreau să risc.

Oftă. Mă strânse cu putere de braț și l-am urmat cu pași nesiguri, simțind cum teama ia amploare.

— Ai puțină încredere în mine, îmi șopti la ureche.

Mă sprijineam de umerii lui și am căutat cu mâinile scobituri pe scoarța dură, care să mă ajute să-mi mențin echilibrul. Am început să urc, atentă la fiecare mișcare. Nu-mi puteam împiedica tremurul trupului și îmi țineam ochii închiși pentru a nu fi tentată să mă uit în jos și a-mi pierde concentrarea. Când am ajuns la jumătatea distanței, mi-a alunecat piciorul. Am țipat și m-am agățat cu degetele de cea mai apropiată ramură, dar știam că nu avea să reziste și în curând avea să cedeze sub greutatea mea.

— Nu te mișca!

Nu știam cine striga la mine. Corpul meu era lipit de trunchi și încetasem să mai respir. Lipsa de oxigen mă amețea și strânsoarea degetelor începuse să slăbească.

— Uită-te la mine!

Cu greu am reușit să-mi deschid ochii. Derek stătea la un metru deasupra mea și îmi întinsese o mână, dar am dat

neputincioasă din cap, incapabilă să vorbesc.

— Prinde-mă!

Vorbele lui transmiteau căldură și siguranță, dar eu am rămas în continuare nemișcată.

— Te rog, Desiree.

Răbdarea îi dispăruse din glas. Știam că Michael era în urma mea și putea să-mi atenueze căderea, dar nimic nu putea să mă liniștească în acele momente.

— Desiree!

Am scrâșnit din dinți și am făcut un efort pentru a-mi ridica brațul. Mâna lui Derek o prinse pe a mea și mă trase spre el exact când creanga cedă și se prăbuși cu zgomot la pământ.

— S-a terminat... nu-ți fie teamă.

Ochii lui mă priveau cu intensitate și îmi înlătură cu grijă părul care îmi acoperea obrajii. Atingerea lui era caldă și plăcută. Îi puteam auzi bătăile agitate ale inimii și i-am găsit privirea, conștientă de roșeața care îmi colora chipul.

— Cum se simte?

Glasul tăios al surorii mele spulberase vraja care ne ținuse legați.

— E teafără, Sarah, o asigură Derek, fără a-și dezlipi ochii de pe buzele mele. În loc să țipi la mine, ar trebui să mă răsplătești.

I-am răspuns la zâmbet, apoi l-am lăsat să mă ajute. Mă strângea cu mâinile deasupra șoldurilor și simțeam în tot corpul apăsarea blândă a degetelor lui prin tricoul subțire de bumbac. Îmi prinse haina în jurul taliei și am zărit-o pe Sarah privindu-ne cu nedumerire.

— Ați putea să vă mișcați puțin mai repede.

Michael îi aruncă surorii mele rucsacul lui Derek și trecu repede pe lângă noi. Se cățără cu agilitate, apoi sări direct pe muchia groasă a zidului. În cele din urmă își pierdu echilibrul și gesticulă în semn de frustrare cu mâinile prin aer. Arăta ca

un acrobat, care de teamă să nu fie concediat își punea în joc și ultimul strop de talent, pentru ca numărul să-i iasă fără probleme. După ce-și recăpătă balansul, aruncă o scurtă privire dincolo de zid, încercând să estimeze cât de mare era distanța care-l separa de sol. Părea ușor nemulțumit când se întoarse spre noi.

— Cam zece metri de frânghie, Derek.

O prinse cu greu, având grijă să nu se aplece prea mult peste, apoi și-o legă cu îndemânare în jurul taliei. În acest timp, Derek încercuise de două ori trunchiul, asigurându-se că toate nodurile făcute aveau să reziste unei greutăți suplimentare și de-abia după ce se declarase mulțumit se întoarse cu fața spre Michael, făcându- semn că e totul OK.

Eu eram încă nesigură cu privire la planul gândit de Viola, dar am ales să tac și să-l urmăresc pe Michael. Se ghemuise și după ce ne aruncă un zâmbet forțat își lăsă picioarele să cadă în aer, apoi începu să caute cu călcâiele puncte de sprijin în structura zidului. Când găsi o scobitură, abia la un metru și jumătate mai jos de muchia zidului, își propti acolo laba piciorului și coborî. Acum îi vedeam doar vârful capului. Evitase pe toată durata escaladării să facă mișcări bruște, de frică să nu-și piardă echilibrul, dar acum avea o problemă mai mare. Ceața se îndesise și nu putea aprecia cu exactitate ce distanță mai era până jos. Calculându-și rapid în minte șansele și înălțimea din zid deja parcursă, riscă și își eliberă picioarele.

Frânghia îi zgâriase palmele. Aterizã cu o bufnitură și preț de câteva secunde rămase nemișcat, ascultând cu atenție zgomotele din jur. După ce se asigură că e singur, trase în jos de funie, dându-ne semnalul să-l urmăm. Am coborât ultima și am tresărit când i-am văzut mâinile zgâriate. Pielea îi era roșie, însă nu avea răni deschise și nu sângerase. Am căutat în ghiozdanul Violei ceva cu care să-i bandajez mâna, dar Michael

mă oprise și am oftat nemulțumită, acceptându-i într-un final decizia. Se mișca cu greutate și își masa încontinuu picioarele în zona genunchilor. Mușchii brațelor erau contractați și răsufla sacadat, de parcă nu ar fi avut suficient aer în plămâni. Derek îmi urmărise privirea și se pusese în dreptul lui Michael, cu o mână pe umăr, și aștepta până ce acesta își ridică ochii din pământ.

— Vrei să te odihnești?

— Nu avem timp de așa ceva, îi răspunse cu încăpățânare. Dați-mi rucsacul și nu vă mai faceți atâtea griji pentru mine.

Tonul îi era ostil și i-am aruncat cu furie ghiozdanul la picioare. Sarah se pregătise să riposteze, dar încremenise când văzuse hotărârea care îmi era întipărită pe chip și făcuse câțiva pași în spate, alegând să se retragă.

Mi-am aprins din nou lanterna, însă lumina nu îmi era de prea mare folos. Nu reușeam să disting aproape nimic în semiobscuritatea care ne înconjura și mi-am dat seama că nu aveam nicio șansă să ajungem în apropiere de conac înainte să se crape de ziuă. Nu știam direcția în care trebuia să o luăm și cu atât mai puțin distanța pe care trebuia să o străbatem. Ceața ne îngreuna vizibilitatea și așa redusă, iar frigul care se lăsase peste noi era un semn care mă neliniștea mai mult decât aș fi vrut să arăt. Eram dezamăgită de naivitatea de care am dat toți dovadă.

L-am urmat pe Derek, care trecuse acum în față, lăsându-l pe Michael ultimul din șir. Viola stătea lângă mine și își ținea capul aplecat, în timp ce Sarah era în apropiere de Michael, pregătită să-l ajute dacă ar fi avut nevoie de ea. Vegetația era foarte deasă în această parte a curții și trebuia să mă feresc tot timpul de gropile care erau parțial ascunse de pietre și buruieni, formând adevărate dâmburi pe pământ. Arborii erau înalți, cu trunchiul lat și coroana bogată, acoperind aproape tot

cerul.

Mi-am pus haina pe umeri și mi-am înlăturat șuvițele care îmi căzuseră pe obraz. Nu îndrăzneam să-mi întorc privirea, dar aveam din nou impresia că eram urmărită, doar că acest lucru nu părea să mă mai deranjeze. La fel ca în parc, mă simțeam ocrotită și în siguranță. În același timp, eram pe deplin conștientă de sentimentele contradictorii.

Mă simțeam vinovată față de prietenii mei. Le ascundeam o parte din adevăr. Aveam încredere în ei, dar încă nu eram sigură dacă totul se petrecea în mintea mea sau era ceva real. Sarah era destul de înfricoșată din cauza coșmarurilor repetate pe care le avusesem în ultimul timp și eram sigură că mi-ar fi pus la îndoială temerile, considerând că ar fi doar rezultatul lipsei de somn. Poate chiar avea dreptate să creadă așa, însă explicația nu mi se părea completă și nici nu mă liniștea. Încercasem pe cât de mult posibil să le ascund față de ea, însă nu era atât de ușor, ținând cont că împărțeam aceeași cameră.

Ceva se întâmpla cu mine.

— În sfârșit!

Glasul lui Derek îmi spulberă din nou gândurile. Mi-am amintit de căldura ochilor lui când mă prinsese de mână și mă strânsese la piept. Eram puțin rușinată de cum îmi bătea inima atunci când privirile noastre se întâlneau, prelungind momentul până când unul dintre noi ceda. De obicei, eu eram aceea.

— Cred că ar trebui să vedeți și voi asta.

M-am uitat în direcția indicată de Sarah, unde Viola și Michael stăteau aplecați în dreptul unor tufișuri înalte și foarte dese, fiind parțial ascunși de frunziș.

— E o poartă, am auzit-o pe Viola exclamând cu încântare.

M-am apropiat de ei și am descoperit la lumina lanternei o poartă de fier și mare mi-a fost mirarea când am zărit o cheie

mică de alamă în broască.

— Mult prea la îndemână.

Sarah atinse cu teamă cheia ruginită și o studie câteva clipe în tăcere, înainte să o întoarcă în broască. Se auzi un clinchet metalic când încuietoarea cedă. Împinse puțin ușa de fier, care era cu mult mai grea decât lăsa să se vadă, și păși prima în cimitir.

Picioarele i-au rămas înțepenite și a aruncat o privire neliniștită în jur. Știam de frica pe care Sarah o avea față de astfel de locuri, așa că am strâns-o puternic de braț și am îndemnat-o să meargă în același timp cu mine, trecând prin fața Violei, care rămăsese în continuare neclitită, strângându-și pumnii în jurul corpului. Derek și Michael erau în fața noastră și pășeau cu grijă printre morminte. Încercau pe cât puteau să nu atingă pietrele de marmură albă care marcau locurile în care fuseseră îngropați strămoșii familiei Rockner, dar nu erau la fel de neliniștiți pe cât mă așteptasem să fie.

Am observat șocată suprafața pe care se întindea cimitirul și nu mi-am putut reține un oftat în semn de exasperare. Sarah își ridică ochii pentru a se uita la mine, dar nu i-am întors privirea. Cimitirul părea să fie împărțit în două sectoare: unul de dimensiuni reduse, în care mormintele erau ascunse de o vegetație bogată, dar neîngrijită, lucru ce m-a mirat ținând cont de faptul că Wolfmaner era punctul turistic principal al orașului, și o arie mai întinsă, în care toate locurile de veci erau separate între ele prin intermediul unor gărdulețe joase de piatră, pe care se încolăciseră un soi de flori roșiatice, puternic parfumate. Câteva nume fluturară în dreptul ochilor mei, însă niciunul nu îmi captase atenția îndeajuns de mult încât să mă opresc în fața unuia dintre morminte, așa că am mers în continuare în noapte.

Arborii păreau sălbatici, având trunchiul gros și atât de lat,

încât nici patru bărbați vânjoși cu brațele deschise nu ar fi putut să-l cuprindă. Frunzele erau pătate în nuanțe de roșu și auriu, chiar dacă era începutul verii, iar ramurile ajungeau până în pământ și păreau a mătura potecile care străbăteau cimitirul, când vântul își făcea simțită prezența.

Brusc, am simțit cum plămânii îmi sunt goliți de aer și mă sufoc. Am văzut-o pe Sarah dezechilibrându-se, la câțiva pași distanță de mine, dar nu aveam energia necesară pentru a o ajuta. Viola se prăbuși prima la pământ și se sprijini cu ambele mâini de sol. Începu să tușească și de-abia atunci Michael și Derek se opriră din mers și se întoarseră ca să vadă de ce am rămas în urmă. Mi-am dus mâinile la gât și am simțit cum limba mi se lipește de cerul gurii.

— Ce se întâmplă?

Michael alergă spre noi și am încercat să-i fac semn să se îndepărteze. Când ajunse în dreptul Violei, se clătină pe picioare și căzu în genunchi, incapabil să își păstreze echilibrul. Derek ne privea consternat și, după o scurtă ezitare, se apropie de mine și mă prinse de brațe, încercând să mă ajute să mă ridic. Am văzut cum ochii i se măresc de uimire când începu să se înece.

— Ce se întâmplă? repetă el. Noi nu am pățit nimic când am trecut de zona asta, adăugă cu glas scăzut, așezându-se lângă mine în iarbă.

La auzul vorbelor sale, mi-am întors capul și am zărit o boltă înaltă, alcătuită din doi arbori bătrâni, care marcau intrarea în altă aripă a cimitirului. Mi-am proptit un cot în iarbă și am început să mă târăsc, simțind cum îmi dau lacrimile de durere. Tot corpul îmi era amorțit și mâinile îmi tremurau. Îi auzeam pe ceilalți tușind în spatele meu și știam că nu aveam decât o șansă pentru a-i salva.

Când am trecut de boltă, o pală răcoroasă de aer îmi izbise

din plin plămânii, redându-mi culoarea în obraji. Dar nu aveam timp să stau și să îmi recapăt forțele. Am tras adânc aer în plămâni și m-am întors în grabă spre cele patru siluete care stăteau prăbușite la pământ. Am luat-o pe Sarah de umeri și am sprijinit-o o parte din drum. Ea îmi făcuse semn că se descurcă și am urmărit-o cu privirea cum se apropie cu pași mici, dar siguri, de boltă, în timp ce eu o ajutam pe Viola să se ridice în picioare.

Derek și Michael îmi urmară exemplul și erau în spatele nostru. Mai mult o trăgeam pe Viola, decât să o susțin, și mi-am dat seama că era semiconștientă de ce se întâmplă în jurul ei. Trebuia să mă grăbesc. Cantitatea de aer pe care o inhalasem dispăruse aproape în totalitate și am simțit cum picioarele încep să-mi tremure din nou. Sarah observase că încetineam și a venit în goană după noi, fără să țină cont de starea în care se afla.

Cred că a fost unul din puținele momente în care am apreciat-o cu adevărat și imaginea ei de-atunci mi-a rămas întipărită în memorie chiar și după mulți ani de la acea noapte, când destinele noastre s-au schimbat și au urmat cursul predestinat de Soartă, încă de la început, pentru noi.

Când am trecut cu toții pe sub boltă, i-am dat drumul Violei, dar ea se agățase cu disperare de mine. Încă nu-și revenise din șoc. Tremura din tot corpul și sângele i se scursese din obraji, făcând-o să semene acum cu o fantomă. Ochii îi priveau în gol și clătina din cap, de parcă ar fi vrut să înlăture o amintire neplăcută din minte. Am așteptat ca ea să-și revină, apoi i-am dat drumul și mi-am îndreptat atenția către Michael și Derek, care păreau epuizați și își țineau în continuare mâinile la gât.

Ochii mei îi întâlniră pe cei ai lui Michael și am așteptat ca el să preia inițiativa și să ne spună cum urma să facem mai departe, dar rămase tăcut și își coborî privirea în pământ,

părând stânjenit. Era poate prima oară în viața mea când îl vedeam atât de slăbit din punct de vedere fizic și incapabil să-și controleze emoțiile și temerile. Am înțeles într-un final reacția lui, dar nu găseam încă un motiv plauzibil. Văzând că nu obțin nimic de la el, am cercetat cu privirea locul în care ne aflam și m-am apropiat de un mormânt care îmi atrăsese atenția. Era din marmură albă, la fel ca și celelalte, doar că era de aproape zece ori mai mare ca un mormânt obișnuit. Pe toată suprafața lui erau desenate imagini neclare, înfățișând o sală și câteva siluete pe fundal. Sub fiecare pictură era o inscripție, realizată cu litere rotunde și aurii, care porneau din centrul mormântului și se revărsau pe toată lungimea sa, nelăsând nici măcar un petic de marmură neacoperit.

Am auzit pași în urma mea, dar nu m-am întors.

O voce plată și lipsită de emoție spulberase liniștea care se așternuse între noi.

— Sala balului.

Era Viola, care își fixase ochii pe una dintre imagini și lăsase să-i scape un suspin printre buze. Am privit-o cu nedumerire și am văzut că plângea. Lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

Se îndepărtă de mormânt cu pași hotărâți. Reacția ei mă uimi, dar am ales să-mi păstrez părerile pentru mine, decât să le exprim cu glas tare. Când se întoarse cu fața spre noi, ochii i se opriră un timp îndelungat asupra mea și m-am simțit studiată într-un mod care îmi dădea fiori. Zâmbi, dar era ceva fals în felul în care își arcuise buzele pentru a surâde.

— Nu văd niciun nume pe mormânt.

I-am mulțumit în gând lui Michael și m-am tras mai aproape de el și Derek.

— De ce ar fi construit cineva un loc de veci atât de... *mare*? încheie Derek, care nu găsise un cuvânt mai potrivit pentru a-și justifica nelămurirea.

— Poate nu e un mormânt, am sugerat eu.

Sarah se uită neîncrezătoare la mine, dar am reluat:

— Poate a fost construit chiar începând cu noaptea în care a fost dat balul Rockner?

— Dar de ce aici? Și sub această înfățișare? mă întrebă Michael.

Am ridicat din umeri. Derek atinse cu vârfurile degetelor marmura albă și urmări conturul literelor, pentru a descifra scrisul, dar nu reușea să distingă nici măcar un cuvânt.

— Nu știu în ce limbă este, deci nu pot să înțeleg mesajul gravat. Cuvintele îmi par foarte lungi și seamănă mai degrabă cu o...

— ...incantație? îl ajută Viola.

El o aprobă, dar nu părea mulțumit de răspuns.

— Puțin probabil, dar e singura explicație pe care eu o găsesc.

— E de ajuns pentru moment, a zis Sarah cu răceală. Nu ar trebui să ne continuăm drumul?

Michael râse forțat și o privi cu amuzament, abia mascându-și disprețul din glas.

— După ce am fost cât pe ce să murim sufocați, tu chiar vrei să continui să traversezi cimitirul și să ajungi în conac?

— Ăsta e motivul pentru care ne aflăm aici.

— Dar nu știam înainte ce preț am putea să plătim pentru asta, o mustră Viola. Sau poate tu știi de fapt ce s-a întâmplat cu noi și de ce am rămas fără aer.

— Dacă începem să ne certăm, nu vom rezolva nimic, încercă Derek să le calmeze.

— Nu ai niciun drept să-ți verși nervii pe mine!, urlă Sarah.

— Disputa aceasta este inutilă. Ne răstim unii la alții și pierdem timp prețios, le atenționă Derek.

— Și tu vrei să mergem mai departe? îl întrebă Michael.

— De ce nu?

Viola își ridicase în semn de frustrare mâinile la cer și se așezase peste rucsac, fără să țină cont de ce era în el. Derek clătină trist din cap și începu să-și explice punctul de vedere, dar deja nu-l mai ascultam. O mișcare îmi atrase atenția și mi-am îndreptat privirea spre o zonă formată din trei arbuști înalți. Cei laterali aveau crengile rupte, dar coroana era neatinsă. În schimb cel din mijloc avea toate ramurile aplecate, iar pe scoarța lui era scobit semnul conacului: un lup care se uită în oglindă, dar căruia nu i se vede reflecția. Am privit cu atenție simbolul, uimită de claritatea cu care îi puteam distinge fiecare detaliu. Apoi, de parcă o umbră ar fi poposit asupra ochilor mei, imaginea devenise neclară la loc și simbolul dispăru.

M-am apropiat de arbuști și am înlăturat crengile la o parte, înjurând cu glas apăsat de fiecare dată când simțeam cum o altă zgârietură îmi apare pe față.

— Ar trebui să vedeți asta, am strigat uimită. O altă poartă...

Am împins-o cu entuziasm și am zărit în întuneric o potecă mărginită de flori roșii, cu petale lungi și lombate, care împrăștiau în jur un miros puternic. Mi-am amintit de cele care creșteau pe lângă morminte, dar nu am dat importanță amănuntului.

— Aveti de gând să veniți?

Încântarea care mă cuprinsese era aproape inexplicabilă. Teama îmi dispăruse în totalitate din organism și mă simțeam încrezătoare în propriile forțe. Trupul meu nu mai resimțea oboseala acumulată și mintea îmi era deschisă și pătrunzătoare, alimentată de o curiozitate care îmi răscolise și, într-un final, îmi acaparase simțurile. Fără să mă asigur dacă Michael, Derek, Sarah sau Viola erau în urma mea, am luat-o înainte pe potecă, culegând din mers una dintre flori.

Petalele erau foarte aspre la atingere, în schimb tulpina era moale și catifelată, asemănătoare cu mătasea. Am inspirat parfumul și am simțit în trup o amorțeală plăcută. Am vrut să mă las învăluită de ea, însă organismul meu respingea cu îndârjire mireasma florii. Cu părere de rău, am aruncat-o și am așteptat să fiu ajunsă din urmă de Derek, care alerga spre mine.

— De ce te-ai îndepărtat atât de mult?

M-am încruntat la el și mă pregătisem să-i spun că nu mă distanțasem atât de mult față de ei, când am zărit cimitirul la câțiva metri *sub mine*. Ne aflam la o înălțime destul de mare și m-am uitat ametită în jur, încercând să înțeleg cum am putut să ajung atât de repede dintr-un loc în altul fără să conștientizez acest lucru.

— Cum am...

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor și mi-am reținut un țipăt. Nu putea să se întâmple din nou, nu aici! De fiecare dată când aveam coșmaruri, mă trezeam oriunde altundeva, mai puțin în pat. Nu eram somnambulă, dar nimeni nu găsise altă explicație. Nu am acceptat acest lucru și am rugat-o la un moment dat pe Sarah să mă imobilizeze în pat, ca să nu mai dispar, dar a refuzat să mă asculte și m-a asigurat că atât timp cât o parte din mine este încă trează și conștientă de ce face, o să fiu teafără.

Dar acum ceva se schimbase.

Nu avusesem un coșmar și nici nu adormisem, așa că nu puteam să înțeleg ce se întâmplase cu mintea mea într-un interval atât de scurt de timp. Am simțit cum mă prăbușesc și Derek m-a prins în brațe înainte să ating pământul. Mi-am ascuns chipul la pieptul lui și a trebuit să-mi mușc buza de jos pentru a nu da frâu liber emoțiilor și să nu izbucnesc în plâns. Am ales să-mi ascund temerile și să-mi feresc ochii de privirea iscoditoare a lui Derek. I-am simțit mâinile pe obraji și am

tresărit la atingerea degetelor lui calde pe pielea mea rece. Chiar și reci, nu și le retrase. Îmi ridică bărbia și am fost nevoită să-l privesc, sperând că eram capabilă să maschez ceea ce simțeam.

— Ce se întâmplă cu tine?

Asta aș vrea și eu să știu.

Nu puteam să-i spun adevărul, deși merita să știe. Am încercat să zâmbesc și am zărit în spatele lui trei siluete care se apropiau de noi. M-am îndepărtat de el și i-am așteptat pe ceilalți să sosească. Spre surprinderea mea, niciunul nu pomenise de brusca mea dispariție, dar nu eram sigură dacă asta ar fi trebuit să mă bucure sau să mă îngrijoreze.

— Suntem aproape de Fântâna Dorințelor, spuse Viola cu glas stins. Există o poveste frumoasă despre motivul pentru care a fost construită, însă nu știu dacă este vreun strop de adevăr în ea sau a fost doar inventată pentru a capta atenția turiștilor.

— Care este legenda? o întrebă cu o curiozitate sinceră Michael.

— Majoritatea știu că baronul Rockner a avut două fete, începu Viola. Una dintre ele era foarte des văzută în Wolfcraft în compania mamei ei, dar cealaltă era ținută departe de ochii lumii, din motive pe care nimeni nu le cunoștea. Au fost diferite păreri și zvonuri cu privire la înfățișarea ei, dar toate au pălit când au văzut-o în timpul balului. Se spune că în anii în care a stat închisă în conac, la propria ei cerere, de fapt, i-a cerut baronului să-i construiască o fântână în care ea își va putea ascunde toate dorințele, astfel încât nimeni să nu le poată afla. Cererea ei i s-a părut ciudată baronului Rockner, dar nu a refuzat-o, deși nu înțelegea ce semnificație ar fi putut avea acest monument pentru ea, odată terminat.

— Cum arăta fântâna?

— Cred ca o să afli destul de curând, îi răspunse Viola, făcând semn în spatele nostru.

La început nu am putut să disting nimic. Apoi, de parcă toate umbrele care ne înconjurau ar fi fost absorbite, am zărit la o distanță de câțiva metri de noi o construcție de culoare albă. Când am ajuns acolo, am constatat că era făcută tot din marmură albă, la fel ca și cea mai mare parte a cimitirului. Pe platforma centrală era sculptată o pereche de mâini care țineau un obiect între palme, parcă pentru a fi ferit de privirile iscoditoare. Pe margini erau sculptate cele patru chipuri ale naturii și, chiar și în lipsa culorilor, anotimpurile puteau fi ușor distinse între ele.

— Cel care a realizat construcția s-a implicat cu trup și suflet pentru a transmite mesajul pe care ea voia să ni-l ofere, spuse după un timp Viola.

— Care este mesajul? am întrebat-o după o clipă de ezitare.

Se întoarse să mă privească.

— Orice dorință pe care o ai mai bine ține-o ascunsă chiar și de cei apropiați, decât să regreți pe urmă că măcar ai avut-o.

— Vorbești de parcă ai înțelege ce s-a întâmplat cu ea.

— Mulți spun că era bântuită. Că avea vise foarte intense și era tulburată de ceea ce vedea în ele, doar că nu-și amintea nimic atunci când se trezea.

Am simțit cum tot autocontrolul meu dispărea. Am scuturat puternic din cap și am început să respir din ce în ce mai greu, vrând să îndepărtez lacrimile care se iviseră în colțul ochilor. Mi-am trecut mâna prin păr, un gest care în ultimele săptămâni devenise un tic nervos pe care nu reușeam să-l controlez.

Sarah observă schimbarea mea, dar mă lăsă în pace, pentru a nu mă da de gol. Michael mă privea nedumerit, în timp ce Derek și Viola vorbeau aprins între ei, fără să-și dea seama ce se întâmpla cu mine.

— Ce putea să vadă în somn de credea că era nevoie să se izoleze de restul lumii? l-am auzit pe Derek întrebând.

— Nu știu.

— Ești sigură că nu era...

Derek se opri și făcu un semn în aer.

— Nebună? spuse cu glas tare Viola. Bineînțeles că nu cred așa ceva.

— Te-a întrebat dacă ai auzit zvonuri cum că ar fi, nu ce părere ai, o tachină Michael.

— Rămâne *nu* pentru ambele, spuse cu hotărâre.

— Dar este o variantă, insistă Derek. Poate nu există dovezi concludente care să sprijine teoria mea, însă eu nu văd o explicație mai bună.

— Ați putea să încetați pe tema asta? am răbufnit într-un final, simțind cum cedez. Nu ajungeți la nicio concluzie.

— Nu trebuie să te superi din atâta lucru.

Calmul lui Derek începuse să mă enerveze. Am scrâșnit din dinți.

— Se pare că avem o problemă, spuse Sarah cu teamă prefăcută. Nu am luat în calcul faptul că nu știm drumul prin labirintul care duce în apropiere de intrarea în conac.

Nu am înțeles la început aluzia ei. Michael se depărtase de noi și l-am văzut scrutând cu privirea zidul înalt de verdeață care se înălța în fața noastră.

— Erați prea ocupați să vă certați între voi și nu am îndrăznit să vă atrag atenția.

Am zâmbit învinsă către Sarah, mulțumindu-i din priviri pentru faptul că mă ajutase să-mi mențin controlul. Aproape cedasem și trebuia să găsesc o modalitate de a-mi conserva energia și de a nu mă enerva atât de repede, din orice motiv, cu toate că eram destul de convinsă că acum era unul destul de întemeiat.

Lanternele noastre luminau intrarea în labirint și observasem încă de la început că se împărțea în șapte tunele, care la rândul lor se bifurcau în culoare și bucle, menite să te încurce și să te afunde din ce în ce mai adânc în întunericul care se revărsa dinspre interior. Zidul avea peste zece metri înălțime și nu puteam să ne orientăm odată ce pășeam înăuntrul labirintului.

Ezitam și poate pentru prima oară în acea seară luam în considerare varianta de a face cale întoarsă. Ne-am încăpățânat să găsim o altă cale prin care să intrăm în conac, dar eram sigură că am fi întâmpinat mai puține probleme dacă am fi ales poarta principală de acces.

— Intrăm sau stăm să admirăm cerul?

— Michael, poți să nu mai fii atât de cinic?

— Vreau să intrăm în conac, spuse cu hotărâre. Doar pentru asta am traversat Pădurea Corbului, cimitirul...

— Bine, nu trebuie să ne reamintești itinerariul. Nu cred că vreunul dintre noi l-a uitat atât de repede.

— Se pare că ți-a revenit ironia, Des. Era și timpul.

— Dar niciodată nu a dispărut, i-am răspuns trufașă. Doar am creat iluzia.

I-am zâmbit forțat. Mâna mea tremura în jurul lanternei și lumina pâlpâia nesigură în dreptul intrării în labirint, atrăgând atenția tuturor asupra mea.

— Ești bine? mă întrebă din nou Derek.

Am deschis gura să-i răspund, dar chiar în acel moment lanterna a început să clipească și am simțit cum mâna îmi ia foc. Am aruncat-o și am suflat cu putere în palmă, temându-mă să ating dungile întunecate care îmi brăzdau acum pielea. Una câte una, toată luminile s-au stins și l-am auzit pe Michal înjurând furios lângă mine, lovind cu putere lanterna de pământ. Mi-am înlăturat părul din ochi și am încercat să-mi

dau seama unde se aflau ceilalți față de mine. Vântul bătea din spatele meu și mă împingea înspre labirint.

— De ce s-au ars bateriile? am auzit-o pe Viola întrebând nervoasă. Credeam că o să evităm situațiile penibile, însă se pare că așteptările mele erau prea înalte pentru voi.

— Ai putea să taci și să ne lași să gândim? Fără lumină nu avem cum să ajungem înapoi la zid și vom fi nevoiți să rămânem aici până dimineața, ca să putem vedea pe unde megem.

— Uite o experiență pe care nu voiam să o trăiesc.

Abia m-am abținut să nu-i arunc o altă remarcă usturătoare, dar ceva îmi distrase atenția. Probabil că Sarah își dăduse seama că se întâmplase ceva cu mine, fiindcă în secunda următoare i-am simțit degetele cum mă strâng de braț.

— Se apropie cineva, am zis încordată.

Ceața se estompase și am putut să întrezăresc mai multe siluete îndreptându-se către noi.

Le-am făcut semn să mă urmeze și ne-am ascuns în primul tunel din labirint, ghemuindu-ne cât mai strâns unii într-alții. Michael răsufla cu greutate și își ținea mâinile apăsate pe piept, ca pentru a se calma. Părea în continuare epuizat fizic, lucru care mă uimea la el.

— De ce ne-am ascuns? mă întrebă în șoaptă Derek. Nu am văzut pe nimeni de când am intrat în conac.

— Și asta nu ți se pare dubios? Că Wolfmaner nu este păzit și că noi am putut să intrăm cu atâta ușurință pe terenurile conacului?

— Se apropie, repetă Sarah.

Vorbele surorii mele ne-au redus pe amândoi la tăcere. Mi-am strâns haina în jurul umerilor și mi-am înălțat capul pentru a putea vedea intrarea în labirint. O lumină palidă se răspândea pe peretele de arbuști și părea că pulsează în aer. Un flux de

energie îmi străbătu brusc trupul și vederea îmi deveni mai clară pentru câteva secunde. O pală de vânt îmi atinse chipul, la fel de blândă ca mângâierea unor degete reci pe piele. M-am ridicat în picioare și am rămas uimită de imaginea care se contura cu repeziciune în fața ochilor mei mirați.

Un alai de spirite se îndrepta spre noi, plutind în cerc, ca apoi să se prelingă spre sol, oprindu-se la intrarea în labirint.

Una câte una, fantomele treceau pe lângă mine și, de fiecare dată când le atingeam, simțeam cum toată oboseala îmi era absorbită din corp. Mușchii mi se relaxară și grijile care îmi bântuiseră până atunci gândurile își pierduseră din importanță, devenind umbre vagi ale emoțiilor pe care sufletul meu le răspândise cu atât de puțin timp în urmă.

Eram fascinată.

Aura care mă învăluia îmi afectase sentimentele încă de când pășisem pentru prima oară pe terenurile conacului. Aveam mereu impresia că nu suntem singuri și că mai era o persoană în preajma noastră. Prezența sa îmi oferea o senzație inexplicabilă de siguranță și căldură, însă în continuare îmi puneam întrebări cu privire la propria mea sănătate mintală.

Cuvintele Violei îmi răsunau în permanență în minte și, deși încercasem să le înlătur, reveneau cu o rezonanță mai puternică, de parcă aș fi fost pedepsită. O pulbere fină îmi acoperise obrajii și mi-am ridicat nedumerită capul pentru a vedea de unde provine. De fiecare dată când o fantomă trecea deasupra mea, silueta ei devenea neclară pentru câteva clipe, apoi reapărea, lăsând în urmă un praf albicios, care mi se impregnase pe piele.

— Poate ne pot ajuta să găsim drumul spre conac.

I-am simțit, mai degrabă decât să-i văd, pe Sarah și Derek uitându-se temători la mine.

Am refuzat să le înfrunt privirea și ochii mei i-au căutat în

întuneric pe cei ai lui Michael, implorându-l cu toată puterea de care erau capabili să nu cedăm și să ne continuăm drumul spre Wolfmaner, cât timp încă mai aveam un avantaj asupra noastră.

— De ce crezi că ne pot indica drumul? mă întrebase cu teamă în glas.

— Nu știu ce răspuns ar trebui să-ți dau. Cel adevărat sau cel pe care vrei tu să-l auzi?

Era o provocare nedisimulată în cuvintele pe care i le adresasem și el înțelesese mesajul transmis de mine, deși chipul nu i se schimbase și rămăsese la fel de impasibil, studiind îngândurat spectrele care pluteau deasupra noastră.

— Avem o singură șansă. Vrei să ne scape acum, când suntem atât de aproape?

— Atât de aproape de ce? De intrarea prin efracție într-un conac părăsit?

Nu m-am întors spre Sarah, nevrând să rup contactul vizual cu Michael. Dacă nu reușeam să-l conving pe el să mergem mai departe, atunci nu aveam nicio șansă să obțin o victorie în fața celorlalți. Îmi trebuiau răspunsuri și eram sigură că aveam să le obțin și poate să și descoper motivul pentru care toată visele mele se transformau în coșmaruri, dacă reușeam să pătrundem în Wolfmaner.

Doar atunci, doar așa.

— E periculos ceea ce propui. Nici nu sunt sigur dacă totul se petrece în realitate sau nu e decât o simplă închipuire.

— Gândește-te că dacă este o închipuire, atunci totul se petrece în subconștientul tău. Nu ai de ce să te afli în pericol.

— Și dacă e real? întrebă Derek.

— Atunci vom risca și vom înfrunta orice ne așteaptă acolo, am răspuns prompt, indicând cu mâna spre conacul care se vedea în depărtare.

— Nu-mi dau seama cum vom ajunge în Wolfmaner, dacă alegem să traversăm labirintul. Care este legătura?

— Nu avem decât o metodă pentru a afla răspunsul.

Le-am întors spatele și înainte ca unul dintre ei să reacționeze am început să alerg, urmărind cu privirea siluetele translucide, singura sursă de lumină. Străbăteam în goană tunelele care răsăreau în fața mea și mă prindeam din mers de ramuri pentru a-mi mări viteza, hotărâtă să pun distanță între mine și Derek, care începea să câștige teren în urma mea. Nu aveam decât o șansă și eram dispusă să împing totul până la limită pentru a obține ceea ce doream, indiferent de impresia pe care aș fi creat-o.

— Oprește-te!

Alaiul mergea în continuare drept și am constatat că siluetele începură din nou să-și schimbe conturul. Lumina devenise mai neclară și spiritele dispăreau chiar sub ochii mei, lăsând întunericul să ia amploare. Nu vedeam pe unde pășesc și îmi simțeam brațele zgâriate. Pielea mă ustura și de-abia când și ultima fantomă se evaporase m-am oprit din alergat. Inima îmi bătea cu putere în piept și l-am așteptat pe Derek să apară, începând să înțeleg greșeala pe care o făcusem.

— Sper că ai o explicație bună, altfel o să-ți pun la îndoială fiecare reacție.

— Erați nehotărâți și nu trebuia să aud cuvintele de la voi ca să știu că le gândeați. Voiați să renunțați, Derek. Voiați să ne întoarcem.

— Desiree... ești măcar conștientă de ceea ce ai făcut? Nu avem lumină și nu știm cum să ieșim din labirint. Nici măcar nu suntem siguri dacă există vreo legătură între el și Wolfmaner. Tonul lui era ostil și i-am putut zări pentru o fracțiune de secundă mânia din ochi, în ciuda semiobscurității care plana în jurul nostru și îi ascundea în mare măsură silueta.

Ai comis o greșeală prostească, pe care nu văd cum am putea să o remediem.

— Poate mai avem o șansă, i-am spus neîncrezătoare. Ochii mei se uitau în permanență în jur, atenți la orice mișcare. Dacă doar tu ai intrat în labirint după mine, atunci...

— Bine că v-am găsit!

— ...atunci nu mai contează ceea ce voiam să spun, am încheiat mânioasă la vederea celor trei umbre care se apropiau de noi. Fabulos, acum suntem din nou împreună.

— Încearcă să-ți ascunzi bucuria data viitoare. Poate să devină molipsitoare.

În momentul acela eram încântată că nu puteam să le disting chipurile. Nici nu voiam să-mi imaginez cum aș fi arătat dacă mi-aș fi lăsat sentimentele la suprafață. Mânia pe care trupul meu o simțea creștea în mod constant, împiedicându-mă să judec înainte să acționez. Reacționam pe bază de instinct și mă bazam mult prea mult pe impresii sau idei fugare pentru a lua o decizie. Mă schimbam treptat și încă nu distingeam motivul sau declanșatorul acestor lucruri, deși intuiam care ar fi fost cauza.

— Vreo șansă să găsim înapoi drumul bun?

Am ignorat întrebarea Violei și am început să studiez cu atenție locul în care ne aflam. Puteam să-mi disting mâinile și picioarele. Sesizam o ușoară urmă de mișcare undeva în fața mea și eram sigură că ne aflam foarte aproape de a ne atinge scopul propus. M-am îndreptat spre cel mai apropiat zid de arbuști și mi-am trecut palmele pe toată suprafața lui, fără să țin cont de micile înțepături care îmi furnicau pielea. Am repetat mișcările de câteva ori, până când am simțit ceva cald cum mi se prelinge printre degete.

Sânge.

Tăietura ustura îngrozitor și mi-am apăsat buzele pe ea,

încercând să opresc sângerarea.

Aici... trebuie să fie aici...

M-am străduit să dau la o parte ramurile care îmi îngreunau calea, până ce am simțit ceva rece pe piele. Am tresărit de uimire și un oftat de bucurie crescu pe buzele mele, atrăgând atenția siluetelor care mă urmăreau nedumerite.

O oglindă?

Ocupa cea mai mare parte din peretele de verdeață, din ce puteam eu să disting. Suprafața era perfect netedă, fără nicio urmă de imperfecțiune, și am simțit cum se încălzește sub atingerea mea în momentul în care mi-am lipit palma de ea. O lumină caldă apăru în centrul oglinzii și se răspândi în mici pulsuri pe toată înălțimea ei, dezvăluind ochilor mei o frumusețe fără margini.

Brusc, am simțit cum mâna îmi alunecă. Incapabilă să reacționez, am rămas încremenită, privind cu neîncredere cum brațul îmi trece prin oglindă, de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo.

— Nu o mai atinge!

Sarah mă trase lângă ea și am icnit când mâna mea s-a dezlipit de suprafața rece a oglinzii.

— Sunt teafără, am țipat la ea, smucindu-mă din strânsoare. În loc să te răstești la mine, ar trebui să fii încântată de ceea ce am descoperit.

— Și tu ar trebui să fii speriată, dar în loc de asta...

Ochii ei erau măriți de spaimă și mi-am dat seama că tremura în momentul în care rucsacul îi alunecase de pe umeri.

— Nu am niciun motiv să fiu înfricoșată. Ai încredere în mine, nu se va întâmpla nimic dacă vom trece prin oglindă.

— Ce să facem?!

Derek se postase în fața mea și îmi cuprinse bărbia cu două degete, forțându-mă să-i întâlnesc privirea.

— Te-ai purtat ciudat toată seara, Desiree. Ești agitată și

nervoasă. Dispari brusc de lângă de noi, te aventurezi singură în noapte și pari să știi exact ce trebuie să facem pentru a ajunge în Wolfmaner.

— Nu-mi cere un răspuns pe care nu am cum să ți-l ofer.

— Cred că ar fi bine dacă am hotărî *împreună* cum vom acționa în continuare.

— Dacă asta e decizia ta, Michael, atunci o respect. Știți bine care este a mea, așa că mă scuzați, dar nu vreau să fiu prezentă la o discuție al cărui verdict îl cunosc deja.

M-am hotărât să dispar din raza lor vizuală, pentru a le oferi ocazia să discute despre *mine*, în absența mea. Era ceva rece și indiferent în modul în care ei mă priveau. Mă comportasem straniu toată noaptea și Sarah cunoștea problemele pe care le avusesem în ultimul timp cu coșmarurile, însă niciodată nu-i spusesem cu adevărat ce vedeam în ele. Chiar dacă aș fi încercat, nici măcar eu nu le înțelegeam semnificația. Imaginile păreau atât de vagi și de neclare, imediat ce mă trezeam, încât de cele mai multe mă întrebam dacă nu cumva visam cu ochii dechiși.

Focul... era singurul element comun. Singura conexiune care părea să existe între vise, însă acest amănunt nu părea să aibă vreo importanță. În ultimele zile încercasem să amplific senzațiile resimțite în somn, pentru a putea depista persoana care era mereu prezentă cu mine. Chipul îi dispărea de fiecare dată când realitatea mă izbea și eram furioasă pe mine că nu eram în stare să mă concentrez suficient de mult, cât pentru a obține niște răspunsuri la întrebările care îmi răscoleau mintea. Eram mereu epuizată și, mai nou, mă enervam din orice motiv. Derek a avut dreptate să afirme asta. Furia clocotea în mine și nu aveam puterea necesară de a o ține în frâu și nici nu eram sigură dacă asta ar fi fost modalitatea cea mai bună de a aborda situația.

Adevărul era foarte simplu. Trebuia să mă descurc singură și cu cât cei din jurul meu știau mai puțin despre ideile și presupunerile pe care le aveam, cu atât era mai bine atât pentru ei, cât și pentru mine.

Din punctul meu de vedere, singurătatea înseamnă de fapt libertate.

Era dreptul de care abuzam uneori, însă aceasta a fost, este și întotdeauna va fi firea mea.

Alegeam întotdeauna să mă îndepărtez de lumea în care trăiam pentru a inhala măcar pentru câteva clipe senzația de abandon absolut, de nepăsare și detașare de tot ceea ce mă înconjura. Poate eram egoistă, dar preferam să nu mă implic în problemele altora, știind că mă încărcam cu grijile și neliniștile *lor*, spulberând astfel și ultimă șansă de a rămâne singură cu grijile și neliniștile *mele*, care în momentul de față erau în creștere.

— Ți-a trecut supărarea?

Era aproape imposibil să nu-i recunosc vocea.

— Ți-ai exprimat deja părerea sau deja s-a hotărât întoarcerea?

— Îmi cunoști decizia, dar știi bine că totul va depinde de felul în care va aborda Michael situația.

— Nu e corect față de el. De ce să răspundă mereu pentru alegerile pe care noi le facem?

— Suntem un grup.

— Asta înseamnă neapărat că avem nevoie și de un lider?

— Desiree!...

Îmi pronunțase numele aproape cu disperare.

— Eu cred că suntem capabili să descoperim ce s-a întâmplat în Wolfmaner.

— Se știe deja.

— Dar ceea ce e legendă nu e întotdeauna și adevăr.

Miranda nu a fost sinceră și trebuie să recunoști că există ceva necurat pe meleagurile conacului. O simți și acum.

— Simt mai multe lucruri acum.

Mă prinse de mână și încercă să mă îmbrățișeze, dar l-am îmbrâncit cu mânie, menținând o oarecare distanță între noi.

— De ce faci asta? l-am întrebat cu teamă în glas. De ce vrei mereu să fii acolo pentru mine?

— Suntem prieteni.

— Nu și în ultima perioadă. Te-ai schimbat și îmi dai impresia... că vrei să schimbi ceva și între noi.

Cuvintele folosite de mine nu erau cele mai bune pentru a explica starea de neliniște care mă cuprindea de fiecare dată când el se afla în apropiere de mine. Ochii mă dădeau de gol, dar refuzau să se desprindă din ai lui.

— Poate că îmi doresc ceva diferit față de tine, dar... nu cred că asta e problema.

— De ce ai încercat să mă săruți în parc?

Roșisem când îl întrebasem, însă pe el părea să-l amuze reacția mea.

— Fiindcă în momentul acela asta mi-am dorit, spuse apăsat, făcând un pas în direcția mea.

— Cred că *aura* care învăluie conacul a început să-și exercite influența asupra ta. Sau poate sunt spiritele de vină?

— Întodeauna alegi ironia ca metodă de a te proteja de cei din jur, de a te îndepărta de ei. Ce speri să obții din asta?

— Răspunsul se află în întrebare.

Spre mirarea mea, începuse să râdă.

— Mă iei peste picior, Desiree?

— Toată viața am făcut asta. De ce m-aș opri acum?

— Ai dreptate. Mai făcu un pas spre mine și de-abia atunci mi-am dat seama ce avea de gând. De ce te-ai opri?

Mă prinse cu bruschețe de braț și mă trase spre el. I-am

simțit răsuflarea caldă pe chip, chiar înainte ca buzele lui să se lipească de ale mele. Inițial, am rămas șocată și nu am reacționat, apoi m-am lăsat învăluită de căldura trupului lui și i-am răspuns, atingându-i cu vârfurile degetelor obrajii. Cu o mână, mă prinse de gât pentru a adânci sărutul, în timp ce cealaltă mi se plimba fugar pe spate.

— Am decis să...

Buzele mele se dezlipiră de ale lui când am auzit-o pe Viola. Ne privi pe rând, incapabilă să vorbească, apoi se întoarse și o luă la goană, înainte ca vreunul dintre noi să o poată opri. Buzele mă ardeau și eram puțin nedumerită de modul în care am reacționat când m-a sărutat. Într-un gest pe care l-am vrut copilăresc, m-am înălțat pe vârfuri pentru a-i ciufuli părul. Ochii lui mă săgetară cu intensitate și a fost unul din primele momente în care am înțeles că nimic nu va mai fi la fel între noi.

Dacă acum aș avea puterea să dau timpul înapoi, nu aș fi permis ca așa ceva să se întâmple. Aș fi evitat ca prietenia dintre noi să dispară și poate acum, în prezent, ne-am fi aflat de aceeași parte și am fi luptat împreună, nu unul împotriva celuilalt.

Însă trecutul nu dispare niciodată din mintea noastră. Rămâne înrădăcinat în noi și amintirile apar atunci când te aștepți cel mai puțin.

— Îmi pare rău, i-am spus cu stângăcie, îndepărtându-mă de el. Dar nu pot să fiu cu tine în modul pe care ți-l dorești. Aș vrea să-ți spun tot ce se întâmplă acum cu mine, însă nu am nici cea mai mică șansă de a te convinge că vorbele mele sunt cele adevărate.

— Cum poți să știi, dacă nu încerci măcar?

I-am zâmbit, tentată să-i mărturisesc tot ce aveam pe suflet. Nu voiam să mă privească într-un mod care avea să-mi

provoace durere.

Când ne-am întors, Michael stătea în dreptul oglinzii și își ținea palma deasupra ei, temându-se să o atingă. Sarah se afla în spatele lui și îmi aruncă o privire ostilă, dându-mi de înțeles că eu eram răspunzătoare pentru toate neînțelegerile dintre noi.

Nu o puteam învinovăți.

Ochii mei îi întâlniră pe cei ai Violei și am tresărit când am văzut durerea din irișii ei întunecați. Nu era mânioasă și nici măcar nu părea îndurerată, dar aveam ciudata impresie că era dezamăgită de mine. Vrând să stau cât mai departe posibil de Sarah, i-am făcut semn Violei să se îndepărteze de ei și am mers câteva minute în tăcere, fiecare preocupată de modul în care aveam să abordez problema nou apărută.

— Ești agitată, i-am spus într-un final, când am simțit că nu mai suport să păstrez tăcerea.

— Nu sunt sigură că Michael a luat decizia care trebuie. Știu că m-am purtat straniu în seara asta... de fapt toți am făcut-o, se corectă imediat și de-abia atunci își ridică ochii din pământ pentru a mă privi. Desiree, ești sigură că vom obține ceva dacă îți urmăm ție instinctul?

Am sesizat imediat unda de neîncredere din glasul ei.

— Tot ce îți pot spune, am început cu greutate, e că nu eu voi fi responsabilă pentru ce se va întâmpla în seara asta cu noi. Toți am fost de acord să riscăm, venind aici.

— Dar câți dintre noi știu de fapt în ce s-au implicat?

M-am oprit din mers și am observat că și ea făcuse același lucru.

— Nu înțeleg întrebarea. Viola, ceva te deranjează și ascunzi asta față de mine.

— Sincer... chiar vrei să știi?

Tulburarea care i se citea în privire mă speria.

— O să iau tăcerea ta ca pe un îndemn de a continua și va fi singura șansă de care vei dispune ca să-i ajuți pe cei la care ții.

— Viola...

— E ultima oportunitate de a schimba Soarta, Desiree, adăugă repede, uitându-se fugar în jurul nostru. Ultima șansă pentru ca voi să scăpați.

— Ce vrei să spui cu asta?

Deschise gura pentru a-mi răspunde, dar o închise repede la loc, nesigură. Eu încă eram șocată în urma avertismentului ei și nu îndrăzneam să vorbesc.

— Nu știu... îmi pare rău, nu știu de ce am zis așa ceva.

Ochii ei își schimbară culoarea și frica pe care o văzusem adineauri în ei se estompase, ca apoi să dispară, lăsându-i plini de căldură. Cum putea să fie atât de diferită? Puteam să jur că existau două persoane în ea și fiecare încerca să o domine pe cealaltă. Cuvintele ei mi-au transmis fiori reci pe spate. Știam că nu eram capabilă să o forțez să-mi divulge secretul pe care părea să-l ascundă, deși îmi doream să cunosc motivul pentru care prietena mea era atât de sfâșiată pe interior.

— Vreau să te ajut, Viola.

— Nu ai cum. Și chiar regret asta.

Am urmărit-o cu privirea cum se îndepărtează și mi-am dorit cu disperare ca totul să nu fie decât un alt coșmar de-al meu. Nu mai conta dacă aveam să-mi amintesc ceva odată ce m-aș fi trezit, dar măcar totul s-ar fi încheiat și ar fi revenit la normal. Sau cel puțin asta voiam eu să cred.

Lumina reflectată de oglindă se intensificase și am putut distinge pe suprafața ei unde semitransparente care porneau de pe margini și se spulberau în centru, divizându-se în dâre argintii care dispăreau când degetele mele le atingeau. Pentru câteva secunde, mi-am văzut imaginea în oglindă. Arătam obosită și buzele îmi erau roșii și umflate. Le-am mușcat până la

sânge de încordare, apoi am privit pe rând cele patru siluete care mă urmăreau.

Luându-mi inima în dinți, am izolat sentimentul de teamă care pulsa în mine și am pășit prima în oglindă.

Conacul Wolfmaner
Wolfcraft

Trupul îmi amorțise. Am simțit cum picioarele mele se ridică deasupra pământului și cum tot corpul mi se rotește în aer. Mă învârteam din ce în ce mai repede și a trebuit să-mi închid ochii pentru a-i împiedica să lăcrimeze. Mâinile îmi erau lipite de șolduri și părul îmi flutura în jurul obrajilor, de parcă m-aș fi aflat în curent. Auzeam șoapte, însă nu puteam distinge cuvintele care îmi erau adresate.

Apoi senzația de frig dispăruse. O aură întunecată se încolăcise în jurul meu, transmițându-mi căldură și o familiară senzație de siguranță. Am încercat să o ating, să o simt cu propriile degete, dar se înfășura cu agilitate pe trupul meu, schimbându-și forma de fiecare dată când eram pe cale să o prind.

Izbitura, resimțită de toate oasele corpului, mă obligase să mă trezesc și să deschid ochii. Nu vedeam nimic în jur, dar cineva vorbea cu mine, încercând să mă ajute să mă ridic. Un fascicul de lumină apăru în dreptul meu și mi-am acoperit chipul, simțind o usturime puternică în spatele irișilor.

— Merg lanternele.

— Am observat și eu asta, dar ai putea să nu o mai bagi în ochii mei?

— Scuze.

— Parcă bateriile erau arse, spuse Sarah. Unde suntem?

— Cred că acolo unde ne-am propus să fim.

Mi-am scos propria lanternă din rucsac și am tresărit de emoție și încântare când am deslușit un corp de bibliotecă, aflat la o distanță de doar câțiva pași față de mine.

— Suntem în conac! am exclamat victorioasă.

Fără să aștept reacția celor din jur, m-am apropiat de unul dintre rafturi și mi-am trecut cu teamă degetele peste cotoarele cărților. Unele erau îmbrăcate în piele și păstraseră aproape intact mirosul de cerneală, în timp ce altele aveau coperți lucioase sau paginile îngălbenite de vreme. Am zărit un licăr slab de lumină în dreapta mea și mi-am îndreptat lanterna în direcția aceea, dar nu reușeam să disting până unde se întindea holul sau cât de mare era în realitate încăperea în care ne aflam.

Inima mi se opri în piept când o pală de flăcări răsări din întuneric și trecu deasupra capetelor noastre, desenând un cerc de foc în aer, înainte să coboare spre pământ. M-am aruncat pe podea și mi-am ridicat puțin capul pentru a vedea ce s-a întâmplat cu ceilalți. Michael și Viola stăteau cu spatele lipiți de rafturi, însă Derek și Sarah nu erau nicăieri.

— Capul jos!

Globul de foc trecuse milimetric pe lângă mine și am simțit cum pielea începe să mă usture. M-am rostogolit până ce am ajuns la picioarele lui Michael, apoi mi-am înălțat privirea, urmărind traseul conturat de flăcări, care păreau că se pregătesc din nou să coboare spre noi.

— Mai este unul! am auzit-o pe Viola țipând.

M-am ghemuit din nou la podea și mi-am tras genunchii cât mai aproape de piept. Viola aproape se prăbușise lângă mine și îmi arăta cu disperare rafturile din fața mea.

— Dacă flăcările ating cărțile, toată încăperea va arde.

— Și noi odată cu ea, am completat-o ironică.

Globurile se înălțară din nou, atingând tavanul sălii, după care țâșniră în jos, fiecare urmărind o parte diferită a bibliotecii. Lumina reflectată de ele se stingea pentru intervale scurte de timp, pentru ca apoi să reapară, din ce în ce mai aproape de locul în care ne aflam.

— Ne înconjoară?

Puteam să disting cu claritate văpăile și distanța care ne separa de ele se diminuase alarmant de repede. Ocoleau cu precizie corpurile de bibliotecă și atunci am înțeles că scopul lor nu era acela de a ne ucide. Chiar înainte ca flăcările să ne atingă, globul de foc își schimbase direcția și se năpustise de-a lungul holului, lumina văpăilor crescând în intensitate în clipa în care bușteniii luaseră foc, ca apoi să scadă treptat, desenând siluete întunecate pe chipurile noastre mirate.

— Șeminee? Focul provine din șeminee?

— Nu, i-am răspuns lui Michael. Focurile au fost create pentru a aprinde șemineele, dar întrebarea e de unde au apărut.

— Mai degrabă cine le-a provocat. Unde sunt Derek și Sarah?

— Probabil s-au ascuns. Mi-am îndreptat ochii spre lanterna pe care o țineam în mână și am stins-o, aruncând-o la loc în ghiozdan. Cred că nu mai avem nevoie de ele.

La o privire mai atentă, am constatat că toată sala era înconjurată de șeminee, însă ceea ce mă uimise era dimensiunea lor, cu adevărat impresionantă. Fiecare depășea patru metri în înălțime și era făcut din marmură albă, la fel ca și mormintele din curte.

— Se pare că unii dintre noi s-au înșelat când ți-au contestat decizia.

Sarah și Derek apărură lângă mine și m-am abținut cu greu

să nu râd, când am văzut expresia de pe chipul surorii mele.

— De obicei am dreptate.

Biblioteca era împărțită în mai multe sectoare, fiecare având în centru câte două mese lungi din lemn închis la culoare, în jurul cărora se aflau câteva scaune cu spătar înalt, de roșu-aprins. Un miros puternic plutea în aer și mireasma îmi gâdila plăcut nările, care recunoscură aroma. Pe un taburet din lemn, aflat în imediata apropiere a șemineelor, se găsea o tavă cu pahare și un suport de cristal în care se oglindea o substanță maronie, cu reflexe aurii. Michael înlătură cu dexteritate dopul de sticlă și inhală surprins.

— Coniac. După culoare și miros, aș zice că e vechi de 150 de ani, dar habar nu aveau cum se servește pentru a-și păstra aroma.

— Și tu știi? îl provocă Derek.

— Când unchiul meu locuia în Wolfcraft și deținea Taverna Scheletelor din centrul orașului, mă duceam la el după ore și mă învăța tot ce trebuia știut despre fiecare băutură. De exemplu coniacul. Gustul trebuie să fie fin, catifelat și elegant. Se servește în pahare speciale, care poartă numele de baloane, pentru a-i permite să-și dezvolte buchetul, cu excepția coniacului glasat, care se oferă în pahare răcite în prealabil cu gheață pisată.

— Deci asta învățai tu când erai în școala generală, îl tachină Viola. Cum să prepari băuturi?

— Presupun că poate fi considerat un talent, spuse cu răceală Sarah.

— Măcar el are unul, am zis, destul de tare cât să mă audă Michael și Derek.

Pereții erau acoperiți cu portrete în care erau înfățișați membrii familiei Rockner și, bănuiam eu, poate strămoșii lor. Trăsăturile lor erau fine și delicate, chiar și la bărbați, iar

hainele îmi aminteau de romanele lui Jane Austen, în care femeile erau îmbrăcate elegant și simplu, în culori pale, în timp ce însoțitorii lor purtau jobene și batiste la buzunar, arătând impozanți în costumele lor perfect croite.

Am zâmbit nostalgică și de-abia atunci am sesizat că lipsea ceva.

Praful.

Toată mobila era șlefuită și strălucea. Nu era deloc cum mi-am imaginat, un conac părăsit de peste un secol și jumătate. În fiecare sector exista o curățenie impecabilă și am tresărit involuntar când mi-am zărit chipul privindu-mă înapoi din podea.

— Locul e magnific. Seamănă destul de mult cu biblioteca din centrul orașului, ca dimensiune, dar arhitectura e total diferită și numărul cărților nu se poate compara.

Am văzut-o pe Sarah cum scoate cu grijă din raft unul dintre volumele învelite în piele. Deschise cu delicatețe cartea și îi atinse cu teamă paginile, de parcă ar fi putut să se sfărâme și să se transforme într-o grămăjoară de praf chiar în fața ei.

— Câteva minute sora ta va fi indisponibilă, remarcă Viola sec.

— O să te anunț când acest lucru mă va deranja.

— Cum de nu o urmezi? Ești cea mai pasionată de citit dintre noi toți. Credeam că o să fii mai extaziată.

— Sunt prea multe întrebări fără răspuns.

— Care e prima care te macină? mă întrebă curioasă.

— Cine locuiește în conac?

Michael îmi auzise întrebarea și puse paharul de coniac înapoi pe taburet, înainte să vină lângă noi.

— Ce fel de întrebarea e asta?

— Uită-te în jur! Ați spus că nimeni nu a mai pășit în Wolfmaner de când fetele baronului au fost asasinate. Vi se

pare că arată ca o locuință în care nu a mai pus picior de om de atâția ani?

— Ai dreptate, îmi zise șocată Viola. Doar că... sunt atât de multe lucruri de văzut, încât nu știi ce ar trebui să te mire sau să-ți ridice întrebări mai întâi. Spiritele? Oglinda? E cu adevărat extraordinar ce am descoperit.

— Oricât de minunat ni s-ar părea, ar trebui să plecăm de aici, îi atrase Michael atenția, uitându-se temător în jur. Prea multe nu sunt în regulă și cred că am încălcat destule legi pentru o noapte. E timpul să ne întoarcem în oraș.

Viola nu părea deloc încântată de alegerea lui și nu se jenă să o arate cu toată furia pe care o acumulase în ea.

— De ce am face asta?! Nu am aflat nimic despre moartea membrilor familiei Rockner și chiar dacă am vrea să te ascultăm... cum ieșim din conac?

— Prin același mod în care am intrat, îi răspunse Derek, care arătase în spatele nostru. Prin oglindă.

Era aproape imposibil de distins din locul în care eu stăteam. Derek trecuse pe lângă mine, atingându-mi intenționat brațul pentru a-mi atrage atenția, apoi trase de perdeaua de mătase care acoperea unul dintre pereți, dezvăluind locul în care se afla oglinda. Am studiat-o în tăcere câteva clipe, apoi am clătinat din cap în semn de dezaprobare.

— Nu sunt la fel, am zis hotărâtă. Aceasta nici măcar nu luminează și pare... stinsă.

Cuvintele sunau ridicol chiar și pentru urechile mele.

— Des, altă șansă nu avem. Nici măcar nu știm unde se termină biblioteca și chiar dacă am reuși să plecăm de aici, cum ajungem înapoi în cimitir și mai departe, afară? E singura modalitate, insistă Derek cu încăpățânare.

— Poate, dar...

— Este mult prea târziu pentru a duce la bun sfârșit ceea ce

ne-am propus.

— Dar e singura ocazie pe care o vom avea! îl atenționă Viola. Nu vom avea tăria să repetăm ceea ce am făcut în seara asta. Știu că gândești la fel, Michael.

Cât timp ei doi se certau, eu am studiat unul din portretele care mi-au atras atenția.

Era înfățișată o tânără, îmbrăcată într-o rochie crem, strâmtă pe piept și mulată pe restul corpului, o ținută care ar fi provocat un adevărat scandal în societatea din acea perioadă. Bucle blonde îi încadrau chipul. Obrajii îi erau roșii și buzele îi formau o linie subțire sub nas, evidențiindu-i forma ochilor. În timp ce ai ei erau violeți și blânzi, cei ai partenerul ei erau cenușii și reci. Bărbatul o ținea posesiv de mijloc, iar strânsoarea lui o incomoda vizibil. Părul lui era negru și ușor cârlionțat, un contrast izbitor între cele două siluete, care păreau pe atât de apropiate, pe atât de îndepărtate sufletește una de cealaltă.

Însă de cine îmi amintea ea și de ce privirea bărbatului îmi părea atât de familiară?

— Atunci cedez! l-am auzit pe Michael țipând. Dar nu rămânem mai multe de două ore în conac, Viola. E prea riscant și nu vreau să fim descoperiți.

— Nu este nimeni aici care să păzească Wolfmaner, insistă ea cu încăpățânare.

— Ma îndoiesc că situația se va repeta și la prima geană de lumină, o contrazise teatral Derek. Dar dacă vrem să obținem răspunsuri, cred că va trebui să facem și altceva în afară de...

Țipătul îi făcuse pe toți să tresară.

— Luați-o!

M-am ferit la timp, exact când Sarah aruncase spre mine cu cartea pe care începuse să o citească. Volumul aterizâ în flăcări și am rămas șocată de izbucnirea surorii mele, care se ștergea

în disperare cu mâinile de blugi. Michael se ghemui în dreptul șemineului și încerca să scoată cartea din flăcări, în timp ce Derek se străduia să o calmeze pe Sarah, care nu se mai oprea din țipat.

— E sânge!

Am prins-o și am scuturat-o puternic de umeri, abia abținându-mă să nu o pleznesc. Viola îmi făcu un semn spre brațele ei, care erau mânjite de sânge, deși nu vedeam nicio rană pe piele.

— Scrisul... literele... literele s-au transformat în sânge!

— Cartea e goală, ne spuse încet Michael, după ce izbutise să o scoată din flăcări. Paginile nu au niciun scris imprimate pe ele. Sunt perfect albe, Sarah.

Derek studie în tăcere rafturile, plimbându-și degetele pe cotoarele cărților.

— Fiți atenți! Pe primul corp de bibliotecă din fiecare sector e scris genul cărților care se găsesc în zona respectivă a sălii. Sarah, tu ai luat o carte din secțiunea horror! îi spuse aproape sec, după care începuse să citească titlurile cărților: *Cele Zece Orori, Cântecul Morții, Infernul de sticlă...*

— Asta nu explică de ce s-a transformat scrisul în sânge!

— Ești sigură că nu te-ai tăiat, Sarah? o întrebă Michael cu blândețe, evitându-i cu bună știință privirea.

— M-ați văzut când am ales cartea și am început să citesc din ea. Credeți că doar m-am prefăcut?

— Nu te-am acuzat de nimic.

— Dar nici nu mă credeți!

— E de ajuns! răbufnise Michael, aruncându-și rucsacul pe umeri. Plecăm în clipa asta și nu vreau să mai aud nimic de la tine, încheie nervos, arătând în direcția mea.

Am oftat exasperată și l-am urmat fără să obiectez, spre mirarea lui Derek. M-am postat prima în fața oglinzii și mi-am

trecut cu delicatețe degetele pe suprafața ei rece, dar de data asta nimic nu se întâmplă. Am mai încercat încă o dată, fără nici cea mai mică reacție.

Eram blocați în conac.

— Spune-mi te rog că este un coșmar și suntem pe cale să ne trezim.

Ai grijă ce-ți dorești... coșmarurile pot fi mai rele decât realitatea.

— Deci vom rămâne aici? comentă Sarah apatică. Nici că se putea mai bine. Va trebui să așteptăm până mâine să vină primul grup de turiști și să găsim o modalitate de a le atrage atenția și să ne scoată.

— O să creadă că totul este regizat, deci ne trebuie alt plan, i-am atras eu atenția. Și chiar dacă li s-ar părea veridic, ar trebuie să găsească oglinda din labirint pentru a pătrunde în conac. Intrarea a fost dărâmată și nu există alte cale de acces.

— Nu cred că e singura modalitate de a intra în Wolfmaner, remarcă Viola. Nu are cum. Vor sparge o fereastră de la parter.

— Nici asta nu ne ajută prea mult, admise Derek, care se aruncase cu toată furia în cel mai apropiat fotoliu. Eu zic se ieșim din bibliotecă și să căutăm o cale de *a ajunge* la parter.

— O să ne rătăcim.

— Altă idee nu prea văd, Michael.

— Atunci de ce stăm pe loc? îi tachină Viola. Dacă stăm nemișcați, nu va veni ieșirea la noi.

I-am zâmbit complice, apoi am urmat-o pe holul principal, lăsându-mi ochii să cutreiere liberi prin sectoarele pe lângă care treceam. Lumina reflectată de șeminee se intensifica de fiecare dată când pășeam prin fața lor, iar căldura generată de flăcări era plăcută și odihnitoare, îndemnându-mă la somn.

La capătul culoarului era un birou circular, pe suprafața căruia era o desenată o schemă amănunțită a bibliotecii. Lângă

el trona o ușă înaltă de mahon. Nu avea clanță, așa că am fost nevoiți să ne folosim tot corpul pentru a o împinge. Un miros înecăcios și dens îmi atinse nările și m-am strâmbat dezgustată, nefiind prea sigură dacă voiam să descopăr sursa lui.

Holul care se întindea în fața noastră era lung și luminat de torțe, care erau agățate în suporturi de fier pe pereți și se termina într-o scară spiralată, care ducea într-un living. Pe tavan era pictată o scenă de vânătoare. Mai mulți bărbați își țineau sulițele îndreptate spre un cerb rănit, care era imobilizat la pământ de un câine uriaș și blănos. Caninii lui erau pătați de sânge și avea botul lipit de gâtul animalului captiv. Odaia era spațioasă, dar mult prea încărcată cu mobilă.

Două canapele mari, așezate sub forma literei L, erau lipite de pereți, fiind acoperite de un material lucios, care amintea de mătase. În dreptul lor se afla o masă joasă de cafea, iar deasupra era atârnat un tablou înfățișând o tânără ghemuită la umbra unui copac. Fata ținea între mâini un volum ponosit. Ținea ochii închiși, iar pe chipul ei se odihneau razele soarelui. La o privire mai atentă aruncată tabloului, am observat că cerul era înnorat, iar în spatele arborelui se zărea în depărtare o dâră subțire, albă. Un fulger. Neînțelegând ideea pictorului, mi-am întors privirea în cameră și atunci am observat-o.

Altă oglindă. Față de celelalte două, aceasta avea dimensiunile mai reduse și formă pătrată. Pe toată suprafața ramei erau desenate cu pulbere de aur mâini, care arătau în diferite direcții.

— Cred că trebuie să pășim prin ea și pe urmă ne ghidăm singuri. Are mai multe tunele decât cealaltă.

— De unde știi?

— Tocmai asta e partea amuzantă, am răspuns cu jumătate de glas. Nu știu. Pur și simplu... o simt.

Michael și Derek schimbară o privire fugară între ei. Eram

conștientă de data aceasta de impresia pe care le-o cream prietenilor mei. Știam că eram mult prea sigură de deciziile pe care le luam și încercam să le imprim și lor aceeași siguranță, bazată însă doar pe simple presupuneri, neavând nimic concret pe care să-mi pot clădi ideile. Nesiguranța lor nu putea fi contestată, dar aș fi vrut să obțin din partea lor mai multă încredere și dăruire în ceea ce noi încercam să obținem. De ce erau atât de îngrijorați pentru mine și îmi urmăreau încordați fiecare mișcare, de parcă aș fi fost o simplă străină și nu o persoană apropiată lor?

— O să fiu tot eu prima.

— Dacă oglinda are efect, să nu pleci mai departe fără noi, îmi explică răbdător Michael, alimentându-mi și mai mult furia.

— Nu vă faceți griji. Chiar dacă aș avea motive întemeiate, voi încerca să mă abțin.

Ochii mă usturau și am simțit lacrimile cum mi se preling pe obraji. Le-am întors spatele, mi-am ținut respirația și am atins oglinda cu toată palma, vrând să pun o distanță cât mai mare între noi. O pală de aer rece îmi izbise plămânii când am pășit în interiorul ei. Mâinile îmi tremurau și mi-am deschis gura pentru a țipa, dar cuvintele îmi rămăseseră blocate în gât, împedicându-mă să inhalez aer. Vântul formase un zid translucid în jurul meu și mi se lipea de corp, ca o a doua piele. Atingerea era tulburătoare. Gheață, foc și aer... trei elemente diferite care se întrepătrundeau chiar în fața ochilor mei. Flăcările topeau senzația de frig, în timp ce aerul îndepărta căldura, până ce toate simțurile mele au cedat, neputând să distingă sau să separe reacțiile pe care trupul meu le conștientiza.

Mușchii mi se încordară de durere când m-am prăbușit la podea. Mi-am acoperit gura pentru a stopa tusea, dar plămânii mă ardeau și oricât de mult aer inspiram tot nu mi se părea

suficient. Auzeam din depărtare ticăitul unui ceas. Mi-am dus mâna la spate, ca să-mi iau lanterna din rucsac, dar am constatat că nu-l mai aveam. Am pipăit cu mâinile în jurul meu, sperând să-l găsesc. Degetele îmi erau acoperite cu o substanță cleioasă și m-am ridicat alarmată în picioare, nervoasă că nu puteam să disting nimic în întuneric. O torță se aprinse în fața mea și de data asta nu mi-am putut reține țipătul. Nu exista nicio oglindă în locul în care mă aflam și tunelul mirosea a excremente și praf. Am desprins cu dificultate torța din suport și am luat-o drept înainte, evitând să ating cu umerii pereții, care aveau o tentă ușor verzuie. Flăcările își schimbau forma încontinuu în bătaia curentului și aveam neplăcuta impresie că eram urmărită. Uitasem pentru câteva ore de avertismentul Mirandei, dar acum cuvintele ei îmi reveniră în minte și îmi trimiteau o senzație puternică de frig și teamă în tot corpul. Mi-am atins în treacăt urmele pe care unghiile ei mi le lăsară pe brațe. Pielea era în continuare roșie, amintindu-mi ce se întâmplase în magazinul de vrăjitorii.

După câteva minute, m-am oprit în dreptul unei bifurcații. Cele două tunele erau separate în centru printr-un zid de culoare diferită, pe suprafața căruia nu se află niciun suport de torțe. Un alt pasaj?

Nu îndrăzneam să merg mai adânc în conac, așa că m-am împins în perete și am așteptat să se întâmple ceva. Zidul se ridică pentru câțiva centimetri, apoi se mișcă în lateral, blocând în totalitate unul dintre tuneluri.

— Desiree?

Mă întorsesem în living.

— Unde ai fost?

— Vă căutam, am mințit cu nerușinare. De ce nu ați venit după mine?

— Nu am putut să trecem prin oglindă, îmi răspunse Viola.

Se ghemuise pe una dintre canapele și își ținea picioarele încrucișate sub corp. Și-a prins părul în pădure și se juca cu balamalele de la ghiozdan, într-un gest monoton care o făcuse să-și desprindă privirea de pe Michael, pentru a o întâlni pe a mea. Unde e rucsacul tău?

— Cred că l-am pierdut când am pășit prin oglindă. Când mi-am revenit și am putut din nou să respir, am adăugat cu sarcasm, am încercat să-l caut, doar că nu era nimic în jurul meu. Nici măcar oglinda.

— Și atunci cum ai ajuns în tunel? mă întrebă Sarah, care până atunci păstrase tăcerea și mă cercetase cu o urmă de îngrijorare în ochi.

— Ți se pare că eu dețin toate răspunsurile?

— Mai degrabă tu creezi întrebările, mă apără Derek întristat. Cum sunt tunelurile?

— Pline de praf. Probabil sunt singurele locuri din conac care arată cu adevărat vechi și *nefolosite*. Le cercetăm?

Întrebarea mea era mai mult adresată lui Michael, care picase pe gânduri. A dat din cap în semn de aprobare, mai repede decât m-aș fi așteptat, așa că i-am dat torța și l-am lăsat să pătrundă primul în tunel. După ce l-am urmat, peretele reveni la loc, blocând ieșirea. Am aruncat o privire fugară în jur și am constatat că ahitectura tunelului era ușor schimbată. Câteva secunde am rămas nemișcată, dar, nevrând să fiu singură, am alergat ca să-i ajung pe ceilalți din urmă, neînțelegând de ce nu înaintau. În fața noastră se întindeau două culoare.

— Cred că am înțeles. După ce făcuse câteva ture și cercetase fiecare tunel în parte, Michael se întoarse spre noi zâmbind îngândurat. Noi am stabilit să cercetăm conacul, dar după incidentul din bibliotecă am hotărât să renunțăm la ideea noastră. Acum trebuie să decidem. Din nou. Tunelul din stânga

duce afară. Cu cât înaintezi mai mult, crește viteza aerului. Cel din dreapta, deși e ușor în pantă, ne va duce în interiorul conacului. Cu puțin noroc, aproape de ieșire. Deci... pe unde? În ambele variante, scopul este același: să părăsim conacul.

Liniștea ne cuprinse subit pe toți. Nici unul dintre noi nu știa ce să zică, dorința de cunoaștere și speranța de a ieși afară fiind puse pe talere separate în balanța gândurilor pe care le aveam în acele momente.

— Eu zic să rămânem, am spus, văzând că nimeni nu îndrăznește să ia cuvântul.

— Atunci, tunelul din dreapta, aprobă repede Viola, înainte ca vreunul dintre noi să obiecteze.

I-am auzit pe Sarah și Derek oftând resemnați în spatele meu, dar nu mi-am putut reține un surâs. Cu cât înaintam mai adânc, pe ziduri începuseră să apară simboluri și imagini. Ne-am oprit curioși și am aruncat o privire mai atentă. Desenele păreau făcute de mâna unui copil, schițele fiind conturate cu simplitate, cu o cretă de culoare roșie, iar în prima dintre picturi erau înfățișate două siluete înveșmântate în alb. Fiicele baronului.

— Cineva a fugit prin tunele după crimă, spuse Viola. Legenda spune că nu a mai rămas picior de om în conac. Toți au fugit îngroziți, pentru a ajunge cât mai departe de Wolfmaner. Persoana care a trecut pe aici știa de tuneluri.

— Cred că ai dreptate, dar de ce să fi rămas pentru a schița câteva desene? Nu văd rostul.

— Uitați-vă mai bine. Am impresia că desenele relatează ce s-a întâmplat în noaptea Balului, ne atrase Sarah atenția. Sunt unul în continuarea celuilalt. Dacă s-ar vedea mai bine.

— Au trecut 150 de ani de atunci, însă ceva nu se leagă, spuse cu glas răsunător Michael. În primul desen cele două fete stau în centrul sălii și par a râde cu părinții lor. Sau cu niște

musafiri, nu-mi pot da seama bine.

— Continuă, îl încurajă Derek.

— În următoarea schiță, cele patru siluete sunt înconjurate de oaspeți, iar în a treilea sunt toți morți. E ca și cum cel care a făcut desenul a încercat să ne spună că...

Ochii i se măriră de uimire și paloarea care îi cuprinse obrajii accentuă oboseala pe care corpul lui o resimțea.

— Ce să ne spună?

De data aceasta, Viola era cea nedumerită.

Făcusem toți un cerc în jurul lui, urmărindu-i cu atenție fiecare reacție. Stăteam sprijinită de perete, neînțelegând ce se întâmpla cu el. Părea șocat.

— Să ne continuăm drumul, spuse brusc, apucând-o înainte.

Însă Viola fusese mai rapidă și se puse în fața lui, nelăsându-l să treacă.

— Nu ne avântăm mai departe până nu ne spui ce te frământă. Niciodată nu te-ai eschivat în a ne împărtăși părerile tale.

În tot acest timp, Derek se uita cu atenție la desene. Studia orice detaliu care i s-ar fi părut semnificativ pentru a înțelege reacția neobișnuită a lui Michael și într-un final descoperi motivul.

— Vă explic eu ce s-a întâmplat. Cine a făcut aceste schițe a asistat la cele două crime. Desenele spulberă orice urmă de veridicitate pe care legenda ar putea să o mai aibă. A doua imagine conține cheia și am să vă spun și povestea desenelor. Cele patru siluete stau separate de invitați. Sunt fericite că balul găzduit de ele are succes și că eforturile pe care le-au depus nu au fost în zadar. Apoi oaspeții se apropie de ele pentru a le ține companie sau pentru a-și exprima încântarea, iar familia Rockner nu are de unde să bănuiască adevăratele lor intenții.

— Sugerezi cumva că invitații au fost răspunzători pentru

moartea lor?

— Nu sugerez, Desiree, ci îți relatez evenimentele exact în ordinea în care s-au desfășurat. Nu au fost două crime, ci patru.

Am vrut să-l contrazic. Am vrut să-i explic de ce teoria lui era greșită și că așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla, dar cu cât priveam mai mult desenele înțelegeam că eu eram cea care nu voia să admită un adevăr prea cumplit pentru a putea fi acceptat.

— Ce motiv ar fi putut avea? întrebă Michael. De ce i-au ucis?

— Mai contează? Nu mai avem ce face aici, spuse cu glas răgușit Viola.

— Are dreptate.

Sarah îi puse o mână pe umeri, încercând să o calmeze, însă gestul ei nu părea să aibă efectul dorit. Viola arăta dărâmată și privea fix flăcările, fără să țină cont de ce se întâmplă în jurul ei.

— Desiree, parcă ziceai că tunelurile erau pline de praf.

Am clipit nedumerită la afirmația lui Derek, însă mă simțeam mult prea epuizată pentru a-i oferi o lămurire.

— Așa cum a zis Viola... nu prea mai contează.

Ochii lui mă săgetară cu intensitate și încercau să-mi ofere alinare, însă i-am evitat privirea și am ales să merg prima în tunel, vrând să-mi pun ordine în gânduri. Mușchii picioarelor mă dureau și hainele îmi erau lipite de corp. Căldura generată de torță era sufocantă și simțeam cum transpirația mi se prelinge pe piele. Părul îmi era ud și aveam impresia că mă strânge de creștet, întețind migrena care îmi începoșa vederea.

Intrasem în conac din cauza mea și eram responsabilă pentru toate emoțiile și temerile prin care treceau prietenii mei. Sufletul îmi era încărcat de durere și tristețe, iar neputința de a schimba soarta acelor oameni, care și-au pierdut viețile în urma

unui complot, mă rodea pe dinăuntru.

Cum ar fi fost dacă aș fi avut puterea de a le schimba destinul? Cum aș proceda dacă aș putea să dau timpul înapoi și aș avea ocazia de a împiedica lucrurile să se desfășoare așa cum au fost hotărâte de Soartă? Aș avea curajul și tăria de a mă împotrivi sau aș accepta ceea ce a fost deja decis și mi-aș întoarce privirea la venirea morții?

Întrebările dispărură în clipa în care m-am izbit de zid. Pe peretele din fața mea era un suport din fier și o bară verticală, care unea extremitățile zidului. Am strâns torța în mâini, apoi am proptit-o în suport, având grijă să o fixez cât de precis îmi permiteau puterile, fără să mă zgârii de metal.

Peretele începu să vibreze.

M-am dat câțiva pași în spate, după care am urmărit cum coboară în pământ până la jumătate. Am recuperat torța și am sărit peste el, încercând să-mi dau seama unde ne aflam.

Lumina era destul de slabă și singurele forme pe care le puteam deosebi în semiobscuritate erau cele patru rânduri de scări, care plecau din locul în care stăteam noi.

— Și acum... încotro?

— Păi vrem să ieșim din conac, deci va trebui să coborâm, spuse Michael. Dă-mi mie torța și rămâneți în spatele meu.

M-am agățat cu mâinile de balustradă, frustrată de faptul că nu vedeam unde sunt delimitate treptele. Derek era în spatele meu, urmat de Sarah și Viola, care insistase să rămână ultima din șir.

Am coborât în liniște, atentă la fiecare mișcare. Ochii mei priveau fix înainte și urmăreau silueta lui Michael, care ținea torța la peste doi metri în aer, încercând să îmbunătățească vizibilitatea. Umbrele noastre păreau oglindite în pereți și îmi dădeau un sentiment puternic de disconfort.

— Se vede ceva jos, mi-a șoptit Sarah, care venise între mine

și Derek.

Am sărit ultimele trepe, riscând puțin aterizarea. Parterul era format dintr-un hol oval, din care porneau nu mai puțin de șase uși, flancate pe fiecare parte de câte o statuie de marmură. Cele șapte sculpturi îi înfățișau pe membrii familiei Rockner, în afară de ultimele trei, în care i-am recunoscut pe cei doi tineri din portretul atârnat în bibliotecă. Ultima statuie era neterminată, dar, din ce îmi puteam da seama, avea înălțimea și forma unui copil de zece, poate doisprezece ani.

— Prima ușă? a propus Derek.

— Mai bine cea din fața noastră.

Michael înaintă și apăsă cu putere clanța. Un clinchet stins ne anunță că broasca cedase. Am intrat pe rând în sala de bal, torțele aruncând o lumină slabă în jur. O pală rece de vânt a pătruns în urma noastră și a format un vârtej, care se înălță cu repeziciune în tavan, absorbind aerul și lăsându-ne aproape fără vlagă.

Torța s-a stins.

Am pășit nesigură, cu mâinile întinse, sperând să mă sprijin de unul dintre pereți, dar în aceeași clipă sala fu luminată de o lumină plăpândă, care creștea rapid în intensitate, aproape orbindu-mă. Candelabrele s-au aprins singure. În sală s-a răspândit rapid un miros de ceară arsă. Pereții erau acoperiți cu oglinzi înalte, cu cadrane aurite. Erau vopsiți într-o nuanță de cais deschis și aveau imprimați petale de trandafiri. Frunzele erau atât de realist schițate, încât aveam impresia că eram în mijlocul naturii, departe de conac și de Wolfcraft.

Mai multe șiruri de scări porneau din centrul sălii și duceau spre o scenă, ascunsă de privirile curioase printr-o perdea groasă de catifea. Era greu de crezut că ne aflăm în aceeași sală în care au avut loc crimele. Acum 150 de ani o familie a fost distrusă, lăsând în urmă doar durere și sânge. Linia urmașilor

familiei Rockner s-a oprit atunci, iar casa și împrejurimile s-au scufundat în tăcere. Însă atmosfera din conac pare atât de plăcută și primitoare, încât îți dădea impresia că timpul s-a oprit din loc...

— ... altfel cum ne putem explica ce vedem în fața ochilor noștri? îmi continuă Michael ideea, privindu-mă în ochi. Totul pare neatins de atunci.

Sarah păstră tăcerea și cercetă atentă sala, plimbându-și degetele pe oglinzi și adulmecând mirosul de ceară. Privirea îi rămăsese pironită asupra ușii lăsate deschisă. Luminile de pe holul circular dispărură, însă cu coada ochiului zări o umbră alunecând în beznă. Parcă simțind că este urmărită, silueta se opri și își întoarse atenția către Sarah.

— Priviți!

Vocea lui Derek o făcu să-și revină. Zâmbetul îmi dispăru văzându-i paloarea din obraji. Aveam impresia că urma să leșine. Din doi pași, am ajuns lângă ea și am încercat să o fac să vorbească, însă îmi îndepărtă mâinile cu brutalitate și începu să facă semne disperate către ușă. *De ce era închisă?* Viola, care stătea cel mai aproape de ieșire, îmi întâlni privirea. Deschise ușa și cercetă ciudatul hol. Luminile erau aprinse și aruncau umbre peste statui, dându-le un aspect înfricoșător, însă nu zărisem vreo prezență străină sau ceva care ar fi putut explica comportamentul straniu al surorii mele.

— Ce ai văzut, Sarah? o întrebă cu blândețe Michael. De ce ești așa de speriată?

— Luminile de pe hol s-au stins, era întuneric, o umbră... era ceva acolo! Sunt sigură! își ridică vocea când văzu urma de neîncredere ce se așternuse pe fețele noastre. Nu mi-am închipuit! Ceva ne urmărește! Trebuie să ieșim cât mai repede, înainte să pățim ceva!

— Suntem singuri în conac! îi răspunse Viola, care venise

lângă noi, după ce închise ușa. Nu ai de ce să-ți faci griji!

Întâi cartea, acum asta. Ceva se întâmplă cu ea.

— Nu mai vreau să rămân aici nicio clipă în plus! îi reteză cu asprime vorbele. Ideea noastră de a veni în expediție a fost o prostie și o pierdere de vreme de la bun început! Nu vă dați seama ce se întâmplă?

— Poate ne poți explica tu, o mustră Derek, ajuns la limita răbdării, având în vedere că le știi pe toate.

— Nu înțeleg de ce îți verși nervii pe mine!

— Nervi? Care ar putea să fie motivul pentru care eu aș fi nervos?

— AJUNGE! Vocea lui Michael îi reduse pe ambii la tăcere. Dacă Sarah a văzut sau nu ceva, nu mai are importanță. Are dreptate. Am zăbovit prea mult în conac și e timpul să ne întoarcem.

— Ce ai vrut să ne arăți, Derek? îl întrebă Viola, care tăcuse în ultimele minute. Ai spus la un moment dat *Priviți*, apoi atenția noastră s-a îndreptat către Sarah și nu ai apucat să ne arăți ce ai descoperit.

— Nu cred că mai are vreo importanță acum, răspunse îmbufnat.

— Ba din contră, spuse Sarah. Cred că ați avut dreptate. Mă comport prostește. Sunt sigură că nu a fost nimic, doar mi s-a părut că suntem urmăriți.

Îmi dădeam seama că minte, dar am preferat să păstrez tăcerea. Reacția de mai devreme din bibliotecă punea la îndoială veridicitatea vorbelor ei, însă de ce se prefăcea acum că totul nu a fost decât o iluzie, o simplă închipuire? Se purta la fel ca Viola.

— Deci, Derek? îl întrebă Michael, care nu era singurul mirat de brusca schimbare a surorii mele. Ce ai descoperit?

Fără a-i răspunde, se îndreptă spre una dintre oglinzi, apoi

își trecu în grabă o mână peste suprafața lucioasă, iar și iar, până când îi apăruseră câteva zgârieturi ușoare pe podul palmei.

— Priviți suprafața oglinzii. Nu e așa de netedă cum pare. Poate că e o iluzie, dar cred că e ceva scris pe ea!

Michael veni lângă el și atinse oglinda în locul indicat de Derek, apoi își mișcă buricele degetelor pe o zonă în care existau denivelări.

— Ai dreptate! răspunse încântat. Dar nu avem cum să aflăm ce scrie.

— Atunci sunteți norocoși că sunt cu voi! zise Viola, care își scoase un marker din rucsac și-l aruncă spre Derek.

L-am urmărit în liniște cum desenează pe oglindă, aruncând din când în când o privire fugară spre Sarah, care stătea ghemuită la podea. Era palidă și simțeam un flux de sentimente sumbre venind dinspre ea.

Neîncredere. Oboseală. Griji. Teamă.

Ultima era cea mai puternică și cea care mă speria cel mai tare. Își ținea mâinile în dreptul picioarelor, atât de strâns unite, încât i se albiră încheieturile degetelor. Buzele îi tremurau încontinuu și părul îi cădea peste ochi, astfel încât nu-mi puteam da seama dacă era atentă sau măcar conștientă la ce se întâmpla în jurul ei.

— Nu au niciun sens! spuse supărat Derek, atrăgându-mi atenția. Am urmărit îndeaproape și cu mare grijă denivelările pentru a reda întocmai ce e scris, dar... voi înțelegeți ceva?

M-am apropiat de el și am citit cu glas tare.

„Eif as eiubert lucanoc araojnocni ec luretsim irepocsed as ac

Nirp Etudreip, Itacub 7 Elec Atuac. Adnilgo alapicnirp atiutitsnocer

Nid isei av luretsim Ec atado ac Eram ajirg rad, el-etsenu,

renamflow

Inemin icac, lucol Uon nid iudugz av Aetroam rai, Inever av el, arbmu

. Ias iisupus ep irpo aetup av i-un“

— Poate mi se pare, dar având în vedere că scrisul e imprimat pe oglindă, nu ar trebui ca și cuvintele să fie scrise la fel?

— Cum adică? Mi-am îndreptat privirea spre Viola, care se apropiase de oglindă și cerceta cu atenție scrisul, alături de Michael. Ar trebui să fii de cealaltă parte a ei.

— Dar are dreptate! mă contrazise Derek, care începuse să-și scrie pe palmă. Literele au sens dacă fac întocmai cum ne-a spus Viola.

Mi-am pironit privirea în tavan, neliniștită de modul în care se derulau lucrurile.

Schimbările care apărură la noi erau nefirești și mă întrebam dacă Wolfmaner chiar avea o oarecare influență asupra noastră. Sarah venise lângă mine, dar arăta în continuare vlăguită și abia reușea să se țină pe picioare. Nu știam ce ar fi trebuit să-i spun și i-am mulțumit în gând lui Derek când terminase de descifrat mesajul, care era scris pe oglinda alăturată.

„Ca să descoperi misterul ce înconjoară conacul, trebuie să fie reconstituită oglinda principală. Caută cele 7 bucăți, pierdute prin castel, unește-le și privește. Dar grijă mare, odată ce misterul va ieși din umbră, EL va reveni, iar moartea va zgudui din nou locul, căci nimeni nu-i va putea opri pe supușii săi.“

— Atunci ce mai așteptăm?

Entuziasmul Violei era molipsitor, dar atenția mea era îndreptată asupra unui fragment din avertisment, pe care ea nu-l luase în calcul. Se pare că Derek era de acord cu mine căci

recitise cu voce tare:

— *Dar grijă mare, odată ce misterul va ieși din umbră, EL va reveni, iar moartea va zgudui din nou locul, căci nimeni nu-i va putea opri pe supușii săi.* Vreți să pornim orbește în căutarea unor fragmente dintr-o oglindă? Ca să refacem *oglinda principală*? Trebuie să fie o capcană și se pare că unii din noi deja au picat în ea. Ce aveți de gând? Să căutați prin tot conacul? Nici măcar nu știm de unde să începem, nu avem puncte de reper, iar timpul nu ne permite să pierdem vremea căutând fantasme!

— Fantasme? îl certă Viola. Tu asta crezi că sunt? Poate că persoana care a făcut desenele din tunel și a scris textul pe oglindă sunt una și aceeași! Poate și-a dat viața în speranța că peste un timp va îndrăzni cineva să intre și să încerce să afle adevărul. Poate...

— Sunt cam mulți de *poate*, Viola... chiar crezi că merită să riscăm atâta pentru...

— Să riscăm? Ce să riscăm?

— ÎNCETAȚI ACUM! am urlat la ei. Nu vă dați seama cât de mult ne-a schimbat acest loc? Nu mai avem încredere unii în ceilalți, suntem nervoși în permanență, ne certăm pentru orice fleac...

— Tu crezi că moartea acelor persoane a fost un simplu fleac? Cum îndrăznești?

— Viola, calmează-te! Michael își puse mâinile în jurul umerilor ei și o întoarse cu fața către el. Te-ai ambalat prea tare și nu mai ții cont de ceea ce spui. Trebuie să te liniștești. Toți trebuie să ne liniștim și să privim lucrurile obiectiv. Derek și Desiree au și ei dreptate, fiindcă nu putem ști într-adevăr dacă această *oglindă principală* măcar există. Deslușirea misterului poate să ne îndrepte într-adevăr spre o capcană, dar întrebarea e dacă mai avem destulă putere în noi și încredere în forțele

noastre pentru a lua decizia care trebuie. Cea *corectă*. Vreau să descoper ceea ce s-a întâmplat în această sală acum 150 de ani, dar nu cu prețul unei prietenii distruse, însă, îmi tăie Michael vorba, văzând că voiam să-mi expun punctul de vedere, gândiți-vă că s-ar putea să nu mai avem vreo șansă să intrăm în conac. De la început ne-am pus întrebări cu privire la acest loc, iar faptul că nu este păzit și am putut intra fără să întâlnim niciun obstacol mi se pare foarte straniu. Dar, repet, trebuie să luăm decizia corectă și să lăsăm mânia care s-a adunat în sufletele noastre de-o parte. Suntem o echipă, așa că să gândim ca una.

— Textul zice să unim părțile și apoi să privim, spuse îngândurată Sarah.

— Da, dar mai spune să avem și grijă.

— Michael, care e părerea ta sinceră?

— Cel mai înțelept lucru ar fi să găsim o ieșire și să plecăm. Cred că atenționarea este pusă să ne sperie sau să ne împiedice să aflăm adevărul. Noi deja avem o imagine în minte despre cum s-au întâmplat lucrurile în noaptea aceea, dar acum deținem și șansa de a demonstra părerea noastră.

Derek se întoarse să mă privească în ochi, încercând să-și dea seama dacă rămânerea noastră în conac este cea mai bună decizie care ar trebui luată. I-am făcut un semn aproape imperceptibil din cap, pe care însă l-a remarcat și l-a făcut să-și închidă și să-și strângă ochii de durere. Era clar că nu era de acord, dar a preferat să tacă, să-și ia rucsacul în spinare și să se îndrepte spre ușa de mahon care marca ieșirea din sala de bal. Se oprise la mijlocul drumului, privirea sa fiind atrasă de una dintre oglinzi, care răspândea o lumină neobișnuită în jur. Se apropie nedumerit și își plimbă mâinile pe suprafața ei, până când atinse cu muchiile degetelor o crăpătură. Își înfipse degetele cu putere, apoi o bucată din oglindă se desprinse și pică la pământ, însă fără a se sparge.

— Se pare că mai sunt doar 6 bucăți, murmură aproape numai pentru el.

— Felicitări pentru descoperire! Michael îl bătu ușor pe umăr, după care reluă: acum apare partea dificilă. Eu propun să ne despărțim. Vom putea să descoperim mai repede bucățile care ne lipsesc. O să ne împărțim în două grupe: una care va cerceta parterul și etajele subterane, dacă ele există și una care va începe cu etajul și va continua până ce va ajunge în turnul în care se găsește biblioteca.

— Și care vor fi echipele? îl întrebă Viola.

— Păi eu și Des vom cerceta etajele, iar restul, din păcate, parterul și subsolul, dacă există.

— De ce să cercetăm noi subsolul? îl luă la rost Derek, care era potrivnic la orice propunere.

— Sunteți mai mulți și dacă veți fi atacați de ceva sau de cineva, măcar o să aibă de unde alege, rânji Michael.

M-am întors supărată către ei, dezamăgită de modul în care abordau șansa care ni se oferise. Fără să-l aștept pe Michael, am urcat scările, hotărâtă să cercetez conacul cameră cu cameră până când aveam să găsim și ultima bucată lipsă din oglinda principală. Am ajuns în același hol din care porneau patru rânduri de scări și am așteptat ca Michael să mă prindă din urmă. Puțini nesiguri de unde să începem, am ales la întâmplare un șir, care ne-au dus la capătul unui culoar lung, din care se răspândea un miros de ceară arsă și flori uscate.

Brusc, l-am luat pe Michael de braț, iar din cauza șocului era să se lovească de vechiul orologiu, care ticăia zgomotos în liniștea nopții. I-am făcut un semn să tacă, apoi l-am lăsat să arunce priviri în jur, ca să-și dea seama de motivul pentru care mă speriasem. Ochii i se holbară de uimire și îndreptă neîncrezător mâna spre una dintre torțe. Flăcările de-abia mai pâlpâiau, iar o pală de vânt rece venise înspre noi din dreptul

scărilor, stingând toate luminile și lăsând bezna să ne învăluie. Orologiul se oprise, iar singurul zgomot care mai răsuna era cel al respirațiilor noastre șuierate. Frigul mi se cuibărise în oase și mi-am strâns haina pe mine, sperând să mă-ncălzesc. Michael făcu doi pași în spate și, văzând că nu mă mișc din loc, mă prinse de mână și mă trase în spatele lui.

Scrttt... Scrttt...

Cineva urca scările. Inima îmi bătea atât de repede, încât aveam impresia că o să sară din piept. Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape, iar cu fiecare secundă trecută, agonia creștea, la fel și spaima care se strecurase pe nevăzute în sufletele noastre. Acum nu-mi mai era doar frig.

Scrttt... Scrttt...

Ochii mi se obișnuiră cu întunericul și puteam distinge chipul lui Michael. Îmi făcu semn să mă lipesc de perete și să rămân tăcută. Plecase de lângă mine și l-am auzit cum ridică una dintre torțe din suport.

Scrttt... Scrttt...

...apoi liniște. Oricine sau orice ar fi venit după noi era acum pe culoar. Nici nu știu ce mă așteptam să se întâmple. Să se aprindă luminile și să dau peste o fantomă? Să apară paznicii conacului și să ne dea afară? Să mă trezesc și să constat că totul nu a fost decât un vis și nimic din ce am văzut nu a fost real?

Înainte să-mi duc gândurile la bun sfârșit, torțele s-a reaprins, inclusiv cea din mâna lui Michael, care scoase un strigăt de spaimă și de uimire și era cât pe ce s-o scape pe jos. Față de restul conacului, această zonă părea cu adevărat părăsită de peste 150 de ani. Pânzele de paianjen și praful acopereau în întregime holul, iar covoarele erau roase de vreme, de viermi și de larve.

M-am dat speriată câțiva pași înapoi și era cât pe ce să-mi aprind părul de flacăra uneia dintre torțe. Acum știam ce era

mirosul acela.

De-o parte și de-alta a holului, pe fiecare perete erau câte două camere. Culoarul se încheia cu o ușă înaltă, care era semi-deschisă. Mi-am întors privirea spre Michael, apoi spre capul scărilor și atunci am știut ce înseamnă să-ți fie cu adevărat frică.

O siluetă înaltă, ascunsă de faldurile unei pelerine negre, apăruse în capul culoarului. Privirea îi era îndreptată asupra noastră.

În minte îmi răsunau cuvintele Mirandei: *Ești urmărită. Cineva îți vede toate mișcările și acționează ca o umbră, fiind mereu îm preajma ta.*

Oricât am încercat atunci să nu dau crezare, prezentul îmi arăta o altă față a lucrurilor. Oricine era sub spatele glugii mă caută pe mine. Alte secunde au trecut în liniște, apoi totul s-a petrecut foarte repede. Michael apucase strâns torța și a aruncat-o cu putere către siluetă, după care m-a împins la podea în clipa în care o minge de foc izvorâtă din mâinile atacatorului fu aruncată în direcția noastră.

Identică cu cele din bibliotecă.

Am rămas uimită când am văzut că ochise departe de unde ne aflam. Michael mă ridicase rapid în picioare și mă trase după el pe culoar, către ușa care era deschisă în fața noastră.

Torțele se stingeau de-ndată ce treceam pe lângă ele, iar mirosul de tăciune aprins îmi deranja nările, amețindu-mă. M-am întors speriată, încercând să anticipez distanța care ne separa de siluetă, dar am observat că nu se mișcase din loc și ținea în mână torța cu care o atacase Michael.

Am intrat în cameră și ne-am împins cu putere în ușă. Am așteptat minute în șir, atenți la cel mai mic zgomot, ca într-un final s-o deschidem din nou.

Culoarul era slab luminat, însă pustiu.

* * *

Sarah, Derek și Viola cercetau parterul, însă prima ușă pe care avură inspirația să o deschidă ducea către alt hol, cu mult mai mare decât cel circular, din care se deschideau nu mai puțin de cinci uși. Cei trei își aruncară o privire deznădăjduită unul altuia, apoi Viola se îndreptă spre cea mai îndepărtată dintre ele și observă mirată că nu avea clanță. Neavând de ales, își sprijini cotul de ea pentru a o urni din loc, dar văzând că nu are forța necesară, le făcu semn lui Derek și Sarah să o ajute. Camera era dreptunghiulară și avea cel puțin treizeci de metri lungime, dacă nu și mai mult. Derek luase una dintre torțele de pe culoar și le aprinse și pe cele stinse din încăpere.

Se aflau în bucătăria conacului.

Patru mese tronau în mijlocul odăii, acoperite până la refuz de crătiți, oale, pahare și seturi de tacâmuri. Câteva dulapuri solide din lemn erau sprijinite de pereți, iar în preajma lor erau coșuri cu fructe... fructe proaspete! Rafturile erau încărcate cu sticle colorate, în care se aflau mirodenii sau ierburi aromate. Într-un colț al încăperii, de un cârlig de fier era atârnată o pulpă de miel și câteva coaste de porc. Pe alt perete mai erau două uși, una care era deschisă și în care se țineau lemnele pentru sobe, iar cealaltă în care se aflau câteva sticle de vin. În mijlocul cămăruței era un pătrat cu latura cam de doi metri, care se distingea de restul podelei prin culoarea neobișnuită a lemnului. Derek găsi o crăpătură a plăcii și o înlătură ca să poată privi ce se întindea în gaura neagră din fața lui. Luase torța pe care i-o oferise Viola și o aruncă în întuneric, cu speranța că nu se va stinge din cauza aerului rece.

Distanța nu era atât de mare pe cât se temuse, doar câțiva metri. Scoase funia din rucsac și își încolăci o parte în jurul abdomenului. Făcuse două noduri ca să fie sigur că strânsoarea va rezista, apoi întinse celălalt capăt al funiei lui Sarah și

îngenunche lângă crăpătură.

Când se asigură că totul era în regulă, își lăsă trupul în tunel, apoi trase de funie pentru ca fetele să-l lase în jos. Atinse pământul în câteva secunde, apoi se întoarse cu chipul spre ele.

— Mai bine ați coborî și voi!

— Cineva va rămâne în urmă, îi răspunse Sarah, care stătea aplecată și-l urmărea din tavan. Nu o să mai fie nimeni care să țină sfoara.

— Una din voi poate să coboare. Cealaltă va trebuie să se arunce. Am s-o prind eu!

— Ce asigurare ne dai că o vei face? îl ironiză Viola.

— Pierdem timp. Din nou! răspunse îmbufnat Derek. Hotărâți-vă mai repede!

După câteva clipe de liniște, Sarah luă primul cuvânt.

— Am să cobor eu acum și o las pe Viola în mâinile tale. E mult mai ușoară ca mine și o să-ți fie mai ușor s-o prinzi!

— Și mai greu s-o ratez, nu?

Sarah trase înapoi sfoară, apoi și-o legă în jurul taliei și în câteva minute se afla lângă Derek în tunel.

— Hai, Viola, e rândul tău! Să nu-ți fie frică!

— Să nu credeți că obișnuiesc să sar în brațele băieților în fiecare zi!

Își aruncă rucsacul în tunel, apoi se așeză în fund și își lăsă picioarele să se clatine în gol. Își închise ochii, apoi se împinse cu ambele mâini în lemn și se aruncă direct în brațele lui Derek, care o prinse cu ușurință și aterizâ în genunchi pe podeaua rece. Viola își încolăci brațele în jurul gâtului său și păru că nu mai intenționa să-i dea drumul. Tremura, iar Derek nu știa ce să facă, decât să o țină strâns în brațe, așteptând să se liniștească. Îi aruncă lui Sarah o privire mirată, care clătina dezaprobatoare din cap și o luase înainte în tunel.

— Ai văzut că nu a fost chiar așa de rău?

— Dacă n-ai fi fost tu acolo, nu aș fi riscat să sar.

Sarah scoase un țipăt slab și se dăduse câțiva pași înapoi, de-ajuns pentru ca Derek să scape din îmbrățișare și să se repună pe picioare.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Viola.

— Am simți ceva mișcându-se pe la picioarele mele... probabil nu a fost decât un șoarece.

Derek îi luase torța din mână și îi șopti un *Mulțumesc* abia perceptibil în clipa în care trecuse pe lângă ea. După câteva minute, tunelul începuse să se îngusteze brusc, astfel încât nu putea înainta decât o singură persoană. Pereții erau făcuți din piatră și acoperiți de o substanță translucidă care trimitea scântei albe atunci când flacăra focului se apropia prea mult. Curentul se întețise, iar zgomotele făcute de pașii lor apăsați răsunau puternic în noapte. Derek se oprise brusc când apăruse prima bifurcație a tunelului și privi nemulțumit atât în stânga, cât și în dreapta. Unul din tuneluri părea că duce și mai adânc în pământ, în timp ce al doilea mergea spre un rând de scări care urca înapoi în conac. Se întoarse nehotărât către Sarah și Viola, care-și ațintiseră privirile spre primul tunel.

— Vreți să coborâm? le întrebă Derek în șoaptă.

— Nu cred că este o idee prea bună, îi răspunse cu voce scăzută Sarah.

— Și dacă una dintre bucăți se află acolo și noi facem cale întoarsă tocmai acum? o mustră Viola, care făcuse câțiva pași înainte spre tuneluri.

— Nu ai de unde să știi că se află acolo!

— Și tu nu ai de unde știi că nu se află!

Derek se uita nedumerit când la una, când la alta, dornic să evite o altă ceartă inutilă.

— Eu cred că ar trebui să vă liniștiți. Uite cum o să facem. O să mergem prin primul tunel ca să vedem cât de mult coboară

și până unde duce, apoi, dacă nu dăm de nimic în câteva minute, facem cale întoarsă și vedem unde ne duce al doilea. Este bine așa? V-am împăcat pe ambele?

— Pentru moment.

— Acum am înțeles de ce Michael a făcut astfel echipele. Dacă v-ar fi pus pe voi trei împreună, am fi asistat la al treilea război mondial sau la prăbușirea conacului Wolfmaner.

— Nu e deloc amuzant, Derek.

— Încercam să mai destind atmosfera.

Fără să mai aștepte un răspuns sau o remarcă usturătoare, își înălță torța astfel încât să vadă la câțiva pași în față și pași în întuneric, dornic să descopere misterul care îi făcuse pe toți să renunțe la o seară obișnuită.

* * *

O lumină pală străpunse bezna ce se întindea în fața noastră. Flăcările se întețiră și un foc primitor se aprinse în șemineu. Ne aflam într-o sală de studiu.

În centru erau trei birouri din lemn, acoperite cu cărți legate în piele și hărți ale ținutului. Într-o parte a încăperii erau dispuse patru corpuri de bibliotecă, acoperite cu un strat gros de praf. Rafturile păreau șubrede și erau ticsite de cărți, iar pe cel mai înalt dintre ele trona un glob geografic. O fereastră înaltă ocupa peretele din stânga. Sala îmi amintea de o cameră de odihnă. Mi-l puteam închipui pe baronul Rockner intrând obosit, aruncându-și din mers paltonul pe unul dintre scaune, ca apoi să se arunce într-un fotoliu din cele care înconjurau șemineul. Și-ar fi aprins tihnit pipa și ar fi frunzărit în treacăt o carte, uitând de probleme și de îndeletnicirile pe care le avea, precum și de responsabilitatea pe care și-o luase: de a veghea cu o privire atentă mersul lucrurilor în Wolfcraft.

Michael se îndreptă spre unul dintre rafturi și, după ce

înlătură pânzele de păianjen care-i stăteau în cale, alese un volum și scutură praful care acoperea coperta. Era neagră, iar în mijloc avea o ilustrație frumos lucrată, pe care însă nu am putut să o disting.

— Ce reprezintă imaginea?

— Este însemnul conacului. Uite! Îmi aruncă cartea și cu mișcări puțin stângace am izbutit să o prind din zbor. Un lup care se uită într-o oglindă, dar nu i se zărește reflecția.

— L-am mai văzut în cimitir. Ce semnifică?

— Când fetele erau mici și nu aveau voie să părăsească terenurile conacului, au încercat să fugă pentru a vedea ce se afla dincolo de ele. Au ajuns în Pădurea Cobrului și s-au rătăcit. S-a făcut noapte și încă nu găsiseră calea de întoarcere acasă. Speriate și înghețate, au aprins un foc, care în curând a atras toate viețuitoarele din pădure. Un lup s-a apropiat de ele. Și-a plecat capul în semn de supunere și s-a sprijinit pe picioarele din față. Una dintre fete, cea mai curajoasă, s-a apropiat de el și l-a mângâiat pe bot. Lupul s-a înălțat și s-a întors spre animale. Cu un urlet a străpuns liniștea nopții și toate viețuitoarele au dispărut. Apoi s-a uitat la cele două fete și le-a îndemnat să urce pe spinarea lui, ca să le aducă înapoi în conac, dar, când au ajuns acolo, un paznic, zărind lupul cu ele, a crezut că voia să le rănească și l-a împușcat. Fetele au fost foarte îndurerate și pentru a păstra amintirea lupului încă vie în mintea lor au hotărât ca această imagine – și îmi arăta cartea pe care o țineam în mâini –, acest simbol să devină blazonul familiei Rockner.

— De ce să nu se vadă în oglindă reflecția lui?

— Nu sunt sigur. Probabil fiindcă lupul acela a devenit o fantomă ce bântuie și acum conacul. Sunt multe presupuneri.

Urmă un scurt moment de tăcere, pe care niciunul dintre noi nu dorea să-l întrerupă.

— Michael, am început cu ezitare, cine sau ce-a fost silueta

aceea?

Spre rușinea mea, crezusem că avea de gând să nege ceea ce a văzut și să schimbe subiectul, dar m-am înșelat.

— Nu am nicio idee, dar m-a făcut să înțeleg cât de proastă a fost ideea noastră de a intra în conac.

— Vrei să spui a mea.

— Nu, a noastră, fiindcă tuturor ni s-a părut o idee interesantă și ne-am aruncat cu capul înainte în această aventură fără a ține cont de ce s-ar putea întâmpla. Am simțit o explozie de energie... mi-a fost frică și... Des, tu îți dai seama că puteam să murim dacă focul ne-ar fi atins?

— Nu cred că asta i-a fost intenția.

— Ce te face să spui? m-a întrebat cu neîncredere.

— Globul nu a fost creat pentru a ne omorî, ci pentru a ne speria. A fost o avertizare.

Pentru o clipă mă hotărâsem să-i spun de atenționarea Mirandei, dar cuvintele mi-au rămas blocate în gât și m-am decis să-mi țin în continuare ascunse gândurile față de el.

— Oare ceilalți au găsit ceva? Ar trebui să vorbim cu ei.

— Consumăm bateriile degeaba. De ce ești îngrijorată?

— Nu sunt, dar m-am gândit că e bine să știm unii de ceilalți.

— Acesta să fie motivul? De ce te ascunzi de mine? Parcă ziceai că sunt fratele tău mai mare, în care ai încredere... sau nu mai ai?

— Bineînțeles că am! Și de ce ai crede că mă ascund de tine?

— Nu te-a mirat cum am împărțit cele două echipe. Am zărit în ochii tăi o ușoară undă de dezamăgire. Poate pentru că nu te-am pus în echipă cu Derek?

Mi-am ferit privirea de a lui și am început să răsfir volumul pe care-l țineam în mână, fără să deslușesc imaginile sau cuvintele întipărite pe hârtie.

— Eram mai mult supărată că nu ați ținut cont de ideea noastră.

— Și care ar fi fost aceea?

— Că totul nu este decât o capcană bine pusă la punct.

— Și noi ne lăsăm păcăliți și mergem direct în ea? Nu încerca să mă minți, nu asta te frământă acum. De când tu și Derek ați intrat în conac, ceva s-a schimbat între voi. Vă feriți să vă uitați unul la altul, păreți că sunteți nemulțumiți când aveți aceleași idei... ce se întâmplă?

Am închis ochii, încă nehotărâtă dacă trebuia să abordez această problemă cu el.

— Atunci când v-am așteptat în parc, m-a tras în tufișuri să mă sperie și pe urmă a încercat să mă sărute.

Rostisem întreaga frază foarte repede, sperând că nu avea să înțeleagă cuvintele pe care i le adresam și avea să renunțe să-mi mai pună întrebări.

— A încercat, nu a reușit.

— Ba da.

— Cum? Parcă ziceai că nu a reușit, clipi Michael surprins.

— A venit după mine în labirint, atunci când tu încă aveai dubii dacă să trecem prin oglindă.

— Asta nu e tot.

— Ne-a zărit Viola. De atunci se poartă tare ciudat. Înainte să intrăm în conac, mi-a spus ceva care m-a pus pe gânduri. *E ultima oportunitate de a schimba Soarta. Ultima șansă pentru ca voi să scăpați.*

— Nu cred că e ceva grav. Poate a început să fie atrasă de Derek. Nu a arătat asta până acum, dar un triunghi amoros ar fi chiar amuzant.

— Michael!

— De ce te superi?

— Nu am niciun motiv, nu-i așa? În loc să vorbim de

triunghiuri amoroase, nu ar fi mai bine să căutăm una dintre cele 6 bucăți rămase nedescoperite din oglinda principală? Doar pentru asta ne-am *amânat* șederea în conac.

— Ceva îmi spune că am mai găsit una. Uită-te la vitrina cea mare din bibliotecă. Mă gândeam că ai observat deja, îmi spuse plin de sine.

M-am apropiat ușor neîncrezătoare și am observat o mică fisură pe suprafața lucioasă, la fel ca cea din sala de bal. Am împins ușor geamul și o parte se desprinse, căzând în mâna mea.

— Deci... mai avem doar 5.

* * *

— Nu ar fi mai bine să facem cale întoarsă? Tunelul duce mai mult ca sigur într-o fundătură! Vocea serioasă a lui Sarah o nemulțumea în continuare pe Viola, care-i aruncase o privire de gheață, făcând-o să-și înghită cuvintele. Știi că am dreptate. A spus după câteva minute în care toți trei păstraseră liniștea și înaintau din ce în ce mai adânc în subteran. De ce nu vrei măcar să mă asculți? Sau să știi cont de părerea mea?

— Ai putea să taci odată?

— Te-ai schimbat foarte mult în ultimele ore. Nu cred că locul acesta are o influență pozitivă asupra ta!

Derek le studia pe cele două fete în tăcere, apoi se uită nemulțumit la pârâul subțire în care-și ținuse scufundate picioarele în ultimul ceas. Tunelul părea fără sfârșit, iar briza cu mult mai puternică cu fiecare pas făcut. Terenul părea să coboare tot mai mult în pământ. Poate era într-adevăr o capcană. Nu putea înțelege dorința aprigă a lui Viola de a înainta și îi dădea dreptate lui Sarah pentru grijile pe care și le făcea, dar ceva îl împingea să continue explorarea și să descopere care era cu adevărat rostul acestui tunel zidit sub

fundația conacului. Făclia torței scăzuse cu mult în intensitate și nu știa ce avea de gând să facă în cazul în care se va stinge și vor rămâne blocați în beznă. Era destul de greu să-și găsească drumul de întoarcere în întuneric, iar timpul... încă nu se hotărâse dacă le era aliat sau dușman. Privi aproape în silă calea din fața sa, dar se trezi din visare când își dădu seama că atât Viola, cât și Sarah au tăcut și îl priveau fără să clipească.

— Deci, Derek?

— Scuză-mă, Viola, dar gândurile mele erau în altă parte.

— Te-am întrebat de partea cui ești. Continuăm sau facem cale-întoarsă?

— Aș alege a doua variantă. Cred că am pierdut destul timp cu acest tu...

Nu mai apucase să-și ducă părerea la bun sfârșit.

Un zgomot înfundat se auzise în spatele lui și se apropia de locul în care se aflau.

Clipocitul apei din tavan devenise enervant, iar pârâiașul începuse să se adâncească și să se învolbure. Sarah se sprijini de perete și se uită cu teamă la gaura întunecată ce se întindea în fața lor, în timp ce Viola rămăsese blocată în mijlocul tunelului și își ținea ochii închiși. Își înfipse unghiile în palme până la sânge și scoase un mic suspin care-i distrase atenția lui Derek exact când tunelul fu inundat de apă. Șocul l-a luat prin surprindere, iar presiunea apei îi izbi plămânii, blocând pătrunderea aerului. Curentul rece de apă îi trase trupul la fund. Își simțea ochii grei și gura i se umplu de apă.

Sarah se desprinse de zid și se lăsă purtată de apă.

Inhală o pală de aer și se scufundă până atinse solul cu muchia degetelor, apoi își deschise ochii, însă nu vedea nimic, iar presiunea apei o obliga să iasă repede la suprafață. Își înfipse unghiile în crăpăturile din zid și încercă să-și stăpânească lacrimile. Nivelul apei începuse să scadă, însă nu

reușea să distingă nimic în întuneric.

— VIOLA! DEREK!

Niciun răspuns.

— VIOLA! DEREK!

Apa începuse să scadă în înălțime. Sarah alunecă la podea și scuipă lichidul care i se adunase în gură. Viola apăruse din spatele ei, târându-l pe Derek după ea. Chipul îi era palid și părea lipsit de sânge. Sarah îi verifică pusul și-l zgâlțâi puternic de umeri. Își aplecă capul spre fața lui și răsuflă ușurată când și-a dat seama că încă mai respira.

— Haide, Derek! reuși să îngâne printre lacrimi. Trezește-te!

Viola privi înghețată scena, apoi îl trase lângă ea și îi puse două degete pe frunte. Derek începu să se miște și să dea cu picioarele în aer, de parcă ar fi avut convulsii. Își ridicase capul și scuipă apa din plămâni. Inhală cu lăcomie aer, după care se lăsă moale și se sprijini de peretele de piatră, încercând să scape de amețeala care-i copleșise corpul, vlăguit și lipsit de puteri. Aruncă o privire încețoșată în jur și zâmbi la vederea fețelor cunoscute.

— Sarah... acum suntem chit, reuși să îngâne, după ce tuși gros de câteva ori. Vocea ta era atât de puternică, încât m-a scos din ghearele morții!

— Nu trebuie să dramatizezi, a reușit să-i spună printre lacrimi. Ce ar putea moartea să facă cu unul ca tine? I-ai face numai probleme!

— Mai ești amețit? îl întrebă Viola.

— Sunt în regulă. Cred, adăugă după ce își pipăi încheieturile și se asigură că nu are nimic rupt. Simt cum îmi recapăt forțele. Mă simt atât de...

— Viu?

— Da. Rămăsese cu privirea fixată în ochii Violei, apoi se ridică în picioare și pipăi peretele din spate. S-a întâmplat ceea

ce mă temeam cel mai mult. O să ne fie foarte greu să ne întoarcem la bifurcație.

— Simt că îngheț! spuse Sarah, clănțănind din dinți. Iar hainele ude nu o să ne ajute să ne încălzim.

— Ce sugerezi atunci? Să ne dezbrăcăm? o întrebă Viola în șoaptă.

Nu-și putea da seama datorită întunericului, dar Sarah ar fi fost capabilă să bage mâna în foc că a zâmbit. Dar înainte să-și exprime gândul, gura tunelului fu luminată. Torța scăpată de Derek era aruncată la podea, având capătul sprijinit de perete, cu mult deasupra apei.

— Parcă ar fi fost lăsată acolo, a spus Sarah, care o luase înainte și își apropia mâna de flăcări, ca și cum ar fi vrut să se sigure că nu visează. Trebuie să ne întoarcem în conac și să vorbim cu Michael și Desiree.

— Și cum vom face asta? Ne-am pierdut rucsacele! spuse abătut Derek. Nici măcar nu știm în ce parte să-i căutăm!

— Eu încă îl mai am pe al meu, spuse mândră Viola. E rezistent la apă. Cu puțin noroc, aparatul o să funcționeze, dar, așa cum a zis Sarah – și își îndreptă privirea spre ea –, ar trebui să ne întoarcem în conac.

* * *

Eram fericiți că am descoperit o parte lipsă din oglinda principală, dar adevărata provocare venea de-abia acum. Ce aveam de gând să facem în continuare?

Vorbele Mirandei erau mereu acolo, în mintea mea, dar inițial refuzasem să le cred. Să fi avut dreptate? Silueta aceea dorea să-mi câștige încrederea? Să fiu de partea ei?

Șirul întrebărilor mi-a fost întrerupt de zgomotul puternic al aparatului de comunicare pe care Michael îl ținea în rucsac. Îl scoase neîndemânatic din buzunar, apoi apăsă un buton și

din difuzor se auzi vocea puțin neclară a lui Derek.

— Mă... trrr... auziți? Avem... nevoie... trrr... aj... trrr... ajutor... răniți... trrr... tunel... la parter... trrr... veniți în sala balului... acum...

Semnalul se pierdu. În același timp, eu și Michael ne-am ridicat în picioare și am ieșit din cameră. Ușa a rămas deschisă, iar torțele s-au reaprins de-ndată ce am trecut pe lângă ele, alimentând și mai mult teama care mi se strecurase în suflet și refuza să mă părăsească.

* * *

Derek, Sarah și Viola ieșiră din tunel fără a întâmpina și alte probleme pe parcurs. După ce au urmat cu pași nesiguri și priviri bănuitoare poteca care urca înapoi în conac, au ajuns într-un hol lung, în întregime de piatră. La capătul culoarului se afla o ușă din marmură, care ocupa tot peretele, având capul lupului cioplit în mijloc. Schimbară o privire fugară între ei, înainte să se apropie de ușă, însă exact când Derek a vrut să o atingă, aceasta se deschise singură, transmițând în jur un nor dens de particule de praf, care-i făcu să se înece.

Sala era scufundată în întuneric, iar flacăra plăpândă nu reușea să lumineze nici măcar la o distanță de zece pași. O pală de vânt rece venise în spatele lor și le vuia prin urechi, dorind să le șoptească un secret sau să-i îndepărteze de locul cu pricina, însă cele trei siluete păși înrezătoare în încăpere și își mijiră neputincioase ochii, încercând să distingă ce se afla în fața lor. Sarah veni lângă Derek, îi luă torța din mână, apoi dispăru în întuneric. O lumină slabă apăru la câțiva metri de ei, apoi alta, până ce sala li s-a arătat în toată splendoarea ei.

— E un mecanism vechi, spuse simplu, neputând să-și ascundă un zâmbet. Toate torțele sunt stropite cu o substanță care se aprinde de îndată ce în preajma lor arde chiar și cel mai

neînsemnat foc.

— O fi aceeași substanță cu care erau acoperiți și pereții din subsol?

— Nu cred. Atunci am fi fost morți. Focul s-ar fi declanșat în câteva secunde, rosti cu putere Viola.

Schimbarea bruscă a subiectului îi readuse în prezent pe Derek și Sarah. Ușa de marmură era înconjurată de-o parte și de-alta de două armuri turnate în bronz, care țineau într-una dintre mâini un steag al conacului, cealaltă fiind strânsă pe mânerul sabiei, care atingea podeaua. Pe fiecare perete erau dispuse în spatele unei sticle neobișnuit de subțire diferite tipuri de arme. Derek recunoscu spada după lama dreaptă cu două tăișuri, gardă și mâner, precum și paloșurile încovoiate spre vârf, de dimenisuni mult mai mari. Nu știa de ce, dar privirea îi căzu din nou peste cele două armuri care păzeau intrarea.

Deși erau turnate în bronz, cămașa de zale, coiful, chiar și apărătoarele de picioare erau atât de bine lucrate, încât putea să jure că armurile erau vii.

Pe un perete opus erau dispuse arbalete, diferite tipuri de arcuri, cu crestături din corn sau din lemn subțire și foarte scurt, precum și sulițe din oțel sau săgeți cu pene brodate în aur. Atenția lui Sarah era îndreptată spre o sabie, cu mânerul brăzdat de pietre prețioase în care se reflecta jocul flăcărilor pe draperiile roșii care împânzeau coloanele pictate ce susțineau tavanul. Din instinct, își îndreptă mâna spre ea și observă stupefiată că nu exista nicio sticlă care să le protejeze. Scoase sabia din suportul de care era agățată și înlătură materialul care-i acoperea teaca, pentru a o studia în lumină. Desenă câteva semicercuri în aer, bucurându-se în liniște de zgomotul produs de lama care tăia aerul, apoi observă că oțelul începuse să strălucească. Privirea ei cercetă sala și rămase pironită

asupra unui tablou, în care baronul era înfățișat în costum de cavaler. Observase că picturii îi lipsesc ochii.

În spatele tabloului era un fel de sticlă. Mulțumită de descoperirea făcută, îl strigă pe Derek, trezindu-l din visarea în care picase pe furiș.

— Vino aici! Am nevoie de ajutor!

— Ce s-a întâmplat? Ai găsit ceva?

— Ajută-mă să dau jos tabloul! Repede!

Derek se uită nedumerit la ea, apoi la pictură, dar hotărârea de pe chipul ei îl făcu să renunțe la o altă întrebare și să o ajute. În spatele tabloului se afla o oglindă, iar Sarah nu-și putu stăpâni un țipăt de bucurie.

— Cum ai descoperit-o?

— Puțin noroc. Derek, cred că mai este un mesaj.

— E tăiată, dar aș putea să dezlipesc partea aceea fără probleme.

— Să vedem mai întâi ce scrie.

— Atunci să vorbim cu Michael. Să-l anunțăm ce am descoperit.

* * *

Am ajuns alergând în sala de bal, dar marea mi-a fost mirarea când am văzut că încăperea era scufundată în întuneric, iar prietenii noștri nu erau nicăieri. Am intrat nesigură în cameră, apoi Michael își scoase lanterna din ghiozdan și plimbă fasciculul de lumină în jur, căutând vreun semn care să ne arate că Viola, Derek sau Sarah ar fi trecut de curând aici. Mi-am înăbușit un țipăt când am văzut starea în care se afla încăperea. Oglinzile erau acoperite de un strat gros de praf, cât palma, iar pereții erau scorojiți și pătați pe alocuri de sânge.

Sunetul scos de aparatul de recepție pe care-l ținea Michael

în mână îmi distrase atenția de la scena din fața mea.

— *Mă auziți? Sunt... trrrr... Derek. Sunteți... trrr... acolo? Mă auziți?*

— *Loud and clear*! îi răspunse Michael, care răsuflă ușurat, când și-a dat seama că erau teferi. Unde sunteți? Vă așteptăm! Am crezut că ați pățit ceva.

— *Despre ce... trrr... vorbești? Unde să... trrrr... aș... trrr... așteptați?*

Am schimbat cu Michael o privire fugară, apoi am simțit cum pământul îmi fuge de sub picioare. I-am luat aparatul din mână și aproape am țipat în el:

— Derek, ascultă-mă bine! Oriunde ați fi acum, plecați! Veniți în sala de bal! Plecăm!

— *De ce? Ce... trrr... s-a întâmplat?*

— Mai ții minte mesajul pe care ni l-ai dat acum câteva minute? îl întrebă Michael, știind deja răspunsul.

— *Nu... trrr... înțeleg. Despe ce... trrr... vorbiți? Nu... trrr... am trimis... ni... trrr... niciun mesaj...*

Chipul lui Michael se făcuse alb și își strânse ochii, încercând să-și recapete luciditatea.

— Derek, ascultați-o pe Desiree! Veniți acum în sala balului...

— *Am găsit... trrr... altă bucată... și cred că e și un scris... încerc să... trrr... descifrez?*

Un moment scurt de liniște, apoi neașteptând reacția noastră, continuă:

— *Mă ajută... trrr... Sarah... textul... trrr... zice așa:*

„Ai ajuns până aici și te aproprii cu încă un pas de rezolvarea misterului, dar ferește-te, căci dacă vei hotărî să înfrunți adevărul, lumina va dispărea, la fel ca și ei.“

— De avertismentul acesta vom ține cont, am spus,

încercând să-mi controlez vocea. Am găsit și noi o bucată, dar... m-am uitat în ochii lui Michael, cerând ajutor și îmi făcuse semn să păstrez momentan tăcerea.

— *Dar... trrr... ce? Des... mai ești... trr... acolo... Michael?*

— E ultima oară când o spun! Plecați de-acolo și veniți în sala de bal!

— *Bine... trrr... așa vo... AAAAAAAA...*

— Derek? am țipat speriată. Derek, ce s-a întâmplat? Cine a țipat? Ce se întâmplă acolo?

Am încercat să reluăm legătura, dar se întrerupse. Nu mai răspundeau. O altă pală rece de vânt pătrunse în sală. Lanterna se stinse. Cineva a închis ușa.

* * *

S-a îndreptat spre unul dintre tablourile atârnate pe perete și l-a înlăturat cu o fluturare de mână, scoțând la iveală o oglindă de dimensiuni reduse, după care a așteptat. În scurt timp, suprafața a început să se întunece și ochii cenușii ai lui Azazeal îi înfruntară privirea.

— Credeam că ți-am spus să n-o scapi din ochi. Unde este?

— Am trimis-o în sala de bal, departe de pericol. Ea și prietenul ei au fost în permanență urmăriți, dar nu aveau cum să știe acest lucru, dacă ar fi să ținem cont de faptul că au încredere unii în ceilalți. Fiecare oglindă are ochi în acest conac blestemat, iar fiecare pas făcut de ei este cunoscut de dușmanii noștri.

— Dușmanii lor sunt și dușmanii noștri. De ce m-ai chemat?

— Mi-ai spus să am grijă de ea și să fiu umbra ei, dar nu mi-ai spus nimic despre prietenii care o însoțesc.

— De ce mi-ar păsa de ei? Ea este cheia. Pe ea trebuie să o aperi. De restul nu îmi pasă.

— Dar ei da.

— De ce mă întrebi toate astea? Ai văzut ceva?

— Poate, răspunse ezitând. Conacul îmi afectează simțurile și puterile. Prea multe lucruri s-au întâmplat între aceste ziduri, iar prezența lor este încă vie în Wolfmaner. Mai ales dacă nu a fost trezită de atâta timp. S-au despărțit.

— Aceasta greșeală le poate fi fatală.

— Unul dintre ei a fost la un pas de moarte, dar a scăpat.

— Oare cum s-a întâmplat asta, în prezența ta?

— Nu am avut de ce să intervin. Dacă ar fi fost cazul, știi că nu aș fi ezitat, dar dacă nu sunt nevoit, de ce mi-aș adăuga încă o moarte pe listă? Băiatul poate să fie folositor pe viitor.

— Te gândești să te apropii de ea prin intermediul lui?

— Nu. Vreau să-și piardă încrederea în prietenii ei. Simte puterea care sălășluiește în conac, simte energia din aer și o poate absorbi, dar încă nu este conștientă de avantajul pe care-l deține. Teama îi slăbește rezistența.

— Atunci ajut-o să-și descopere puterea și las-o să-ți sesizeze prezența.

Silueta își înlătură gluga de pe chip. Ochii negri îi săgetară pe cei cenușii, fără a lăsa să se vadă ce simțea cu adevărat în acele momente.

— Nu ai de ce să-ți faci griji.

Azazeal se uită nedumerit la el, așteptând o explicație, care nu întârzie să apară.

— M-a văzut deja.

* * *

Armurile s-au desprins de perete și au izbit-o pe Viola de coloana de piatră, lăsând-o inconștientă. Și-au scos săbiile din teacă și le-au îndreptat amenințător către Derek și Sarah, care stăteau blocați în mijocul sălii.

După ce șocul inițial trecu, Sarah îi aruncă sabia pe care o

ținea în mâna lui Derek și scoase din suport o suliță de oțel cu vârful ascuțit, îndreptând-o amenințător spre cei doi paznici care se apropiau cu pași rapizi către ei, în ciuda armurilor grele care îi îngreunau. Derek se lăsă în genunchi la timp, chiar când una dintre ele atacă, și se rostogoli pe podea până ce simți zidul de piatră în spate. Se ridică și contraatacă, dar forța armurii o surclasa cu mult pe a lui și după două mișcări ample în aer sabia îi dispăru din mână și fu aruncată la câțiva metri depărtare de el.

Sarah se descurca ceva mai bine. Reușise să-și țină adversarul la o oarecare distanță, apoi armura îi prinse vârful suliței și o trase către ea. Se împiedică în propriile picioare, dar dădu drumul la timp armei. Aruncă o privire fugară în jur și se agăță de draperiile roșii care acopereau coloanele pictate. Începu să urce, ținând strâns între degete bucăți mari de material. Mâinile îi alunecau frenetic și de câteva ori era să-și piardă echilibrul, dar apelase la toate resursele de energie pe care le mai deținea pentru a evita de fiecare dată căderea. Armura se apropie de draperie și o trase. Strânsoarea cedă, iar Sarah alunecă pe material și se izbi de agresor.

Armura se apropia de ea, cu sabia ținută strâns între mâini. Închise ochii și lăsă frigul să se așterne în jurul ei. Derek era prins între perete și adversar. Își fixă privirea în podea, încercând să se concentreze. Trebuia să găsească o cale de scăpare. Exact când armurile se pregăteau să dea lovitura decisivă, o pală puternică de vânt intră în sală și le izbi de perete. Săbiile se ridicară ușor în aer și își schimbară ținta. Se îndreptară cu viteză către paznici.

Torțele s-au stins, iar o siluetă înaltă se strecură în încăpere, mișcându-se agale pe lângă coloane și studiind cele două corpuri răpuse. Armurile se ridicară în picioare și încercau neputincioase să-și recapete armele, dar silueta era mai agilă și

le reteză capetele și mâinile din câteva lovituri puternice cu spada.

Intrusul se depărtă de centrul sălii și rămase pironit în ușă. Făcu un semn scurt, abia perceptibil către suporturile în care se aflau torțele, iar focul lumină din nou încăperea.

Însă armurile dispărură și Viola la fel.

Trecură câteva minute bune până ce Derek și Sarah își reveniră. Erau vlăguiți și răniți, dar fericiți că erau în viață. Asta era cel mai important. Însă când și-au dat seama de dispariția prietenei lor, bruma de bucurie dispăruse la fel de repede pe cât apăruse, iar grija pentru siguranța ei avu darul să le slăbească forțele aproape secătuite. Cu pași nesiguri, Derek o ajută pe Sarah să se repună pe picioare și atinse cu vârfurile degetelor bucata de sticlă pe care o avea în buzunar.

Sper să merite.

* * *

Nemișcați, am așteptat ca ochii noștri să se acomodeze cu întunericul, ca să putem distinge orice prezență străină din încăpere. Timpul părea că stă cu adevărat în loc, însă în momentul în care am vrut să ne îndreptăm spre ușă, perdeaua care acoperea scena a început să fâlfâie. Am așteptat tăcuți să apară cineva din negura din fața noastră, dar eram singuri în sala de bal.

Sau așa credeam.

M-am îndreptat în liniște către una dintre oglinzi și am atins-o în treacăt, prea adâncită în gânduri ca să-mi dau seama cât de aproape era de mine primejdia.

Ușa se trânti cu putere de perete, iar impactul a făcut ca una dintre oglinzi să se spargă în apropiere de Michael, care picase în genunchi. Holul circular era luminat de o singură torță, cu ajutorul căreia am putut zări două siluete, ascunse în spatele

unei statui. Am bâjbâit după lanternă și am trimis fasciculul de lumină exact în ochii surorii mele. Atât ea, cât și Derek erau uzi, murdari și aveau răni deschise pe obraji și mâini, însă ceea ce m-a șocat cel mai mult era absența Violei. Parcă citindu-mi gândurile, Michael se întoarse nedumerit către mine, apoi îi ajută pe cei doi să intre în sală și închise ușa în urma lor.

Candelabrele s-au aprins, apoi vocea mea a formulat întrebarea care era pe buzele tuturor:

— Unde este Viola?

— După ce ne-am despărțit, am ajuns într-un sistem complex de tunele, adânc săpate sub fundația conacului, începuse Derek. La un moment dat, în fața noastră s-a ivit o bifurcație și a trebuit să ne hotărâm pe ce parte să o luăm. Unul din tuneluri era în pantă, iar celălalt ducea către un rând de scări ce ne-a dus înapoi. Am luat-o pe primul drum și când am vrut să facem cale întoarsă tot tunelul a fost înghițit de ape. Era cât pe ce să mă înec, dacă nu ar fi fost Sarah și Viola care să mă salveze.

— De fapt, Viola te-a salvat, l-a completat Sarah. Eu nu te-am zărit. Era întuneric și m-am scufundat sperând că așa aveam să te găsesc, dar nu te-am văzut. Apoi, când apa a scăzut în înălțime, a apărut Viola, care te susținea și... nu știu cum a reușit, dar ea a fost cea care te-a salvat.

— Cum a putut să facă asta de una singură?

— Nu am idee, Derek, dar așa a fost. Și mai e ceva: cu câteva clipe înainte ca tunelul să fie inundat, Viola s-a postat în mijlocul lui, a închis ochii și a început să vorbească, dar nu am înțeles ce spunea.

— Mai ai puțin și o acuzi de vrăjitorie, îi atrase Michael atenția.

— După tot ce s-a întâmplat și tot ce am văzut, tu încă mai ai îndoieli cu privire la existența magiei în acest conac?

— Nu există magie. Poate a fost silueta care ne-a urmărit pe noi, i-am spus lui Michael.

— Despre ce siluetă este vorba? ne întrebă nedumerit Derek.

— Nu știu dacă observați, dar aspectul conacului s-a schimbat. Uitați-vă cum arată acum sala de bal și cum era când am pășit prima oară în ea. Când am constatat asta la etaj, torțele s-au stins, apoi când lumina a revenit...

— ... o siluetă stătea în pragul scărilor și se uita înspre noi, mă completă Michael abătut.

— De unde știi că se uita la noi? l-am întrebat mirată. Avea gluga trasă peste față!

— Se pare că nici în ochii tăi nu prea mai are încredere, remarcă Sarah.

Cât timp ea și Michael se certau din priviri, Derek începu să schițeze o imagine pe praful care acoperea podeaua. Când m-am uitat cu atenție, mi-am dat seama că desenase cartea pe care o luasem de la Miranda.

Ești urmărită. Cineva îți vede toate mișcările și acționează ca o umbră, fiind mereu în preajma ta.

Am clătinat nervoasă din cap, apoi i-am făcut semn să șteargă desenul, înainte ca Michael sau Sarah să-l observe.

— Cum a dispărut Viola? întrebă Michael.

— Dacă ți-am spune, nu ne-ai crede.

— Încearcă-mă! În seara asta sunt dispus să cred orice. Chiar și că prietena noastră de-o viață este o vrăjitoare! spuse Michael cu dispreț.

— Am ajuns într-un hol, la capătul căruia era o ușă din marmură, care acoperea tot peretele. Era o sală de arme, Derek se întoarse cu fața spre Sarah, îndemnând-o să continue.

— Am scos una dintre săbii din suport. Prima oară mi s-a părut că erau protejate de o sticlă subțire, dar cred că era doar

un miraj, pentru a nu te apropia de ele, nu sunt sigură. Am făcut câteva mișcări în aer cu ea, apoi am observat că oțelul începuse să lucească. Era un portret al baronului atârnat de unul dintre pereți, iar în spatele lui era oglinda al cărui text vi l-am comunicat.

— Textul! a exclamat Michael. *Dar ferește-te, căci dacă vei hotărî să înfrunți adevărul, lumina va dispărea, la fel ca și ei.* Asta era semnificația!

— La care ei se referă?

— Nu vă grăbiți, a rostit Derek. Ajung și la partea aceea. Ușa era păzită de două armuri de bronz. După ce am descoperit oglinda și v-am spus și vouă mesajul, a țipat Viola. Când ne-am întors, am văzut că armurile au prins-o și au lovit-o de una dintre coloane. Își pierduse cunoștința. Îmi amintesc că Sarah era la pământ și una dintre armuri se pregătea s-o rănească cu sabia, iar cealaltă era lângă mine, apoi... Când am deschis ochii, atât Viola, cât și armurile au dispărut.

— Armuri care prind viață, oglinzi care arată ce s-a întâmplat acum mai bine de 150 de ani, o siluetă ascunsă care ne pândește, așteptând să ne atace... cea mai mare greșeală a vieții mele: intrarea în conacul Wolfmaner, concluzionă Michael.

Dacă nu aș fi venit cu ideea, acum am fi fost toți teferi. Ce răspunsuri speram să obțin aici? Coșmarurile nu vor înceta și s-ar putea să am parte de un sfârșit mai dureros decât cel de care au avut parte fiicele baronului Rockner.

— Și acum ce facem? întrebă Sarah, cu lacrimi în ochi. Dacă o să izbutim să ieșim din conac... care va fi următoarea mișcare? Nimeni nu o să ne creadă când le vom zice că prietena noastră a dispărut în timp ce încercam să elucidăm misterul din Wolfmaner. Ca să nu mai zic că s-ar putea să avem dosar penal pentru prostia pe care am făcut-o.

— Nu asta ar trebuie să ne intereseze acum. Să o găsim pe Viola, spuse simplu Derek.

— Și de unde începem căutările?

— Cu locul în care a dispărut. Cu sala armurilor.

— Câte bucăți din oglindă avem? am întrebat, ignorând propunerea lui Derek.

— 3.

— Să nu îmi spui că vrei să căutăm acum celălalte patru, mă certă Michael.

— Textul zicea *Caută cele 7 bucăți, pierdute prin castel, unește-le și privește*.

— Crezi că o să ne arate unde e Viola? Șansele sunt foarte mici, mă contrazise Derek.

— Altă idee eu nu am și...

Ceva îmi atrase atenția. M-am ridicat brusc în picioare și m-am îndreptat spre una dintre oglinzi. Dâre subțiri și azurii pluteau pe suprafața ei. Mi-am apropiat mâna de reflecția mea și am așteptat. Dar de data asta altceva avea să se întâmple. Exact în clipa în care am atins-o, liniile s-au unit și au format o serie neclară de imagini. Ne-am adunat toți și am privit. Era înfățișată Viola care cerceta armurile. Sarah era într-o parte a sălii și ținea în mână o sabie, iar Derek stătea în mijlocul încăperii. Apoi se apropiase de Sarah și, după ce au înlăturat tabloul baronului de pe perete, armurile au început să se miște, dar Viola nu părea speriată. Din contră, părea chiar foarte calmă.

Oglinda se întunecase preț de câteva secunde, apoi imaginea se schimbase și am recunoscut biblioteca. Patru siluete stăteau pe podea, unind mai multe bucăți de sticlă și am tresărit involuntar când proprii mei ochi mi-au întors privirea.

— Oglinda arată și viitorul? întrebă Sarah, speriată de ceea ce vedea.

— Se pare că da. Deci ca să o găsim pe Viola trebuie să găsim și celelalte bucăți lipsă.

— E ceva în neregulă cu ea.

— Cu Viola? De ce spui asta? mă întrebă Derek.

— Nu ați remarcat că nu s-a speriat când armurile au prins viață?

— Era speriată.

— Era foarte calmă și sigură pe ea, l-am contrazis hotărâtă.

— Cred că exagerezi cam mult, surioară. Sunt de acord că s-a comportat ciudat de când a intrat în conac, dar...

— S-ar putea să ai dreptate, Des, o întrerupse Michael pe Sarah, fără să țină cont de privirea care i se aruncase. De când mi-ai spus ce ți-a zis ea înainte să intrăm în conac, am avut o vagă bănuială că ceva nu e în regulă, dar până acum nu am dat crezare acelui sentiment.

— Despre ce vorbiți?

Derek se uită mirat la mine, apoi la Michael, care zâmbi trist.

— De ce nu spui tuturor ce ți-a zis în labirint?

Le-am relatat pe scurt, fără tragere de inimă, scurtul schimb de replici cu Viola și felul în care trecea de la o stare la alta, de parcă ar fi fost două persoane prinse în același corp.

— Ce a vrut să spună cu asta? De ce să scăpăm? Ce ne urmărește?

— Habar nu am. După cum am zis, nu am dat importanță. Și-a cerut imediat scuze și a fost jenată de ceea ce a spus.

— Eu zic să nu ne mai întoarcem în sala de armuri. Dacă se întorc paznicii să termine ceea ce au început? S-ar putea de data aceasta să nu mai avem noroc.

— Să știi că ai dreptate.

Derek se ridică în picioare și se uită îngrozit înspre ușă.

Ne-am întors toți, în același timp. Două armuri blocau

ieșirea și își îndreptară la unison săbiile către noi. M-am uitat disperată în jur, încercând să găsesc o cale de scăpare sau un mod de a bloca atacul paznicilor. Privirea căzu peste perdeaua subțire care acoperea mica scenă din sală. I-am făcut un semn scurt lui Sarah și am luat-o la goană către mijlocul încăperii.

Armurile se năpustiră în direcția lui Michael și Derek, care se aruncară la podea, evitând loviturile. Michael se rezemă de una dintre oglinzi și încercă să o urnească din loc. Reuși cu prețul câtorva zgârieturi, iar când armura se apropiase de el, oglinda picase peste paznic, izbindu-l de pământ. Derek se ferea din calea adversarului și de loviturile puternice și rapide ale sabiei, dar sala păru a se micșora subit și rămăsese blocat.

Am tras cu frică de perdea și am scos-o din suport, apoi am întins-o pe podea și le-am făcut semn băieților să îndrepte paznicii către noi. Ideea mi se părea prostească și știam că asta nu va ține în loc armurile decât câteva minute, poate chiar secunde. Sarah urcă în grabă scările și apăsă cu putere clanța, sperând să urnească ușa din loc. Ușa nici măcar nu se clinti. Eram închiși.

Michael se năpusti asupra armurii care-l imobilizase pe Derek și căzu la podea. Scoase un strigăt de durere și se ridică cu greutate în picioare. Paznicul se mișcă însă mai repede și îl tăie adânc în braț.

— MICHAEL!

Sarah ajunse lângă Derek, în timp ce eu am sărit direct în spinarea armurii care-l rănise pe Michael. Am îndesat materialul în găurile pentru ochi din coif. Paznicul se mișca agil și m-a prins de tricou, aruncându-mă la pământ. Durerea era insuportabilă, dar gândul că vom muri închiși în conac, fără ca nimeni să știe de noi, îmi oferi puterea să mă ridic și mă feresc de noul atac.

Treceți prin oglinda în care vi s-a arătat o fărâmă din viitorul

apropiat. O să fiți în siguranță. Repede.

M-am uitat speriată în jur, dar în afară de noi și armuri nu mai era nimeni în încăpere.

— Trebuie să ieșim de-aici! țipă speriată Sarah.

— Prin oglindă! am strigat cât am putut de tare. Cea în care am văzut imaginile!

— Ai înnebunit? urlă Sarah, care se ascunsese în spatele scenei.

— Aveți încredere în mine!

De ce nu reacționează?

Fără să mai aștept ca vreunul dintre ei să facă o mișcare, am țâșnit cu toată energia rămasă către oglindă și am pășit prin ea. Ceilalți mă urmară în scurt timp și apărură lângă mine. Nu vedeam nimic în jurul nostru și nici nu ne puteam deplasa prea mult. În fața noastră se distingea conturul oglinzii și imaginea neclară a sălii de bal. Cavalerii se ridicaseră și se uitau în jur. Unul dintre ei se apropie de noi cu mâna întinsă. Pentru o clipă am crezut că până aici ne-a fost, dar când armura a atins oglinda nu se întâmplă nimic. Paznicii s-au retras.

Am stat minute întregi în tăcere, fără să ne urnim din loc, până ce Michael se apropie de imaginea în ceață din fața noastră și păși prin ea. I-am urmat exemplul și, după ce ne-am asigurat că armurile dispăruseră, le-am făcut semn lui Derek și Sarah să vină după noi.

— Cum ai știut de oglindă? mă întrebă Derek nedumerit.

— Am observat că a început să lucească la fel ca și cea din labirint, am spus, surprinsă de propria minciună.

Se pare că nu va fi nici pe departe ultima.

Toți se uitau vădit neîncrezători la mine, apoi ochii mei se fixară într-o bucată mare de sticlă care sclipea printre celelalte cioburi din oglinda spartă de Michael. M-am apropiat zâmbind și am ridicat mândră una dintre cele 7 bucăți ale oglinzii

principale. Ceilalți nici nu apucară să facă o mișcare, căci mă îndreptasem deja spre cealaltă oglindă spartă și din două priviri am zărit și a 5-a piesă lipsă.

— Văd că ai început să te pricepi la ele, încercă Derek să glumească, dar glasul lui nu reușea să mă păcălească. Ai găsit două bucăți dintr-o singură încercare.

— Acum ne mai rămân doar două.

— Ar fi prea frumos dacă acolo ar fi una dintre ele...

— Adică, Sarah?

— Mă gândeam la oglinda din labirint și la cea din bibliotecă.

— Ceva îmi spune că oglinda din labirint și cea din bibliotecă sunt una și aceeași, răspunse Michael puțin nesigur de propriile vorbe.

Nimic nu-l mai mira.

— Ce te face să spui asta?

— E doar o bănuială, Sarah. Mi s-ar părea prea simplu dacă acolo s-ar afla altă bucată. Ultimele ar trebui să fie mai bine ascunse.

— Nu există o ordine a lor, îl contrazise Derek. Gândiți-vă: un fragment l-am luat dintr-o oglindă care acționeza ca un fel de scut, o cameră secretă, cea în care ne-am ascuns noi de cavaleri, alte două părți au fost ascunse, una în spatele unui tablou, iar cealaltă în vitrina unui corp de bibliotecă, iar două le-am găsit întâmplător chiar în sala de bal, deci...

— ...două părți trebuie să aparțină unor oglinzi, care acționează ca un portal, am spus, înțelegând logica lui Derek. Una din ele este cea care prin care am intrat în conac, iar cealaltă trebuie să fie cea prin care am trecut eu când m-am rătăcit în tuneluri. Dar nu este obligatoriu ca ambele bucăți să aparțină aceluiași tip de oglinzi.

— Este cea mai bună șansă pe care o avem.

Ochii lui Derek se îndreptară spre mine.

— Ar trebuie să o luăm spre living și apoi să mergem direct în bibliotecă.

— Ne bazăm prea mult pe noroc, ne atenționă Michael. Nu suntem singuri în conac.

Privirea mea se îndreptă asupra oglinzii în care ne-am ascuns de armuri. Vocea încă îmi răsună clar în urechi și am fost tentantă să le spun adevărul, dar, din nou, ceva mă împiedica.

Cunosc vocea aceea. E cea din coșmarurile mele.

* * *

Viola pășea agale pe culoarele din Wolfmaner, întorcându-și privirea în spate de fiecare dată când auzea un zgomot care i se părea a fi străin sau nelalocul lui. Își ținea mâinile în jurul corpului și pumnii strânși cu putere, fiind pregătită să fugă dacă simțea că era în pericol sau urmărită.

A fost prea aproape. Mult prea aproape de mine. După atâta timp, a reușit să mă găsească. Nu trebuie să-l las să câștige. Am muncit prea mult, iar răbdarea mea a ajuns la limită. În seara asta totul se va încheia. Trebuie doar să am încredere în capacitățile mele. O să reușesc. Nu am de ales. Dacă mă prinde, nu o să am nicio șansă să scap, iar totul va fi pierdut.

Din depărtare se auzea ticăitul unui orologiu. Flăcările torțelor aruncau umbre întunecate pe pereți, accentuându-i frica.

E aici. E în conac.

S-a oprit brusc în mijlocul holului și a ciulit urechile, ca să fie sigură că simțurile ei erau la fel de ascuțite. A stat nemișcată câteva minute, așteptând și mutându-și privirea peste culoarele care porneau în fața ei asemenea unor șerpi pregătiți de atac. Prin fereastra deschisă pătrundea un miros înțepător, iar

draperiile dantelate erau fluturate de vânt și păreau a șușoti între ele.

Când se hotărâse să pornească mai departe, toate torțele s-au stins în același timp. Aerul devenise mai rarefiat, fiecare respirație trimițându-i un junghi puternic și dureros la nivelul plămânilor, forțând-o să se sprijine de perete pentru a nu-și pierde echilibrul. Amețeala își făcuse simțită prezența, iar ochii ei nu reușeau să se obișnuiască cu întunericul, pentru a distinge corpurile care se aflau în jur.

Frica o năpădise, iar imaginile din trecut, pe care încercase timp de atâția ani să le țină ferecate în mintea ei, au revenit în prezent, amintindu-i scopul pentru care se afla acolo și motivul pentru care voia răzbunare. Se împotrivi, dar câteva lacrimi cristaline s-au scurs pe obrajii ei reci, însă Viola le înlătură cu mișcări aspre din mâini și își pironi privirea în față, unde dușmanul ei apăruse și o privea ușor amuzat.

— Arată-te! spuse cu hotărâre, cu toate că nu a reușit să-și ascundă tremurul din voce. Sau ți-e frică de mine... Harper?

Silueta a rămas nemișcată câteva secunde, apoi a făcut un pas în față. Torțele din jurul ei începură să se aprindă, însă lumina era difuză și căldura focului se topea la atingerea gheții pe care Viola o simțea în suflet.

Îi studie chipul în tăcere. Chipul unei ființe care îți apărea în vise înainte să mori, care te ademenea în capcane și te făcea să uiți chiar și cea mai neînsemnată amintire. Totul pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit. Ochii lui negri o fulgerară cu ură, iar mânia din interiorul lui creștea, făcând-o pe Viola să se ghemuiască la perete și să se gândească cu atenție la următoarea mișcare.

— Frică? Deși vocea îi era rece, cuvântul fusese rostit cu blândețe. De ce ar trebui mie să-mi fie frică de o persoană care a stat ascunsă atâția ani doar pentru că nu a avut curajul să-și

accepte Soarta?

— Soarta mea e în mâinile mele și nu în ale tale. Nu ai niciun drept asupra mea! Asupra vieții mele!

— Aici te înșeli, draga mea. Te înșeli complet. Eu dețin controlul și nu tu.

Parcă vrând să-i demonstreze vorbele abia rostite, îndreptă mâna spre ea, apoi o strânse cu putere. Țipătul care se auzi din gura Violei reduse conacul la tăcere, iar lacrimile care-i țâșneau din colțurile ochilor nu erau de frică, ci de mânie. Mânie că nu avea forța necesară de a riposta și de a lupta, mânie că era incapabilă să se descurce singură în fața pericolului ce îl reprezenta dușmanul din fața ei.

Harper slăbise strânsoarea, însă chipul lui nu trăda nicio emoție.

— Ai venit să mă omori?

— Cât de directă ești... nu ai de gând să încerci să fugi din nou? Să te strecori pe la spatele meu, să mă înjunghii, ca apoi să dispari în ceață?

— Ar trebui, dar nu mai am forța necesară. Am reușit timp de atâția ani să mă ascund de tine și de forțele tale. Cine spune că nu aș fi capabilă să mai fac asta o dată?

— Ce încrezătoare ești în puterile tale! Cât de sigură ești de ceea ce spui... Ești convinsă că nu am știut unde te-ai ascuns în toți acești ani?

— Mă uimești. Dacă ai știut... ce te-a împiedicat? De ce nu m-ai omorât? îl întrebă vizibil surprinsă. Ai avut atâtea oportunități să scapi de mine, de ce ai așteptat până acum?

— Ești atât de convinsă că am venit aici pentru a te omorî. Am motive, acest lucru nu reprezintă o noutate pentru tine, dar încă nu-ți dai seama cât de mult m-ai ajutat în tot acest timp. Dorința ta aprigă de răzbunare ți se întoarce împotrivă. Te-a împiedicat să gândești logic și să vezi ce se află în preajma ta.

Sau mai bine zis cine.

— Aici te înșeli. Ai fost trimis să mă omori, așa că de ce nu o faci mai repede?

Jack zâmbi, însă surâsul lui nu o liniștea pe Viola.

— Crezi că, dacă vorbești, o să mă distragi și ai să poți fugi, *criminalo*? accentuă puternic ultimul cuvânt, prelungind fiecare silabă în parte. Nu ți-am văzut încă sfârșitul și nu am de gând să schimb viitorul pentru a te face pe tine să dispari. Ura și dorința de răzbunare te-au secătuit și te-au transformat. Nu ești demnă de numele tău. Ești slabă și incapabilă de a riposta atunci când ești atacată, preferi să fugi și...

— Nu mă cunoști, îl întrerupse Viola cu furie. Nu fi atât de convins că puterile m-au părăsit. Încă mai pot să te înving.

— Niciodată nu ai fost în stare să mă învingi. Acum, când ești la capătul forțelor, la un pas de moarte, în niciun caz.

— Mă subestimezi...

— Am făcut asta o dată și o viață a fost pe cale să fie pierdută. Prefer să fac lucrurile așa cum vreau, fără a întâmpina probleme.

— Sau a primi ajutor, completă Viola. Bowen, scumpul ei frate, a avut încredere în mine, iar tu în el. Cea mai mare greșeală a ta.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Nu se va mai repeta.

— Am fi putut fi prieteni, aliați, însă ai ales să rămâi de partea lui Azazeal, în loc să devii un luptător mai puternic.

— Tu și familia ta ați devenit ceea ce ne-am ferit noi atâta timp să fim. Nu-ți dai încă seama ce preț a trebuit să plătești pentru a fi ființa care ești acum. Uită-te la tine, ești pe moarte, iar conacul nu o să te ajute să-ți revii. Sfârșitul îți este aproape, iar încercările tale de a scăpa vor fi sortite eșecului. De ce riști totul pe o singură carte, un singur atu?

Stinse luminile, lăsând doar torța care se afla deasupra

Violei să pâlpâie firav, apoi își mută privirea spre fereastra deschisă. Nu erau singuri în conac. Mai era un Rephelim cu ei.

— Este ultimul avertisment pe care-l fac, Viola. Dispari și lasă-i pe toți în pace...

— Altfel?

Nu-l văzuse când se mișcase și se apropiase de ea. Mâna lui îi cuprinse gâtul și îi ridică fața până când ochii lor se aflară la același nivel. Irișii lui păreau că se topesc, întunecați și reci, la fel de tăioși ca o pereche de pumnale ascuțite, însă cu mult mai primejdioși.

— Nu ai vrea să știi de ce sunt capabil. Crede-mă!

— M-ai numit criminală, spuse cu greutate. Îi acoperise mâna cu a lui și, spre surprinderea ei, nu încercase să i-o înlăture. Dar tu ce ești, Jack Harper?

— Sunt un Rephelim. Iar Moartea e stăpâna mea.

* * *

— Ați auzit? Era Viola! Sunt sigură de asta.

Am ieșit ca o furtună din sala de bal, îndreptându-mă direct spre scări, sărind câteva trepte la fiecare pas. Michael mă ajunse din urmă și mă prinse de mână, forțându-mă să mă întorc și să-l privesc.

— Unde te duci? Nici măcar nu avem idee unde se află, iar tu fugi pe scări ca și cum ai avea o țintă sigură în minte. Dar nu ai, spuse mai încet. Trebuie să rămânem împreună și să hotărâm ce e mai bine de făcut.

— Am crezut că ne-am decis să găsim cele 7 bucăți din oglindă principală și să vedem dacă asta ne va ajuta să aflăm unde este Viola, ca să o putem găsi, rostise cu hotărâre Sarah, care stătea sprijinită de ușa de mahon și priviea neîncrezătoare înspre scări.

Derek era tăcut și privea în gol, jucându-se absent cu

cataramele de la rucsacul lui Michael.

— Nu aveți de gând să faceți nimic? Viola e în pericol. Cineva sau ceva o rănește și noi ce facem? Ne acoperim urechile și plecăm în căutarea unei oglinzi care ne va arăta trecutul, dar și viitorul?

Ironia din glasul meu cu greu putea să fie ignorată.

— Des, începuse Michael calm strângându-mă de braț, dacă ne rătăcim și noi în conac, nu o ajutăm pe Viola. E singura noastră șansă de a scăpa. Nu știm cum o să ieșim din Wolfcraft, nu putem să comunicăm cu nimeni din afară, așa că eu nu văd altă soluție. Trebuie doar să crezi că o să fie bine și...

Nu l-am mai ascultat și mi-am retras nervoasă mâna din strânsoarea lui. M-am uitat înspre Derek, care îmi evita ochii, și spre Sarah, care ținea în mână o bucată ascuțită din oglinda principală și își trecea cu grijă degetele subțiri peste suprafața ei lucioasă.

— Indiferent ce veți vedea sau veți auzi, singurul lucru care vă interesează acum sunt cele două bucăți lipsă din oglindă. Dacă ne luăm după intuiția lui Derek, atunci una dintre ele se află în living. Cum ajungem noi acolo? Nu avem de unde să știm dacă pasajul mai este deschis.

— Trebuie să încercăm, spuse apăsat Derek, care își aruncase nervos rucsacul pe umăr și o luase înaintea noastră pe scări.

Cât timp am urcat după el, gândurile mele se îndreptară spre silueta care mă urmărise în ultimele ore și care se afla acum în conac. Refuzam să cred că era răspunzătoare pentru dispariția Violei. A avut șansa să mă rănească, dar nu a făcut-o.

Și glasul... oare am dreptate sau nu mai sunt în stare să diferențiez realitatea de vis?

Spre mirarea mea, pasajul care ducea spre tuneluri era încă deschis. M-am postat în fața lui. Michael se uită nedumerit la

mine, însă ochii mei îl priveau pe Derek în timp ce vorbeam.

— Când am intrat în tunel, s-a închis în urma noastră. Dacă păţim şi acum la fel, o să rămânem blocaţi sau o să ajungem în altă parte a conacului, fără să ştim cum să ne întoarcem aici.

— Are dreptate. Cineva ar trebui să rămână în urmă, să păzească tunelul.

— Eu voi fi aceea, am răspuns imediat, înainte ca Michael să obiecteze.

— S-ar putea să dureze, mă atenţionă Sarah bănuitoare. Nu eşti în siguranţă cât timp silueta aceea umblă în conac. A încercat să te omoare.

— Sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

— Pierdem timpul, spuse Derek în treacăt.

O prinse de braţ pe Sarah şi o trase cu el în tunel.

— Ai grijă, *micuţo*, îmi spuse Michael încet, cuvintele lui plutind încă în aer, după ce îi urmase pe Derek şi Sarah.

Am aruncat o privire fugară spre cele patru rânduri de scări, apoi m-am ghemuit la perete, ţinându-mi genunchii la nivelul bărbiei. Urechile mele tresăreau la cel mai mic zgomot. Mirosul era persistent şi puternic. Pereţii erau scorojiţi şi mânjiţi de o substanţă albă, cleioasă, care mi se lipise în păr în momentul în care m-am sprijinit cu capul de perete. M-am ridicat iute în picioare, însă din neatenţie m-am împiedicat şi am alunecat pe scări. Am aterizat cu o bufnitură la parter şi am încercat să împiedic lacrimile să mi se prelingă pe obraji. Muşchii îmi erau încordaţi şi a trebuit să-mi muşc buza de jos pentru a nu ţipa când am încercat să mă sprijin pe piciorul stâng.

Holul era slab luminat, însă asta nu mă împiedicase să observ că uşa sălii de bal era larg deschisă. Imaginea surorii mele, stând rezemată de uşă, jucându-se plictisită cu sticla în mână, îmi fulgeră în faţa ochilor. Nu greşeam. Lăsasem uşa

închisă. Puteam să mă strecor pe scări fără să scot cel mai mic sunet și să-i aștept pe Sarah, Michael și Derek să se reîntoarcă sau să-mi satisfac curiozitatea și să intru în sala de bal. Nechibzuită cum eram, am împins cu putere ușa de mahon, încercând să nu iau în seamă zgomotul produs de frecarea lemnului pe podea.

În sală era întuneric, așa că m-am întors în holul circular, ca să iau una dintre torțele care încă mai pâlpâiau.

În mijlocul încăperii, am zărit materialul subțire care acoperea perdeaua făcut bucăți. Oglinzile sparte lăsară urme adânci în pereți și aveam impresia că în fața mea se căscau mai multe găuri spre infern. Frigul pătrunse pe nesimțite pe lângă mine și ajunse până în oase, așa că a trebuit să mai fac câțiva pași ca să scap de amorțeala care mă cuprinse subit. Însă nu mă simțeam mai bine. Mișcam încontinuu torța în fața mea, pentru a vedea toate colțurile sălii și locurile în care cineva ar putea să fie ferit de prezența mea.

Și atunci mi-am amintit de oglinda în care ne-am ascuns de armuri. Am ajuns în fața ei și mi-am trecut degetele peste ea.

Treceți prin oglinda în care vi s-a arătat o fărâmă din viitorul apropiat. O să fiți în siguranță. Repede.

Cum se face că am fost singura care a auzit vocea? Am fi putut să murim... din cauza mea. Dacă Viola pățește ceva, eu o să fiu singura răspunzătoare. Eu am venit cu ideea să intrăm în conac. Eu i-am pus pe toți în pericol.

Greșești...

M-am întors speriată în jur, dar eram singură în sala de bal. Privirea mea coborâse din nou asupra oglinzii. Mi-am lipit palma de suprafața rece și am așteptat. Secundele se scurgeau încet pe lângă mine și mă simțeam stânjenită, așa cum stăteam aproape lipită de oglindă, cu torța la nivelul ochilor.

Apoi s-a produs o schimbare.

Chipul meu a dispărut, înlocuit de o siluetă înaltă, ascunsă de o pelerină neagră, care-i acoperea expresia feței. M-am dat speriată în spate și am alunecat, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de umbra care stătea nemișcată și părea prinsă în oglindă. Scăpasem torța, care alunecase pe scări și ajunsese în apropierea scenei. Am prins-o cu câteva secunde înainte să atingă perdeaua sfâșiată. Într-o clipă, mi-am întors privirea spre oglindă, dar silueta dispăruse.

Aveam gâtul uscat, iar inima îmi bătea atât de puternic, încât aveam impresia că îmi va sfâșia pieptul. M-am întors și am tresărit când am văzut-o atât de aproape de mine. Silueta stătea pe scenă și, deși știam că era imposibil, aveam impresia că îmi zâmbea. M-am dat câțiva pași în spate. Torța o țineam în continuare îndreptată spre cealaltă prezență din încăpere. Mi-am amintit de strigătul pe care l-am auzit mai devreme.

Viola... e în pericol.

Te înșeli.

Glasul era același cu cel din coșmarurile mele, însă de data aceasta eram trează și conștientă de faptul că fiecare decizie pe care o luam avea urmări pe care încă nu îndrăzneam să le înfrunt sau să le accept. I-am auzit glasul atât de aproape, atât de clar, încât pentru o clipă am crezut că se afla lângă mine, cu buzele lângă urechea mea.

— Desiree?

Mi-am întors privirea spre Derek, care stătea în cadrul ușii.

— Ce cauți aici?

M-am uitat la el neîncrezătoare, dar când m-am întors mi-am dat seama de ce era nervos și nu speriat. Silueta dispăruse. M-am îndreptat spre oglinda în care am văzut-o doar pentru a-mi vedea propiul chip reflectat. Eram palidă, aveam buzele livide, de parcă mi-ar fi fost frig, însă ochii mă speriau: larg deschiși și cu pupilele mărite.

— Haide! Apari!

— Cu cine vorbești? mă întrebă Derek, care ajunsese lângă mine și se uita speriat la chipul meu alb ca varul. Des, ce ai pățit?

— A fost aici, nu mi-am închipuit, am spus în șoaptă. Mi-am lipit palmele de frunte și am căzut în genunchi. Înnebunesc... exact ca ea. Întâi coșmarurile, acum asta...

Derek veni în spatele meu, dar m-am ferit ca arsă de atingerea lui. Am ieșit din sala de bal, m-am așezat pe scări și mi-am ascuns chipul între palme. Nu voiam să mă uit la el, nu voiam să văd înțelegere sau afecțiune în ochii lui.

— Iartă-mă, am reușit să îngân, când i-am simțit mâna în părul meu.

— Des, te rog... uită-te la mine.

Am clătinat din cap, însă când degetele lui m-au strâns cu putere de brațe, mi-am înălțat sfidător ochii pentru a-i întâlni pe ai lui.

— De ce mă privești așa?

— Cum anume?

— De parcă îți este frică de mine, răspunse nesigur.

— Totul nu este decât un vis, Derek. Aștept să mă trezesc și să uit tot ce am văzut, pentru că singurul adevăr pe care îl doresc, singura realitate după care tânjesc e cea pe care o pot vedea cu proprii mei ochi, cea pe care nu sunt forțată să o înfrunt. Unde sunt Michael și Sarah?

— Am găsit drumul care duce spre living. M-au trimis după tine.

— Nu te cred.

M-am repezit pe scări, însă Derek a fost mai rapid și mă prinse în timp ce alergam, la fel cum făcuse și Michael. Imi ținu mâinile la spate, forțându-mă să îl privesc în ochi.

— Uită-te cu atenție la mine, Des! Sunt eu! Sunt Derek,

prietenul tău. Nu știu ce ai văzut în sala de bal și de ce te comporți așa de ciudat, dar trebuie să ai încredere în mine. Nu ți-aș face niciodată rău, știi asta.

— Ești doar o închipuire a minții mele, am răspuns sec, încercând să-l îndepărtez de mine. Nu poți fi adevărat. Dacă tu ești real, înseamnă că și...

— Ce ai văzut acolo?

Îmi dăduse drumul la brațe și cu o mână mă prinsese de bărbie, pentru a-mi apropria chipul de al lui.

— Spune-mi, mă rugă în șoaptă. Știi că poți să ai încredere în mine.

— Silueta care ne-a urmărit pe mine și pe Michael, am început eu neîncrezătoare, era acolo... am văzut-o în oglindă. Mi-a spus că greșesc, apoi a dispărut și era în spatele meu, pe urmă ai apărut tu și... nu știu, Derek... nu mai sunt sigură de nimic. Te rog nu mă mai întreba. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Ești ametită și de-abia înțeleg ce spui. Vreau să te calmezi, apoi să-mi răspunzi la o întrebare, dar vreau să fii sinceră.

Am clipit nedumerită din ochi, apoi mi-am înclinat capul în direcția lui, curioasă.

— Silueta aceasta... în conac ai văzut-o pentru prima oară?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Ai mai zărit-o înainte să pășim noi în Wolfmaner?

— De ce mă întrebi asta, Derek?

— De ce nu-mi dai un răspuns direct?

M-am sprijinit cu spatele de perete și mi-am închis din nou ochii.

— Răspunde-mi, Des.

— Da, am zis într-un final, când durerea din suflet devenise prea mare pentru a mai putea fi ținută ascunsă. Da, am mai

zărit silueta ieri, după ce am fost la Miranda. După ce a studiat cu atenție cartea aleasă de mine, s-a comportat foarte ciudat. A început să țipe și m-a strâns de mâini. Fără să-mi dau seama, îmi mângâiam brațele acolo unde încă se mai puteau distinge urmele de la zgârieturile pe care mi le făcuse. Mi-a spus că sunt urmărită. Când am fugit din magazinul de vrăjitorii, am zărit-o. Chiar dacă avea chipul acoperit, Derek, știam... știam că pe mine mă urmărea. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

— Acum înțeleg de ce erai atât de agitată când te-a adus Șeriful acasă. Păreai pierdută și nu puteam să găsesc un motiv.

— Nu vreau să mai vorbesc despre acest lucru. Era a doua oară când îi spuneam asta. Sunt destul de speriată și nu vreau să mă mai gândesc la faptul că sunt urmărită și că vă pun și pe voi în pericol. Michael putea să moară doar pentru că se afla în preajma mea!

Derek deschise gura să riposteze, dar o închise la loc, ferindu-și privirea de ochii mei înlăcrimați.

— Am văzut-o și acum, am spus brusc, luându-l prin surprindere. Era acolo. Am arătat cu mâna sala de bal. Doar că, atunci când tu ai intrat, a dispărut.

— De ce te-ai îndreptat spre oglinda prin care ne-am ascuns de armuri în clipa în care ți-ai dat seama că a dispărut?

— Fiindcă acolo se afla, am răspuns simplu. Nu te uita așa la mine! l-am atenționat, când am văzut urma de neîncredere care s-a afișat pe chipul lui obosit.

— Vrei să spui că pur și simplu a ieșit din oglindă? Apoi a dispărut când am apărut eu în sală?

— De ce nu vrei să înțelegi? Trebuie să plecăm din conac. ACUM!

— Nu, tu ești cea care nu ascultă. Să spunem că reușim să ieșim din Wolfmaner. Când o să fim întrebați ce s-a întâmplat cu Viola, ce ai de gând să le spui?

— Adevărul.

— Voi doi ați putea să sculați și morții din somn! răsună vocea lui Michael din capul scărilor, luându-ne pe amândoi prin surprindere. Ce căutați aici?

— Ni s-a părut că am auzit zgomote în sala de bal, minți Derek, uitându-se fix în ochii mei.

Am simțit cum îmi iau obrajii foc. I-am zâmbit stins, apoi l-am urmat pe Michael pe scări și prin tunele, până ce am ajuns în living. Sarah studia absentă oglinda. Derek s-a apropiat stângaci de suprafața lucioasă și a cercetat-o cu grijă, până ce a simțit o fisură. Împinse cu buricele degetelor bucata care era ușor ieșită în afară. Se desprinse de restul oglinzii și pică cu zgomot la picioarele sale.

M-am uitat în jur și mi-am dat seama că starea de amețeală nu dispăruse complet. Picioarele îmi tremurau, iar vederea îmi era ușor neclară.

— E aici. E aproape, pot să o simt.

— Des? Ești albă la față. Desiree!

Dar nu o mai auzeam. Am simțit brațele lui Michael curpinzându-mă, înainte să îmi pierd echilibrul. M-a așezat pe fotoliu și mi-a înlăturat părul din ochi.

— *Micuțo*, ești bine? Uită-te la mine! Deschide ochii! Vocea îi era răspicată, dar blândă, însă eu nu puteam nici măcar să disting cuvintele între ele.

Mi-am proptit fața în mâini, până ce starea de moleșeala mi-a trecut, apoi m-am uitat pe rând la cele trei chipuri care mă priveau îngrijorate.

— Sunt bine, doar obosită, atâta tot. Chiar și eu mi-am dat seama de cât de fals era glasul meu, dar nu puteam să le spun ce efect avea silueta asupra mea. Derek știa deja prea multe și speram că nu avea de gând să le împărtășească foarte multe lui Michael și surorii mele.

Recunoscusem vocea, de data asta nu mai aveam îndoieli. Era aceeași, dar mintea mea refuza să înțeleagă... de ce ne-a atacat pe mine și pe Michael, dacă a avut de gând să ne salveze în sala de bal? Nesigură pe picioare, m-am ridicat de pe fotoliu și am încercat să afișez cel mai senin zâmbet al meu.

— Mai avem doar o singură bucată și oglinda va fi completă. Să înțeleg că ne îndreptăm spre bibliotecă?

— Te simți în stare să mergi? mă întrebă Michael îngrijorat.

— Suntem atât de aproape. Vreau să aflu adevărul. Eram surprinsă chiar și eu de cât de mult îi minteam, dar pentru un motiv necunoscut mie m-am hotărât să-mi țin părerile și să nu le spun nimic prietenilor mei despre vocea pe care o aud sau despre faptul că voi ajunge de partea siluetei care ne urmărea. Nu astea au fost vorbele Mirandei?

Te va transforma și te va face asemenea lui! Îți va câștiga încrederea și poate chiar și inima, atrăgându-te de partea sa!

Cu cât stau mai mult în conac, cu atât simt că îmi pierd mai repede controlul.

Conacul părea pustiu, acum când își recăpătase înfățișarea adevărată, dar chiar și așa, la fiecare zgomot sau scârțâit mă opream și căutam precaută sursa. Nu eram sigură dacă mă simțeam mai calmă când sesizam că eram doar noi în Wolfmaner sau când știam că în urma noastră o pereche de ochi ne urmărea fiecare mișcare.

Când am pășit în bibliotecă, sentimentul de neliniște dispăruse. Un singur șemineu era aprins. Sarah se îndreptă stingherită spre un raft, scoase o carte cu grijă, apoi o lăsă să-i alunece printre degete pe podea.

— E aceeași carte, cea în care s-a transformat scrisul în sânge. Îmi amintesc că am aruncat-o în șemineu! Era arsă!

— De ce te-ai dus să vezi dacă a reapă...

Am lăsat fraza neterminată în urma privirii ucigătoare

aruncate de Sarah. M-am apropiat de Derek. Stătea în fața oglinzii care ne-a *adus* în conac și am sesizat cum o urmă de tristețe îi răpește sclipirea jucăușă din ochi. Părea obosit și la capătul puterilor, dornic ca totul să se termine și să se reîntoarcă la modul normal și poate, uneori, chiar banal, în care se desfășurau viețile noastre.

— Derek? l-am întrebat timidă. S-a întâmplat ceva? Arăți dărâmat.

— De ce am impresia că după noaptea asta nimic nu va mai fi la fel? Că totul se va schimba, până și noi, până și sufletele noastre? Vom învăța cum să ne luptăm cu demonii din noi, dar vom reuși oare să-i învingem? Sau ei vor triumfa, lăsându-ne goi, pustii pe dinăuntru?

Nu știam dacă vorbea cu mine sau dacă pur și simplu își elibera mintea de gândurile care îl măcinau și își lăsaseră amprenta asupra lui, așa că i-am luat mâna într-a mea, curioasă să văd cum va reacționa la simplul meu gest. Mă strânse cu putere și îmi zâmbi încurajator. Însă tristețea din ochii lui era prezentă, vie și mă înfuria. Eram incapabilă să-l ajut, și asta mă durea. Întotdeauna știam ce să fac ca să înveselesc sau să sprijin pe cineva, dar în cazul de față întrebarea era cine avea cu adevărat nevoie de ajutor. Eu sau el?

Michael se furișase în spatele nostru și, din instinct, i-am dat drumul lui Derek. A șaptea bucată picase la picioarele noastre, dar gândul că acum puteam să formăm oglinda principală nu ne mai încânta.

Unele lucruri mai bine rămân ascunse, iar unele secrete pe veci îngropate.

Ne-am așezat în genunchi pe podea și am potrivit cele șapte fragmente pierdute. În momentul în care și ultima bucată a fost lipită, oglinda a început să strălucească. M-am aplecat asupra ei și am privit neliniștită imaginile care mi se derulau în fața

ochilor.

Două fete îmbrăcate în rochii albe se aflau în mijlocul sălii de bal. Ochii le erau acoperiți cu o panglică roșie și țineau în mână un evantai frumos lucrat prin care încercau să-i atingă pe musafiri, pentru a continua jocul. Un băiat se apropie de cea mai tânără dintre ele și cu mișcări dibace îi eliberă ochii de strânsoarea care începuse să o deranjeze. Fata i-a zâmbit stânjenită când i-a zărit chipul și i-a mângâiat fața cu mișcări delicate, până când degetele subțiri, ascunse în mănuși de catifea, au rămăs pironite asupra buzelor. El îi luă mâna să o sărute, însă când se aplecase pentru a o privi, ochii lui nu o fixară cu afecțiune, ci cu dispreț.

Tânăra făcu un pas înapoi. Își șterse lacrimile de pe obraji, se întoarse cu spatele la el și fugi, făcându-și loc cu coatele prin mulțimea care se adunase în jurul lor.

Oaspeții o urmăreau nemulțumiți și câțiva începură să șușotească pe seama ei, însă ea nu le aruncă nici măcar o privire. Își ridicase rochia pentru a alerga mai ușor, trecuse pe lângă servitorii care mergeau cocoșați pe scări din cauza platourilor pline și pe lângă orchestra care se pregătea să înceapă un nou vals. Totul fără să-și ridice ochii din podea.

Pașii ei se opriră în dreptul labirintului.

După câteva minute de mers în tăcere, se rezemă de un perete de arbuști, respirând greoi. Își duse brațul la nivelul gâtului și rupse șirul de perle care atârnau ca o menghine, apoi își desprinse cocul sofisticat și își ciufuli părul cu ambele mâini, zâmbind când îl simțise cum îi mângâie umerii goi. Se uită pierdută în noapte și se afundă în continuare în bezna care se întindea în fața ei. Ajunse într-o parte mai deschisă a labirintului și privirea îi rămase pironită asupra unui petic de iarbă turtit.

Amintiri dureroase reveniră la suprafață. Simțea cum

puterile îi slăbesc. Lacrimile curgeau șiroaie pe obraji, dar de data ăsta nu le îndepărtase. Căzuse în genunchi și își îngropase fața în mâini. Un spasm puternic îi cuprinse tot corpul, apoi se prăbușise la pământ și plânse în tăcere până ce ochii i se uscară și durerea dispăru. Brusc, se ridică și privi speriată culoarul din fața ei, ținându-și o mână în dreptul inimii. Băiatul apăruse dintr-o cotitură a labirintului.

Se descălță și o luase din nou la goană, până când pașii ei se opriră într-o fundătură.

Luna apăruse pe cer. Tânăra își ținea ochii închiși și pumnii încleștați. Se întoarse.

Razele lunii se opriră câteva secunde asupra siluetei, care stătea cu spatele spre noi. Purta o pelerină groasă, neagră, cu glugă și își ținea capul aplecat, astfel încât ochii ei și ai tinerei să se afle la același nivel.

Buzele celei din urmă rostiră un singur cuvânt: *Tu?*

Din mâna siluetei apăru un glob de foc, dar ceața învălui din nou oglinda, iar imaginea se schimbă.

Era înfățișată sala balului. Ambele tinere stăteau lângă scenă și râdeau cu hohote la glumele celor doi băieți care le curtau, nestingheriți de privirile aspre aruncate de baronul Rockner. Băiatul apăruse din nou și cobora agale scările care duceau la scenă. Deși avea o statură impunătoare, se înălță, căutând cu ochi ageri pe cineva din mulțime. Privirea îi rămăsese fixată asupra fetelor baronului. Se întoarse cu spatele și alergă spre una din oglinzi, unde îl aștepta un domn care-și privea ceasul de aur și bătea în continuare din picioare, părând că mai are puțin și pleznește de nerăbdare.

Când îl zări pe tânăr, strecură ceasul în buzunarul costumului și își îndreptă cravata afișând o eleganță în fiecare gest și mișcare. Băiatul îi făcu semn către mulțime, avertizându-l din priviri să fie atent și să-și îndrepte pașii spre el.

Bărbatul era deosebit de atrăgător, fiecare doamnă și domnișoară întorcându-și privirea pentru a-i studia chipul dur, ochii cenușii și pătrunzători și părul brunet, ușor ondulat, care îi dădea un aer tineresc. Costumul bine lucrat îi punea în evidență mușchii lucrați și brațele puternice și bronzate, iar jobenul negru pe care-l plimba dintr-o mână în alta îi oferea o eleganță greu de întrecut.

Băiatul ajunse lângă el și îi șopti impacientat ceva la ureche, apoi, văzând că nu primește niciun răspuns, bătu de câteva ori în oglindă, pentru a-i capta atenția.

— Ești sigur de ceea ce spui?

Am tresărit când i-am auzit vocea atât de clar și pentru câteva secunde ochii mei cercetară cu atenție biblioteca în căutarea unei prezențe străine.

— Nu e aceeași persoană. Trebuie să o ajut. Trebuie să amânăm planul. Nu putem să...

— Nici să nu aud. Toată lumea așteaptă semnalul meu. Nu pot schimba totul acum.

— Trebuie să știu care dintre ele e! Atâta îți cer!

— Prea târziu. Timpul s-a scurs... și al familiei ei la fel.

Bărbatul scoase un pumnal din faldurile hainei pe care o ținea pe braț. Tânărul se dădu câțiva pași înapoi și spuse aproape în șoaptă:

— Atunci eu nu am să fiu părtaș la această crimă.

— Crimă? Ce cuvânt straniu ai ales. Noi nu săvârșim o crimă. Noi facem dreptate. Am crezut că ai înțeles asta, dar se pare că...

— Nu înțelegi! Am nevoie doar de câteva minute.

— Uiți că a încercat să te omoare? Urmezi planul sau te faci nevăzut, deși dispariția ta s-ar putea să o alerteze cu privire la intențiile noastre. Trebuie să rămâi. Nu mai este fata pe care ai cunoscut-o. E de partea lor acum.

Tânărul tăcu resemnat și dispăru în mulțime.

Bărbatul privi lama ascuțită câteva secunde, apoi strânse cu putere mânerul de argint al pumnalului și se îndreptă spre centrul sălii, unde se aflau cele două fete ale familiei Rockner, baronul și baroneasa. Cu fiecare pas pe care-l făcea, murmurul sălii scădea. Când toate glasurile s-au stins, a vorbit.

— Unii dintre voi au venit aici pentru a sărbători, alții pentru a bea șampanie și a închina un omagiu familiei Rockner. Protectorii voștri. Stăpânii voștri. Dar adevărul este că totul în orașul acesta este o minciună. O minciună pe care cei patru din fața mea au creat-o și de care încă profită. Voi toți sunteți marionetele lor, ei dirijează mersul lucrurilor, ei vă supun voinței lor, dar ce este cel mai important... este că ei vă și controlează! Orașul a fost mult mai liniștit înainte să apară, dar, ca de fiecare dată, ceea ce au dorit ei să se întâmple sau ceea ce au vrut s-a adeverit. Cu o singură excepție.

Câteva siluete s-au desprins din mulțime și s-au apropiat de scenă. Aveau mâinile ascunse în robele negre și lungi până la pământ. Apoi totul s-a întâmplat fulgerător de repede. Bărbatul scoase pumnalul și-l aruncă înspre baroneasă, care căzu la podea secerată, ținându-și mâinile strânse în jurul lamei și țipând de durere. O siluetă se avântă asupra baronului, dar acesta, încă păstrând o urmă de agilitate în mișcări, se feri cu ușurință și își scoase spada din teacă, pregătit să-și înfrunte dușmanul. Acesta își trase și el sabia, de sub faldurile pelerinei, și desenă un semicerc în aer, pregătindu-se să-și ia avânt.

Silueta era iute și agilă ca o panteră și-l imobiliză cu ușurință pe baron. Îl forță să se retragă în mulțime, iar lumea se depărtase de locul bătăliei și se îmbulzea spre ieșire, însă când atacatorul își îndreptă mâna spre ușa, aceasta se închise, blocându-i pe toți în sala de bal, lăsându-i fără scăpare. Însă avea doar o singură persoană de înlăturat.

Altă siluetă se desprinsese din mulțime și o imobilizase la

perete pe fata cea mai tânără a familei Rockner. Aceasta își prinse mâinile în strânsoarea atacatorului și privi speriată tăișul pumnalului care urca pe brațe și se opri pe vena pulsând la baza gâtului.

Lama începuse să-i taie pielea albă, dar ea zâmbea. Nu exista nicio urmă de teamă în privirea ei, iar ochii îi deveniră reci și indiferenți. Pumnalul pătrunse mai adânc, iar sângele curgea în râuri subțiri, intrând în materialul fluid și alb al rochiei. Spre mirarea mea, sângele era aproape negru.

Baronul fusese aruncat la podea, iar arma îi alunecase din mână. Silueta se apropia acum de el, cu pași siguri. Bătrânul se uită înfrânt și îl imploră să cruțe viața fetelor lui, dar sabia îi străpunse inima înainte ca ultimele cuvinte să-i părăsească buzele.

Fata mai mare reușise să scape de atacator și se aruncase în mulțime, dar silueta se mișcase mai iute și o trântise la pământ, rostogolindu-se cu ea pe podeaua murdară de sânge.

Gluga îi căzuse pe spate și privirea atacatorului se fixă câteva secunde asupra mea. Ochii lui erau negri, întunecați și reci. Buzele i se curbară într-un zâmbet, apoi privirea lui se îndreptă spre centrul sălii.

Tânăra fusese luată de păr de bărbatul care ordonase atacul și târâtă pe scenă, în văzul tuturor. După ce a fost trântită cu brutalitate la podea, își deschise încet ochii și își șterse dezgustată cu mâna sângele care i se prelingea din gură.

— *Ceea ce faci tu nu se numește dreptate. E răzbunare.*

— *Chiar și așa, totul se va încheia în această seară.*

Cu ultimele puteri, se ridicase în picioare și-l împinse pe bărbat, apoi o luase la goană. Pașii ei încetiniră după câteva secunde și într-un final se opriră. Își duse mâna la piept și își scoase cu furie pumnalul. Se uită la gaura roșie din rochia ei, care se mărea cu fiecare bătaie de inimă. Se prăbuși la podea,

ținând strâns în mână cuțitul. Degetele i se încleștară pe lama de argint când își așeză capul pe brațe și închise ochii, de parcă s-ar fi pregătit să se culce.

Nimeni nu îndrăznea să se miște sau să vorbească. Un vânt napraznic pătrunse în sală și ușile se deschiseră cu zgomot, lovind cu putere pereții. Panica se răspândise și oamenii se înghesuiau să plece, bărbații neținând cont de maniere și lovindu-și în fuga lor nevestele sau partenerele. Doar câțiva mai rămăseseră în sală. Ochii lor erau fixați asupra celor patru cadavre.

Din nou, parcă simțindu-se urmărit, tânărul își îndreptă privirea asupra mea. Nu aveam puterea și nici voința de a-mi dezlipi ochii din ai lui. Inima mi se oprise când buzele lui schițară un zâmbet leneș. Un fior îmi străpunse pieptul, însă nu era de teamă.

I-am simțit mâinile lui Sarah pe obraji. Erau reci și mi-au distras atenția, însă când ochii îmi coborâră din nou asupra oglinzii, imaginile dispăruseră.

— Ai avut dreptate, Michael, spuse Derek după un timp. O parte dintre invitați i-au ucis, dar din ce motiv? De ce în acest mod? De ce au vrut ca oaspeții să rămână și să vadă cum sunt omorâți?

— Băiatul, spuse Sarah aproape în șoaptă. Cel care i-a omorât pe baron și pe fata cea mare a familiei Rockner... nu am mai văzut pe nimeni să se miște ca el. Nu era om.

— Ai vreo dovadă care să spună că *era*? Tot ce știm acum este că ei sunt criminali, care au ucis singurele persoane care se îngrijeau cu adevărat de Wolfcraft.

— Aici exagerezi, Derek, i-am reproșat pe un ton aspru. Și dacă nu ai fost atent, asta a fost o răzbunare pentru ceva ce au făcut cei din familia Rockner în trecut.

— Spune-mi că mă înșel, dar tocmai le-ai luat apărarea

acelor ucigași?

— De ce îi acuzi de crimă? Nu cunoaștem nimic despre familia care a locuit în Wolfmaner și...

— Chiar și așa, vocea aspră a lui Michael ne reduse pe ambii la tăcere, nu meritau o moarte atât de cumplită. Nimeni nu merită, adăugă în șoaptă.

— Des, începuse timid Sarah, e posibil ca silueta care a atacat-o pe fiica cea mică în labirint să fie aceeași cu cea care v-a urmărit pe tine și pe Michael?

— Ai dreptate, Sarah, spuse Michael, înainte ca eu să-mi adun gândurile și să dau un răspuns concret. Trebuie să fie aceeași!

— Trebuie? Fiecare cuvânt părea că are un sens total diferit față de cel cunoscut. De ce spui asta? Nu ai de unde să știi dacă persoana care a fugărit-o pe ea în labirint este aceeași cu cea care l-a omorât pe baron. Sau care ne-a atacat pe noi, am continuat, uitându-mă la Michael. Nu a fost singurul în sala de bal care era acoperit de o pelerină.

— A fost și în încăpere în timpul crimei? m-a întrebat Derek nedumerit. Te gândești că este băiatul al cărui chip l-am văzut noi în oglindă?

Am privit stânjenită în podea când mi-am dat seama că nu urmărisem în totalitate schimbul de replici al prietenilor mei.

— La cine vă referiți? am întrebat învinsă. La băiatul care a refuzat să fie părtaș la crime sau la cel care le-a comis?

Înainte ca cineva să-mi dea un răspuns, oglinda începuse din nou să strălucească, iar o imagine încețoșată apăru pe suprafața-i lucioasă. Era înfățișată tot sala de bal, dar din alt unghi. Cineva se ascundea în spatele scenei. O mânuță firavă a dat la o parte pânza subțire care acoperea micul teatru, apoi imaginea se evaporase, lăsându-ne nedumeriți.

Flăcările din șemineu s-au stins. Câteva minute, singurele

zgomote care se mai auzeau erau cele ale respirațiile noastre. Corpul îmi amorțise, dar nu îndrăzneam să mă mișc. Toți am rămas imobilizați și așteptam ca cineva să spulbere tăcerea care se așternuse între noi.

Podeaua a scârțâit. O pală răcoroasă de vânt mă izbi în față, forțându-mi pleoapele să se închidă și privirea să-mi rămână blocată în podea. Era cineva acolo cu noi sau mi se părea? Eram urmăriți sau totul nu era decât imaginația noastră? Zgomotul se stinse brusc, iar pașii se opriră.

M-am uitat nedumerită la chipul lui Michael, care-și pironise privirea în spatele unui corp de bibliotecă și urmărea atent orice mișcare din sală. Își ridicase un deget la buze și pentru o clipă am revăzut în minte imaginea siluetei, făcând același gest.

Am stat câteva minute nemișcată, apoi mi-am proptit mâinile în podea și am încercat să mă ridic în picioare. Sarah a dat să mă prindă de braț, ca să mă facă să rămân în continuare adăpostită, însă am fost mai rapidă decât ea și m-am îndepărtat cu pași nesiguri spre sursa zgomotului. Ochii mi se obișnuiră cu întunericul din jur și puteam să disting rafturile și conturul cărților. Încercam să mă strecor printre corpuri fără să ating sau să agăț ceva, înaintând cât mai mult spre centrul bibliotecii.

Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că văd o umbră venind spre mine, dar la o privire mai atentă mi-am dat seama că era doar o draperie care flutura în vânt. Fereastra era deschisă. Mi-am reținut un țipăt și am continuat să pășesc, până ce am ajuns la o fundătură.

O parte din mine se mirase de faptul că niciunul dintre prietenii mei nu venise după mine și că m-au lăsat să cutreier singură încăperea, fără niciun sprijin. Tocmai când mă hotărâsem să fac cale întoarsă, am zărit o mișcare în spatele meu. Mai multe cărți s-au prăbușit la o distanță de câțiva metri.

M-am întors și am început să alerg.

Pașii îmi răsunau puternic printre culoare, însă nu-mi făceam griji din cauza zgomotului pe care-l făceam. Oricine era cu noi în bibliotecă știa în permanență unde mă aflam. M-am oprit brusc, să arunc o privire în jur, dar toate corpurile de bibliotecă erau identice și nu puteam distinge titlurile sectoarelor.

Gândește-te, Desiree. Gândește-te... pe unde ai luat-o?

M-am strecurat în spatele unor rafuri, m-am lipit de perete și am alunecat la podea. Mi-am tras genunchii mai aproape de față și am așteptat. Dar nimeni nu apărea. Tremuram din toate încheieturile și încercam să-mi potolesc mișcările necontrolate ale brațelor. Erau reci. Le-am masat, sperând să refac circulația sângelui, dar cu cât minutele treceau, neliniștea mi se transforma la loc în frică și puțina încredere pe care o căpătasem dădea semne că se evaporă.

Oare așteaptă să ies din ascunzătoare? Mă pândește și vrea ca eu să fac prima mișcare?

Înainte să-mi duc gândul la bun sfârșit, o siluetă apăru pe unul dintre culoare și se îndreptă spre locul în care mă aflam. Din unghiul meu ascuns puteam să o văd foarte clar, dar speram că rândurile de cărți reușeau să mă acopere de vederea ei și că era doar o coincidență faptul că venea spre mine. Părea mai scundă decât cea care mă urmărise pe străzile din Wolfcraft și încercase să ne omoare pe mine și pe Michael. Chipul îi era ascuns de glugă și părea să-și țină privirea ațintită în podea. Exact când mă proptisem în genunchi și îmi apropiasem ochii de spațiile libere dintre cărți pentru a o putea vedea mai bine, își ridicase capul și-l îndreptă spre locul în care mă pitisem. De frică, m-am dat câțiva pași în spate și mi-am strâns aproape cu durere ochii.

Să nu mă găsească. Orice ar fi, să nu mă găsească.

Mă simțeam neputincioasă și slăbită, atât fizic, cât și mental. În adâncul sufletului tot speram că aveam să pic din pat și să constat că totul nu e decât un coșmar, un vis urât, că nimic nu este real. Dar cu cât petreceam mai mult timp în Wolfmaner, cu atât mă convingeam că de cele mai mari temeri nu poți să scapi. Se spune că atunci când visezi, tu reușești să controlezi visul de la un capăt la altul. Tu îl schimbi, tu îi dai un plan de desfășurare, un plan de acțiune.

Dar de ce nu pot să mă trezesc dintr-un coșmar atunci când vreau eu?

Silueta se opri la câțiva metri distanță, apoi coti pe un alt culoar și dispăru.

Nu-mi venea să cred. Eram în siguranță. Încă trăiam.

— Desiree?

Am înlemnit când am auzit vocea lui Derek. Era cât pe ce să mă ridic și să-i răspund, când un gând sinistru începuse să prindă contur în mintea mea. Era o capcană. Iar eu eram momeala. Mă uitam nedumerită în jur, neștiind ce să fac. Nu aveam cum să-i atrag atenția și să-l avertizez de primejdia în care se afla. O zărisem și pe Sarah, care venise în spatele lui Michael de pe un culoar pararel. Mă lipisem atât de tare de perete, încât începură să mă doară oasele.

Privirea lui Michael trecu peste rândurile de cărți, apoi fața i se crispă când îmi sesiză prezența. I-am făcut disperată semn să stea departe, dar el se uita în continuare nedumerit la mine și la zona din bibliotecă pe care eu i-o arătăm. Sarah și-a dat seama de schimbare și se îndrepta spre culoarul din care apăruse silueta. Apoi se întoarse, dând mirată din mâini către Derek și Michael.

Un pocnet profund curmă liniștea, apoi altul, până ce toată sala a fost inundată de sunetul bușteniilor care luau foc. Lumina se ivi din extremele bibliotecii, mai întâi timidă, apoi trimițând

raze puternice peste rafturile de lemn și peste cărțile învelite în piele. Văzând că totul părea în regulă, m-am ridicat în picioare, vrând să mă îndrept către cei trei prieteni care-și mutau rapid privirile în jur. Focul ardea plăcut în șeminee, aducând la iveală și cele mai ascunse unghere ale încăperii. Lumina părea că se intensifică.

Dar totul avea să se schimbe.

Silueta se furișase în spatele lui Sarah. O prinse pe sora mea de încheietura mâinii și o izbi de primul corp de bibliotecă. Michael se dădu câțiva pași înapoi când se năpustise asupra lui, ținând strâns într-o mână un pumnal cu lama scurtă. Derek se strecură în spatele rafturilor și se rezemă de perete, împingându-și picioarele în lemnul care începuse să trosnească. Sute de cărți au căzut cu zgomot, însă intrusul își ridicase mâna în dreptul avalanșei și o opri chiar în mijlocul aerului.

Printr-o simplu gest, toate cărțile îl loviră pe Michael, forțându-l să blocheze atacurile cu brațele și să se arunce la pământ. Câteva tăieturi superficiale îi apărură deasupra ochilor și pe obraji.

Silueta își îndreptă apoi atenția spre mine și trimise din ambele mâini două fulgere albastre, a căror intensitate mă făcu să-mi pierd echilibrul. Biblioteca din spatele meu fusese atinsă, iar flăcările acoperiră în câteva secunde aproape toată suprafața. Rafturile se prăbușiră la pământ când mă ridicasem în picioare, doar ca să mă arunc din nou sub una dintre mese.

Sarah își recăpătase în mare concentrarea și apucă cu ambele mâini unul dintre scaune cu spătar înalt, aruncându-l spre atacator. Acesta se ferisese la timp și trimise un glob de foc în direcția lui Derek, care-l ajuta pe Michael. Silueta își luase vânt și se îndreptă spre băieți. Michael îi făcuse un semn disperat lui Sarah, apoi dispăruse pe unul dintre culoare. Când înțelesesem ce avea de gând să facă, am vrut să alerg după ele,

dar sora mea mi-a blocat drumul.

— Putem să-i ajutăm!

Sarah mă prinse de braț și mă trăgea cât mai departe de centrul bibliotecii. Mi-am întors privirea și ochii mei îi întâlniră pe cei goi și lipsiți de viață ai lui Derek, care se prăbușise la podea. Silueta era în spatele lui.

— NUUUU!

Un cot în piept o făcu pe sora mea să-mi dea drumul și să se oprească din alergat. Înainte să realizeze ce se întâmplă, fugeam din nou printre culoare.

— DEREK! MICHAEL!

Am simțit o greutate în spatele meu, apoi m-am trezit cu fața lipită de podea. Sarah îmi prinsese mâinile și mi le imobilizase printr-o singură mișcare, în timp ce cu cealaltă îmi astupase gura și mă trase într-un colț al sălii, așteptând să mă calmez.

— Taci! Vrei să ne omoare și pe noi?

Cuvintele ei avură darul să mă enerveze și mai mult.

Nu, nu... nu sunt morți.

— Ascultă-mă cu atenție. Vreau să fugi prima.

— Nu...

Am încercat din nou să mă eliberez, dar Sarah nu cedă nici ea și se lupta cu furie împotriva mea.

— Nu te oprești. Nu te uiți în spate și sub nicio formă nu te întorci, indiferent ce auzi. Ai înțeles?

Îmi întoarse fața spre ea, dar nu puteam, nu voiam să o privesc.

Am dat din cap neputincioasă și am inspirat cu lăcomie aer. Lacrimi fierbinți îmi șiroiau pe obraji și încercam să le șterg cu mâna, dar imediat altele apăreau și le luau locul. Am așteptat semnalul ei, apoi m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre ușă. Nu făcusem nici zece pași și mă împiedicasem deja de

unul dintre scaune. Mușchii picioarelor îmi erau amorțiți, iar genunchii începură să mă înjunghie de la atâtea căzături. Unul dintre corpurile de bibliotecă se prăbușise lângă mine, chiar după ce trecusem pe lângă el, și observasem stupefiată că și cele din fața mea îi urmau exemplul. Pașii deveniră mai rari, până ce se opriră și am rămas blocată, neștiind pe unde să fug.

Atunci am văzut-o.

Stătea rezemată de unul dintre rafturi, ținând în mână un glob de foc. Mai multe fascicule de lumină se întrepătrundeau și ieșeau la suprafață, după care se dizolvau în aer, eliberând în jur o ploaie fină de particule aproape transparente. Ochii mei îi urmăreau mișcarea neîncetată a mâinilor. Eram pregătită să o înfrunt dacă ar fi încercat să mă atace, însă țipătul surorii mele îmi atrase atenția.

M-am întors și am văzut-o la câțiva metri în spatele meu, sprijinită de perete. Dar nu era singură.

Doi atacatori?

Ochii mei se îndreptară spre silueta cea mai apropiată de mine.

La pământ. ACUM!

Fără să mă gândesc, m-am aruncat la podea și am simțit cum un val fierbinte de energie trece deasupra mea. Sarah se ridicase și venea spre mine. Mă strânse cu putere de braț și mă trase după ea. Am urmat-o fără să obiectez, prea speriată pentru orice fel de ripostă.

E aceeași voce. Din sala din bal, din coșmaruri...

Sarah se aruncă cu toate greutatea pe ușă și se strecură pe hol, alergând fără să țină cont dacă o urmăream sau nu, împiedicându-se de propriile picioare la fiecare pas. Covoarele au luat foc. Din instinct, mi-am dus ambele mâini la gât. Nu puteam să respir. Ochii îmi lăcrimau. Am căzut în genunchi și am început să țip și să plâng, în același timp. Eram înconjurată

de flăcări.

Mi-am strâns picioarele la piept, am închis ochii și am lăsat căldura să mă învăluie treptat.

Nu îmi era frică de moarte. Focul mă salvase în trecut.

* * *

Camera era întunecată, singurele surse de lumină fiind cele două lumânări de ceară, cu fitilul aproape terminat. Fereastra era larg deschisă, însă aerul care intra în încăpere era rece și tăios.

Femeia se apropie de singurul tablou atârnat de pereți și îl atinse ușor, cu vârful degetelor, inhalând mirosul subtil de vopsea pe care acesta îl emana. Chipurile care o priveau erau reci și indiferente, mai puțin cea a unui tânăr brunet, care stătea despărțit de ceilalți, ascuns de mantia cu care îi era înfășurat trupul. Dar ochii... ochii lui nu puteau fi confundați. Începuse să plângă. Inima îi era încă atinsă și profund îndurerată. Mâna îi zăbovi pe imaginea ce înfățișa o familie aparent fericită, apoi și-o ascunse în pelerina albă, care îi acoperea umerii goi.

Pașii ei răsunau înfundat în cameră, în timp ce aștepta un semn ca să poată pleca din conacul care îi bântuise mintea atâția ani. Ce voia să facă era primejdios și putea să fie catalogat drept o greșeală, dar nu putea risca moartea atâtor oameni pentru ca o singură persoană să trăiască. Nu putea să fie sigură de parte cui va fi, iar timpul ar fi putut să o schimbe fără ca ei măcar să știe.

Nu. Nu trebuia să se simtă vinovată. Știa că făcea lucrul corect, deși inima îi spunea să oprească totul cât încă mai putea. O siluetă firavă se ivise lângă ea și tresări speriată când și-a dat seama cine era.

— Ai întârziat.

Tonul ei era tăios, în contrast cu blândețea ochilor violeți.

— Unde este? De ce nu ești cu ea?

— Am fost atacați, răspunse fata, fără a-și ridica privirea din podea.

— Nu mai avem timp de planuri, trebuie să o omori acum, până nu e prea târziu.

— El este aici.

— Poftim?

— Rephelimul despre care m-ai avertizat. A salvat-o!

— De ce ar face asta? Ar trebui să-i dorească moartea având în vedere ce va face de îndată ce-și va descoperi puterile. E și viața lui în joc.

— Sunt sigură că a fost trimis și nu se află în conac de bună voie.

Femeia își închise ochii și își acunse fața în mâini. Se îndreptă spre fereastră și privi îngândurată cerul înstelat, lăsând lumina lunii să-i mângâie chipul speriat. Silueta ei zveltă și părul auriu, care-i cădea în bucle peste umeri goi, o făceau să arate ca un înger. Însă unul trist, dacă țineai cont de nefericirea zugrăvită în privire.

— Dacă este așa cum spui tu, atunci ne luptăm cu un inamic mai periculos decât credeam. Știi ce ai de făcut. Eu nu mai pot zăbovi în conac. Forțele de aici îmi produc prea multă durere, iar puterile îmi sunt deja slăbite. Va trebui să te descurci fără mine.

— Nicio problemă. Fata nu va ieși din conac. Cel puțin nu vie.

* * *

Zgomotele ajungeau cu greu la mine, dar eram încă în viață. Nu murisem. Stăteam lungită pe o canapea și simțeam cum cineva îmi dă părul de pe obraji, dar îmi era prea frică să

deschid ochii. Ultima imagine pe care o văzusem fuseseră flăcările scăzând în intensitate, până ce focul se stinsese.

— Desiree?

Am deschis ochii când am auzit vocea surorii mele. Stătea în genunchi lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? Mi-am închis din nou ochii, simțind cum îmi dau lacrimile. Lumina era foarte puternică. Ce s-a întâmplat? am repetat din nou când Sarah ezită să-mi răspundă și își mutase pentru prima oară privirea de pe chipul meu.

— E greu de explicat. Nici măcar eu nu știu cum ai supraviețuit. Pur și simplu... te-am găsit aici.

— Despre ce vorbești? M-am ridicat de pe canapea și am făcut câțiva pași în cameră. Încheieturile îmi erau amorțite, iar brațele mi le simțeam ca pe două greutăți nefirești, care îmi atârnau inutile pe lângă corp. Mâinile îmi erau însângerate și julite, iar haina de piele era arsă într-o parte. Mi-am dat-o jos cu mișcări neîndemânatice, încă slăbită, și mi-am înfășurat-o în jurul torsului, încercând să câștig timp, pentru a-mi recăpăta forțele.

— Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?

— Am ieșit din bibliotecă în urma ta. M-am oprit și mi-am întors privirea, sperând să-i văd pe băieți după mine. După un moment de liniște, am reluat, surprinsă din nou de cât de ușor puteam să mint: apoi am observat că tot holul a fost cuprins de flăcări și m-am speriat. Îmi amintesc că am căzut și din cauza fumului nu am mai putut respira. Restul e în ceață, am răspuns după o scurtă ezitare.

Sarah își miji ochii și se uită cu neîncredere la mine. Nu părea în totalitate convinsă, dar a dat scurt din cap, după care și-a îndreptat privirea spre flăcările din șemineu, îngândurată.

— Îmi pare rău că te-am lăsat în urmă. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Pur și simplu nu m-am gândit decât la viața

mea și cum să mă îndepărtez cât mai repede de bibliotecă și de iadul pe care l-am dezlănțuit venind aici. Am făcut o greșeală foarte mare când ne-am hotărât să cercetăm conacul. Am impresia că tot ceea ce trăiesc în clipele acestea nu este real. Trăiesc într-un coșmar, dar în loc să mă trezesc, mă scufund din ce în ce mai adânc în întuneric. Iar șansele de izbândă scad sau sunt aproape nule.

— Sarah... am început timidă, dar sora mea îmi făcuse semn să o ascult în continuare.

Am tăcut și m-am așezat în apropierea șemineului în care ardeau doi bușteni solizi. Covorul era vechi, uzat și acoperit de praf. Tablourile erau smulse de pe pereți și aruncate sub mese, iar draperiile care acopereau singurul geam din cameră erau sfâșiate. Vântul insufla viață, iar pânza subțire începuse să fâlfâie. Mi-am mutat privirea spre unul dintre tablouri și de-abia atunci mi-am dat seama că ne aflam în livingul din care porneau tunelurile. Însă oglinda dispăruse, iar camera era cu mult diferită de la ultima noastră vizită.

Ce se întâmpla în Wolfmaner? Când își schimbau sălile înfățișarea și de ce? Care era cauza?

— Crezi că sunt în viață?

Întrebarea mă luase pe nepregătite și nu știam ce să-i răspund. Ochii mi-au rămas blocați în podea. Am încercat să-i feresc pe prietenii mei de necazuri, dar silueta a înțeles ce aveam de gând, așa că a dispărut și a așteptat ca eu să fac prima greșeală. Apăruse din spatele rafturilor și a aruncat-o pe Sarah din calea ei. După mine venea. Știam asta. Am simțit în clipa în care și-a îndreptat privirea spre mine. Eu eram ținta. Și scăpasem.

Sunt încă în viață, trăiesc... dar pentru cât timp?

Apariția celuilalt atacator mă luase prin surprindere. Modul în care a stat și m-a lăsat pe mine să acționez prima m-a

nedumerit. Putea să mă ucidă, fără ca eu să am o singură șansă de a rămâne în viață, însă a preferat să mă salveze și să-mi dea chiar și timp ca eu și sora mea să fugim. Dar de ce? Una dintre siluete vrea să mă omoare, în timp ce cealaltă mă urmărește și înlătură toate greutățile care apar în calea mea.

— Desiree?

Puteam să am încredere în ea? Era de partea mea sau doar voia să-mi câștige încrederea?

Cuvintele Mirandei au ajuns din nou la mine și oricât aș fi încercat să le uit, eram sigură că o să-mi rămână întipărite în minte. Ce văzuse bătrâna atât de înspăimântător în viitorul meu?

De ce se speriase și se comportase așa ciudat? Cum a văzut cartea, trăsăturile feței i s-au înăsprit, iar ochii i s-au mărit de uimire.

Asemănarea e zdrobitoare, nu-i așa?

Șirul gândurilor mi-a fost întrerupt în momentul în care Sarah se trânti lângă mine și îmi luă mâinile de pe ochi.

— Ce se întâmplă cu tine? Am nevoie de tine trează și cu capul pe umeri, iar tu visezi și...

— Nu înțelegi, i-am răspuns cu calm, lucru care mă surprinse chiar și pe mine. Nu ai cum, nici dacă ai vrea.

— Atunci fă-mă să înțeleg ce poate fi mai important în clipa asta decât salvarea prietenilor noștri?

— Despre asta vorbeai?

Furia din privirea ei nu era prefăcută.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că nici nu-ți pasă de ce s-a întâmplat.

— Cum poți să spui așa ceva? Sunt și prietenii mei.

— Nu citesc prea multă tristețe în ochii tăi, surioară, mă contrazise Sarah.

— Cunoști tu gândurile care îmi răscolesc mintea? NU. M-

am săturat să-mi dictezi ce să fac și ce să cred. Mai ai puțin și ai să mă acuzi că totul se întâmplă din vina mea.

— Păi chiar așa e.

— De ce?

— Tu ai venit cu ideea de a intra în Wolfmaner. Tu ești cea care ne-a convins să cercetăm conacul. Și tu ești cea care de la un timp se comportă ciudat și este ascunsă.

— Ascunsă?

— Da. Ascunsă! Crezi că nu observ că te-ai schimbat? Sunt sora ta și te cunosc. Am crescut împreună, trăim una lângă cealaltă și ne susținem, ne ajutăm, dar tu te-ai îndepărtat de mine și te comporți de parcă cel mai mare mister al lumii ar atârna pe umerii tăi. Ți-ai neglijat prietenii, îl eviți pe Derek, nu-ți pasă de soarta noastră și ai gândurile complet aiurea. Nu mă asculți și faci totul de capul tău. Ce te-a apucat să te îndepărtezi de noi și să cercetezi singură biblioteca? Uite ce s-a întâmplat!

— Nu e vina mea.

— Tot repeți asta, dar chiar crezi cuvintele pe care le rostești?

Gura mi se deschise și se închise la loc. Oricâtă dreptate ar fi avut, nu puteam să-i spun adevărul. Persoana din fața mea nu era sora mea, nu era nici măcar o rudă, ci doar o străină. O străină față de care eram obligată să trăiesc și o străină cu care trebuia să încerc să-i ajut pe Derek și Michael. Dacă mai erau în viață.

— Cum am ajuns aici?

— Ți-am spus. Aici te-am găsit.

— Spui de mine că sunt misterioasă și port secrete. Tu de ce nu ai curajul să-mi spui adevărul?

— De ce te-aș minți?

— Nu am spus că minți. Doar ocolești adevărul. Sau nu-l spui în totalitate, am adăugat indiferentă.

— Nu îți ascund ceva, Desiree. Când am ieșit din bibliotecă, eram sigură că ești în spatele meu. M-am întors după tine, însă nu te-am putut găsi și am venit aici, sperând că acesta ar fi fost primul loc în care te-ai fi ascuns.

— De cine să mă ascund?

— De creatura care a încercat să ne omoare.

— Creatura?

— Dar tu cum o numești?

— Nu i-ai zărit chipul.

— Știi măcar dacă are unul?

— Ironia și sarcasmul sunt calitățile mele, surioară, nu ale tale. Ție nu ți se potrivesc. Îți dau un aer prefăcut și ușor penibil.

— Îi iei apărarea? Se pare că trauma prin care trecem a început să te afecteze, spuse cu seriozitate.

— Din contră. *Trauma,* cum binevoiești a o numi, mă face să privesc totul într-un alt context, într-o altă lumină. Întotdeauna am avut curajul să te înfrunt, dar niciodată nu am făcut-o. Poate că momentul ales de mine nu e tocmai cel mai bun, dar e cazul să-mi scot masca pe care am purtat-o în ultimul timp. Sarah, nu ești șefa mea, nu ești stăpână asupra deciziilor mele, ești *doar* sora mea. Nu ai niciun drept să mă judeci sau să mă critici, să-mi corectezi faptele după cum crezi tu de cuviință sau să-mi spui ce să fac. Sunt stăpână pe viața mea și nu suport să fiu controlată și manevrată ca un manechin de la teatrul de păpuși. Vreau să fiu alături de tine și vreau să te ajut ca să putem scăpa *toți* din conac, dar asta fără a mă dirija. Nu sunt sora cea mică care nu știe să-și poarte singură de grijă. Am nevoie de libertate, dar tu refuzi să mi-o dai.

Sarah păstrase câteva momente tăcerea, apoi zâmbi trist. Știam ce avea să urmeze. Contraargumentele ei, discursul prin care îmi atacă toate punctele slabe și prin care voia să-mi arate

că *ea* e cea care are dreptate. Că *ea* e cea care deține sforile.

Un alt țipăt ajunse la urechile mele.

— Era Viola? am întrebat nesigură, pironindu-mi ochii asupra ușii ferecate.

Am auzit o bufnitură asupra ușii ferecate, pe care abia acum o observasem., apoi o oglindă cum se sparge. *A dispărut oglinda și a apărut o ușă?* se întreabă ea.

— Viola? Sarah începuse să strige cât o țineau plămânii și se îndreptă spre ușă pregătită să o deschidă.

Ceva nu e în regulă.

Mă uitam speriată în jur, de parcă m-aș fi așteptat ca pericolul să apară din flăcări sau din spatele unui mobilier. Tremuram și simțeam cum inima își întețește din nou bătăile.

— NU DESCHIDE!

Însă era prea târziu, Sarah ieșise deja pe culoar.

— Vioooooola... Viola, mă auzi? Unde ești?

Am rămas înlemnită în mijlocul camerei, apoi am auzit în spatele meu un zgomot înfundat. În perete se deschise intrarea care ducea în tunelele construite sub fundația conacului.

Am pășit în întuneric și m-am uitat în stânga culoarului, partea din dreapta fiind blocată de un alt perete, din piatră solidă. La capăt se zărea o singură torță.

Ochii mi se măriră când mi-am dat seama cine o ținea.

Cine ești? De ce mă ajuți?

O întrebare pe rând. Trebuie să dispari prin tunele. Înainte să te găsească.

Am ieșit din tunel speriată și am alunecat la podea.

Îmi poate citi gândurile?

Am pășit din nou în tunel, dar eram singură.

Fără să mai pierd vremea, am ieșit pe hol și am văzut-o pe sora mea cum se îndepărta și deschidea fiecare ușă, aruncând priviri pe furiș și strigând după Viola. Cu colțul ochilor am zărit

în cealaltă parte a culoarului o mișcare, apoi torțele începură să se stingă și mi-am dat seama că mai erau doar câteva secunde până când o să fim înconjurate de întuneric.

— SARAH!

S-a întors mirată spre mine, dar nu se mișcase din loc. Furioasă, m-am avântat către ea și am prins-o de mână, obligând-o să mă urmeze. Întunericul aproape ne ajunse și nu eram sigură că puteam să nimeresc încăperea fără ajutorul luminii.

Am împins-o nervoasă în sală și am închis cu putere ușa, făcând să zdrăngăne paharele vechi și ciobite de pe mese, după care am tras una dintre mese și am proptit-o la intrare, deși știam că asta nu va ține pe nimeni la distanță prea mult timp. Îmi amintisem de globurile de foc pe care le aruncase asupra noastră în bibliotecă și m-am dat câțiva pași înapoi.

— Tunelul! Ai găsit intrarea!

Mi-a luat torța din mână.

— Haide!

Ochii mi-au rămas blocați asupra ușii de la intrare. Auzeam pași pe hol. Mersul lor se întețea, la fel ca durerea pe care o simțeam în dreptul pieptului. Am înhățat o torță și am urmat-o pe Sarah prin tunele. De îndată ce am pășit pe coridoarele secrete din conac, gaura din perete dispăruse și eram din nou blocate, dar în siguranță.

Sau cel puțin așa credeam.

* * *

Silueta trecu pe lângă cărțile care se transformau în scrum în fața ochilor, pe lângă corpurile de mobilă care se prăbușeau la pământ și ridicau praful în aer, praf care urma să se aștearnă pe mantia sa neagră ce îi ascundea prezența oriunde îl purtau pașii.

Se opri brusc și își scoase pumnalul de la brâu. Lama sclipi puternic în noapte, trimițând o fâșie slabă, abia perceptibilă, de lumină în jur. Privirea i-a rămas blocată asupra unui perete, parțial acoperit de o pânză de catifea, arsă pe margini. Parcurse vigilent culoarul, cu degetele în jurul mânerului de oțel al armei, și asculta zgomotele ce răsunau din bibliotecă.

Era singur în încăpere.

Știa cu certitudine unde se aflau în aceea clipă toate persoanele din Wolfmaner, dar simțurile lui ascuțite îl avertizau să nu-și lase garda jos și să fie pregătit în cazul unui atac. Al doilea Rephelim încă reprezenta un mister pentru el.

Înlătură cu o fluturare de mână materialul care acoperea peretele, aducând la iveală o oglindă veche, cu rama distrusă și scrijelită. Sala își pierduse strălucirea acum 150 de ani, dar din când în când își recăpăta forma și splendoarea caracteristice când anumite persoane pătrundeau între zidurile sale, insuflându-i viață.

Suprafața oglinzii se întunecă și patru fire argintii apărură în centru. Se mișcau în cerc, mărindu-și viteza, până ce formară un vârtej întunecat, sursa unui vânt puternic care se strecurase pe furiș.

Mai întâi în ceață, apoi căpătând culoare și contur, o imagine apăru în oglindă. Silueta urmări atent cele două fete care păreau a se certa. Cea mai mare, cu părul blond deschis, stătea cu mâinile strânse în jurul mijlocului și o privea pe cea mai tânără, care vorbea și gesticula, încercând să-și impună punctul de vedere. Băiatul zâmbi când îi zări sclipirea de furie din spatele irișilor verzi.

Are o privire impozantă, aproape ucigătoare. E încăpățânată și o fire greu de controlat.

Într-adevăr, nu ar fi trebuit să mă înșel. Ea e. Asemănarea e zdrobitoare.

Înainte să poată reacționa, imaginea dispăruse, iar oglinda îi înfățișa în fața ochilor o cameră lungă, cu ziduri din piatră, acoperite cu rafuri din lemn de esență tare, pe care se zăreau zeci de volume îngrijite, învelite în piele. Într-un colț se zărea o masă joasă, cu șase picioare, acoperită de hărți vechi, îngălbenite de vreme. Pe un perete se afla o fereastră înaltă, prin care pătrundeau razele difuze ale lunii.

Un bărbat înalt stătea în mijlocul încăperii, având ochii ascunși de părul brunet și creț care îi ajungea până la umeri. Nu părea în vârstă, dar nici foarte tânăr, deși avea aerul unei persoane care a suferit și a văzut multe în viață. Privirea acestuia se fixă pe chipul băiatului, care rămăsese tăcut și privea oglinda fără să clipească.

— Te-am rugat să o păzești, nu o să arunci în brațele morții. Dacă nu ai fi ajuns la timp, putea să moară în flăcări fără ca nimeni să știe ce s-a întâmplat cu ea.

— Aici greșești. Am fost în permanență în preajma ei, încercând să o feresc de prezențele străine din conac. Dar a acționat impulsiv, fără să țină cont de cei din jur.

— Chiar așa?

— În primul rând, ar trebui să știi că împreună cu prietenii ei a reușit să formeze oglinda principală și a aflat ce s-a întâmplat în conac în acea seară, seara în care Soarta multora s-a schimbat. Dacă în bine sau în rău, contează mai puțin. Cunoaște chipurile vinovaților, la fel cum și ei îl știu pe al ei, dar nu cred că asta o sperie.

— Cum a reacționat?

— A fost puțin șocată, dar are suficient sânge rece în vene. Nu a lăsat să se vadă, deși este îngrozită de brutalitatea cu care au fost săvârșite omorurile. Sunt imagini care îți rămân mereu în subconștient. După atâția ani, amintirile sunt încă vii chiar și în mintea mea.

— Te-a zărit?

— Da, răspunse tânărul după o ezitare.

— De ce ai spus că a acționat impulsiv, fără să țină cont de celelalte vieți din preajma ei?

— Fiindcă acesta este adevărul. Era acolo. Era cu ei în bibliotecă și ea a simțit prezența străină care îi urmărea. Dar în loc să stea nemișcată și să rămână nevăzută, s-a îndepărtat de ceilalți și s-a adâncit în culoarele bibliotecii, deși bănuia că totul nu era decât o capcană.

— Să înțeleg că nu a reușit să pună mâna pe ea.

— Nu încă. Mi-am făcut simțită prezența, cât să se sperie și să fugă, apoi m-am hotărât să găsesc un loc de unde să o urmăresc fără ca ea să-și dea seama. Însă... unul dintre băieți a zărit-o. Ea însă a fost vicleană și a încercat să-l ferească, dar niciunul dintre ei nu bănuia de unde urma să vină atacul.

— Sunt toți în viață?

— Ai spus că doar ea contează. De restul nu-ți pasă.

— Atâtea zile fără vărsare de sânge. Sper că nu-ți ieși din mână.

— Nimic pentru care să-ți faci griji, îi răspunse cu asprime. A intervenit o mică problemă.

— Rezolvată?

— Acum, da. A trebuit să mă arăt ca să pot să o protejez. A fost mirată de faptul că am salvat-o, dar se pare că prezența mea o liniștește.

— Va trebui să-i câștigi încrederea.

— Dacă va afla cine sunt, va fi mai greu decât ne-am așteptat. Este încăpățânată și nu suportă să fie controlată. Acționează de multe ori din instinct, dar își ascultă și inima. E atentă și observă detaliile din jur, dar încă nu sesizează primejdia sau suflul unei persoane.

— Își cunoaște puterile?

— Mă îndoiesc. Simțurile îi sunt foarte dezvoltate și e agilă. Dar lasă frică prea repede să o stăpânească și comite greșeli în defavoarea ei.

— Deși pari să o cunoști foarte bine, sunt sigur că viziunile legate de ea te-au ajutat. Se pare că ai înțeles cât de importantă este misiunea pe care ți-am dat-o.

— Am știut de la început.

— Importanța ei sau faptul că ți-o voi încredința ție?

— Ambele, răspunse nonșalant.

Azazeal zâmbi și îi puse întrebarea care-l frământa încă de când l-a trimis în Wolfcraft.

— Ai fost la Miranda?

— Mi-e greu să cred că e aceeași persoană pe care am cunoscut-o acum atâția ani. Mă neliniștește faptul că fata a trecut pe la ea înainte să pătrundă în conac.

— Pentru ce îți faci griji?

— Bătrâna a fost înțeleaptă. A avertizat-o că este urmărită, fără să arate că ar cunoaște ce se ascunde în spatele prezenței mele aici. A pus-o să aleagă o carte din Pachetul de Umbre.

— Doar pe ea?

— Contează?

— Încearcă să răspunzi la întrebare, nu să pui alta în loc. Ce carte a ales?

— *Moartea.*

— Iar tu?

— Aceeași carte. Ei doar i-a cerut să aleagă, fără să-i motiveze decizia.

— Este un semn pe care speram să-l evit. Rachel încă nu a aflat motivul pentru care tu poți să îi pătrunzi în vise și de ce toate sentimentele ei îți sunt atât de familiare, de parcă fiecare emoție simțită de unul dintre voi este percepută aproape imediat și de celălalt.

— Știu ce am de făcut.

— Nici nu mă îndoiam. Nu îți spun aceste lucruri ca un reproș, dar puterile lui Bowen scad pe zi ce trece. Nu va mai rezista mult. Nu mai ai mult timp la dispoziție pentru a o convinge să vină cu tine.

— Nu cred să fie o problemă, răspunse tânărul, sigur pe el.

— O cunosc, chiar dacă nu am întâlnit-o în viața mea. Îi știu sufletul, mintea și mă tem pentru viața ei. Pericolul e foarte aproape, însă ea nu-l vede și, chiar dacă ar ști tot adevărul, nu ți-ar da crezare.

— Te îndoiești de mine?

— Nu ți-aș fi dat sarcina dacă nu eram sigur că o să reușești. Nu este un test sau o capcană. Orice ar fi, ea trebuie să rămână în viață. Indiferent câți oameni vor plăti pentru asta și oricât s-ar lupta ea ca să-i salveze. Va învăța că dacă stă ascunsă riscurile vor fi mai mici, iar persoanele la care ea ține vor fi în siguranță. Măcar pentru un timp.

— Este încă un copil. Nu a crescut în jurul celor ca noi. Îi va fi greu să învețe și să înțeleagă modul nostru de a fi.

— Încă ai îndoieli.

— Am, dar o să încerc să le păstrez pentru mine. Când va afla adevărul despre viața ei, cine este și viitorul care o așteaptă, s-ar putea să se sperie și să fugă de mine.

— Ai să o găsești oriunde s-ar ascunde. Nu știe să se descurce singură și va depinde de prietenii ei... dacă vor mai fi în viață.

— Spui asta de parcă ai ști ce se va întâmpla.

— Viitorul este nesigur, oricât am încerca noi să-l controlăm. Dar prezentul... îl dominăm.

* * *

Mergeam de minute întregi în tunel, însă pasajul ținea drept

înainte, din ce în ce mai adânc în conac, fără a se împărți în bifurcații sau a ne da de ales cu privire la direcția pe care voiam să o alegem. Sarah era foarte tăcută, fapt care nu-i stătea în fire, și nu se uitase măcar o dată în urmă ca să se asigure că o urmăream. De fapt, chiar dacă aș fi vrut să stau departe de ea, nu aveam încotro. Părea scufundată în gânduri și vedeam cum tresare de fiecare dată când o pală de vânt trecea prin tunel și amenința să stingă torța. Flăcările, chiar dacă slăbeau în intensitate, refuzau să moară și împrăștiau o lumină plăcută în jur, care alunga umbrele furișate în sufletele noastre.

Gândurile mi se amestecau între ele, provocându-mi o durere puternică de cap. Mi-am lipit mâna de frunte și am constatat că era rece. Simțeam cum tot sângele mi se scurge din corp, pleoapele cum îmi devin mai grele. Mă forțam să-mi țin ochii deschiși și să înlătur somnul care încerca să mă acapareze, dar aveam impresia că dacă tunelul va mai continua mult, picioarele îmi vor ceda și nu voi mai fi în stare să mă ridic și să ies afară de acolo. Într-un fel, nu mă simțeam pregătită să fac asta. Voiam să rămân, să aflu cât mai multe despre Wolfmaner și despre adevărata familie Rockner. Eram sătulă de legende și povești.

Încă nu-mi puteam explica de ce luasem apărarea misteriosului meu salvator în fața prietenilor mei și de ce eram convinsă că era chiar băiatul căruia îi zărisem chipul prin oglinda principală. Îmi amintisem de intensitatea acelor ochi negri și de privirea aceea dură, hotărâtă și parcă lipsită de reacție. Nu simțise nimic când îl omorâse pe baron, nici măcar nu ezitase când își ridicase sabia și îi curmase viața în fața familiei sale. Nu-l impresionaseră vorbele lui rugătoare, nici lacrimile sau modul în care implora cruțare. Păruse lipsit de orice sentiment.

Dur, rece, indiferent.

Apoi mi-am adus aminte de efectul pe care l-a avut asupra mea și fără să-mi dau seama mă oprisem în mijlocul tunelului. Priveam în gol, în timp ce în mintea mea se desfășurau frânturi de imagini, cu o viteză uluitoare. Am strâns din ochi cu durere și mi-am eliberat gândurile, forțându-mă să mă concentrez la prezentul ce părea împotriva mea.

Totul se desfășurase atât de repede: pătrunderea noastră în conac, biblioteca, sala de bal, fuga prin tunel, oglinda, dispariția Violei... atâtea întrebări și atât de puține răspunsuri...

M-am uitat în urmă, simțind o prezență străină aproape. Culoarul era pustiu, dar lumina aruncată de torță nu bătea decât la câțiva pași în urma mea. Mi-am strâns brațele în jurul corpului și am făcut cale întoarsă. Pașii răsunau puternic în liniștea care domnea peste pasaj, dar nu îmi păsa. Eram ametită. M-am sprijinit de zidul de cărămidă, sperând să pot astfel înainta mai repede. Suprafața dură era acoperită de aceeași mâzgă albă, uleioasă, care mi se lipea de degete. Mi-am apropiat mâna de nas, m-am strâmbat dezgustată și m-am șters pe haină. Eram curioasă dacă Sarah îmi sesizase dispariția.

Eram surprinsă de cât de îndepărtată eram de sora mea și de cât de mult mi-a luat să constat asta. Nu mă simțeam legată de ea și de când intrasem în Wolfmaner m-am ferit de persoana ei pe cât de mult am putut. Părea doar o străină, care mă cunoștea sau cel puțin așa voia să creadă și să dea impresia. O stare de tristețe mă copleșea, dar dispăru pe de-a întregul în clipa în care am văzut capătul tunelului.

Iar s-a deschis.

Am ezitat, dar mi-am făcut curaj și am pășit în living. Ușa era sfărâmată în mai multe bucăți, iar masa care o blocase era aruncată în mijlocul camerei și avea picioarele rupte.

Am agățat torța într-unul dintre suporturile de fier, apoi m-am apropiat de șemineu. Mi se făcuse frig, așa că am întins

mâinile deasupra flăcărilor. Bușteniii se micșorau sub ochii mei și încălzeau împrejur. Simțeam cum obrajii mi se înroșesc, dar frigul nu-mi dispăruse din oase. Cu o mână mi-am răsucit părul, pentru a-l feri de flăcări.

Eram prea obosită ca să-mi dau seama că nu mai eram singură în cameră. Ochii mei priveau în gol, însă gândurile pe care le aveam îmi trădau nervozitatea.

Dacă Derek și Michael au murit...

M-am ridicat hotărâtă în picioare și am înlăturat torța din suportul în care o lăsasem. Când mi-am întors privirea, am țipat. Am făcut câțiva pași înapoi și am rămas blocată când am simțit zidul în spatele meu. Torța îmi scăpase din mână și covorul luase foc.

Silueta se apropie de mijlocul camerei și își îndreptă o mână în direcția flăcărilor care înaintau spre mine. Mi-am acoperit gura cu palmele și m-am ghemuit, ascunzându-mi parțial chipul. Focul începuse să scadă în intensitate, iar aerul devenise mai rarefiat și aproape respirabil... Am deschis ochii și am văzut că silueta stătea foarte aproape de ușă, fără să dea semne că ar vrea să iasă din cameră.

Știam că toată atenția îi era îndreptată asupra mea, dar oricât de nefiresc și prostesc suna, mă simțeam în siguranță și nu îmi era frică. Mi-am îndepărtat firele rebele din ochi și am dat la o parte cu piciorul torța scăpată mai devreme.

— M-ai salvat, am reușit să îngân, cu un glas răgușit și subțire. Mi-am dus mâna la gât și l-am masat încet, simțind cum rămân din nou fără aer. Și nu este prima oară. De ce faci asta?

— Un simplu mulțumesc era de ajuns.

Vocea lui părea dură și tăioasă. Din instinct, m-am dat câțiva pași în spate. Nu știam de ce, dar din nou, aveam impresia că îmi zâmbea.

— Îți e frică de mine?

— De ce mi-ar fi? Nu vrei să-mi faci rău.

— De unde atâta siguranță?

Se îndepărtase de ușă și începuse să înconjoare camera cu pași apăsați și scurți, ca un prădător care își pregătește terenul înainte să atace.

Brusc, nu mai eram atât de sigură de vorbele mele.

— Îndoiala te încolțește foarte repede. Nu ești prea convinsă de ceea ce ai spus adineauri.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Îți miști mult prea repede ochii în jur, căutând un mod de a fugi. Ai mâinile făcute pumni și le ții strânse în jurul corpului, încercând să te aperi. Îți muți greutatea de pe un picior pe altul, dându-mi impresia că ai vrea să fii în orice alt loc și timp, față de cel din prezent. Dar ochii... ochii te trădează cel mai mult.

— Mereu știi ce gândesc.

Mă uitam pe furiș la deschizătura tunelului, sperând că Sarah va apărea în orice clipă. Rugăminții mele nu erau ascultate. Timpul se scurgea atât de încet, încât aveam impresia că se oprise.

— Chiar vrei să știi răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o?

Vocea îi părea amuzată, dar avea o intonație melodioasă, care o făcea seducătoare.

Mi-am îndreptat din nou privirea către el și am fost uimită de dorința ciudată care pusese stăpânire pe mine. Voiam să-i văd chipul și să-l privesc în ochi. Nefiind prea sigură de ce făceam, am înaintat spre centrul sălii, apoi m-am oprit la timp, evitând o nouă greșeală. Eram prea expusă.

— Nu vreau să te rănesc, spuse cu simplitate. Dacă voiam să te omor, aș fi avut destule oportunități și tu ești conștientă de acest lucru. Mi-ai sesizat prezența, deși ai încercat să o ignori și să te convingi că totul nu este decât o simplă plăsmuire a minții

tale. Nu prea a mers, din ce pot să constat.

— Cine ești?

— Asta contează cel mai puțin acum. Să spunem doar că încerc să te ajut și să te feresc de necazuri.

— Ai făcut o treabă bună până acum, am răspuns, aruncând o privire fugară spre partea arsă din covor.

— Atragi necazurile ca un magnet. Sau este exact invers? Ele te atrag pe tine?

— De ce spui asta?

— De două ori era să mori înconjurată de flăcări, o dată la mâna unor gardieni ai conacului și acum de cineva care vrea să te vadă moartă cu orice preț.

Ultimele lui cuvinte mă făcură să mă înfior, dar am reușit să-mi stăpânesc tremuratul.

— Știi cine îmi vrea răul?

— Poți spune și așa. Dar te asigur că nu e singura persoană care își dorește.

— Dar nu am dușmani, m-am apărat. Nu am supărat pe nimeni și chiar dacă am făcut-o, mă îndoiesc că ar vrea cineva să mă vadă moartă pentru o simplă neînțelegere.

— Te-ai gândit vreodată că unii vor asta pentru simplul motiv că exiști? Că inspiri aer și cutreieri pe pământ, lăsând în urma ta, în permanență, o umbră a ființei tale?

— Nu te înțeleg. De ce ar vrea cineva să mă vadă... Nu puteam rosti cuvântul și am preferat să fac o pauză, înainte de a relua. Ce am făcut ca cineva să mă urască atât de mult?

— Te-ai născut. Viața ta e de-abia la început și totul se va schimba de îndată ce vei înțelege de ce ești capabilă.

Mi-am aplecat ușor capul, pentru a-i zări chipul, însă era bine ascuns de glugă și nu îi puteam observa decât bărbia și buzele.

— Vorbești în enigme. De ce nu poți fi direct?

— Fiindcă dacă aș fi, atunci din cauza șocului ai rămâne marcată pe viață și ai putea să încerci chiar să ți-o iei tu singură. Și vreau să evit asta. Când va veni timpul, vei ști tot ce va fi nevoie. Momentan trebuie să înveți să ai răbdare, să-ți controlezi simțurile și să nu te lași influențată sau condusă de instincte. De cele mai multe ori ele te trădează și, înainte să-ți dai seama, poate să fie prea târziu.

Ultimele cuvinte le spusese aproape în șoaptă, dar eram destul de atentă și atrasă de vocea lui încât să le disting.

Câteva clipe am păstrat tăcerea, meditând la vorbele lui, încercând să le înțeleg corect semnificația. Mi-am închis ochii și i-am strâns cu durere, vrând să mă trezesc din acest coșmar care părea să nu se mai sfârșească, ba mai mult, era la început, dacă ar fi fost să dau crezare la ceea ce am aflat adineauri.

— De ce sunt capabilă? am murmurat. În afară de a-i pune pe toți în pericol și de a-i răni pe fiecare în parte.

— De ce ți-aș spune ceva atât de... important, când ai putea să descoperi singură?

— Măcar așa voi ști la ce să mă aștept.

— Nu fi atât de sigură.

Am înlemnit când i-am auzit amenințarea din glas.

— Ce poate fi atât de periculos încât să nu-mi poți spune?

— Adevărul e bine să rămână o taină. Cel puțin acum.

— Nu ar trebui ca eu să decid asta? l-am înfruntat, dându-mi seama prea târziu că făcusem un alt pas greșit.

Silueta rămase nemișcată și părea că îmi cântărește vorbele, apoi își îndreptă atenția spre focul care ardea în șemineu, ignorându-mă complet.

— Nu îmi va fi frică de ceea ce îmi vei spune, am insistat cu încăpățânare.

— Cum poți ști dacă îți va fi frică sau nu când nici măcar nu știi despre ce e vorba? Fii atentă ce grăiești, fiindcă tot ce spui

poate fi folosit împotriva ta, pentru a te răni.

— Acum ai vorbit ca un polițist care vrea să scape un condamnat de la moarte.

— Trebuie să recunosc că te găsesc puțin... bizară, zise după o scurtă pauză.

— Bizară?

— Te afli într-un conac abandonat în care nimic nu-i ceea ce pare a fi, nu știi unde sunt prietenii tăi, deși îți repeți în gând că sunt teferi și în viață, doar pentru a nu cădea pradă disperării. Ești o țintă, dar asta nu pare să te înfricoșeze, cum nici prezența mea nu o face.

— Nu ai nimic înspăimântător în tine. Nu poți să mă sperii.

— Esti atât de sigură?

— Da, am răspuns după o scurtă ezitare, simțind că ceva nu este în regulă.

Luându-mă prin surprindere, silueta își înlătură gluga, chipul lui rămânând însă încă ascuns în umbră. Făcu mai mulți pași către mine, iar în clipa în care lumina flăcărilor s-a revărsat asupra lui, am rămas surprinsă, nepregătită de ceea ce aveam să văd.

— Tu...

Era același băiat pe care l-am zărit în bibliotecă, în oglinda principală. Același care i-a omorât pe cei din familia Rockner.

Dur, rece, indiferent.

Era un criminal, iar eu mă aflam la mai puțin de doi metri de el. M-am dat înapoi, apoi m-am prăbușit pe fotoliu, încercând să-mi dezlipesc ochii din privirea lui de gheață. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât am fost nevoită să le ascund la spate. Aveam impresia că inima urma să-mi pleznească în piept. Îmi era greu să respir și plămânii mă înțepau, dar nu eram în stare să fac nicio mișcare.

Când am reușit să mă dezmeticesc și să-mi recapăt

stăpânirea de sine, ochii mi se fixară câteva secunde pe ușa sfărâmată și spre întunericul care trona în spatele ei. Nu știam conacul și nu credeam că pot să fug destul de repede încât să nu mă prindă. Culoarul nu era luminat nici măcar de o singură torța și, în afară de ticăitul slab și îndepărtat al unui orolog, era scufundat în liniște. Puteam să mă rătăcesc și nu eram prea sigură că voi fi la fel de norocoasă și de data asta.

Știind că șansele mele de a scăpa erau aproape nule și timpul nu era de partea mea, m-am ridicat brusc în picioare, fotoliul răsturnându-se cu zgomot din cauza inerției, apoi am fugit prin tunel, prea speriată ca să mă întorc. Picioarele mi le simțeam greoaie și aveam impresia că mă încetinesc, în loc să mă ajute să scap de pericol. M-am uitat în spate, dar ochii nu puteau distinge nimic în întuneric.

Eram singură și pierdută. M-am proptit de perete, neluând în seama substanța cleioasă care mi se impregnase pe tricou. Mâinile mele se mișcau alerte pe pereți și mare mi-a fost mirarea când am sesizat lipsa suporturilor pentru torțe. Am mers câțiva pași în față, atentă să nu fac nici cel mai zgomot. După câteva minute, piciorul mi-a rămas în aer și am putut distinge în apropiere un rând de scări. Am coborât fără să țin cont de vocea din capul meu, care mă sfătuia să mă opresc și să aștept.

— Rămâi pe loc.

I-am recunoscut glasul.

Era prea aproape.

Am început să cobor în fugă, dar sarcina era cu mult mai dificilă decât m-am așteptat. Treptele erau tocite și se aflau la mai bine de zece centimetri înălțime una față de cealaltă. Piatra era sfărâmată și pe alocuri umedă, iar picioarele îmi alunecau. Mă sprijineam cu câte o mână de perete, pentru a-mi menține echilibrul. Când mi-am întors privirea, am încetinit pasul și am

mers cu spatele, pregătită pentru orice avea să apară din întuneric, dar nu și pentru ce avea să urmeze.

Înainte să-mi dau seama, peretele și scările au dispărut și pășeam... în gol.

Cineva mă prinse de mână, însă eram în continuare cu corpul în aer.

— Să nu-ți dai drumul!

M-am uitat înfricoșată în jos, la hăul care se întindea sub mine, și nu mi-am putut reține un suspin când am văzut distanța de la care era să pic în apa învolburată. Mi-am sprijinit picioarele de perete și am rămas înlemnită, fiind prea lașă ca să fac vreo mișcare.

— Trebuie să mă prinzi și de cealaltă mână, îmi spuse cu răceală.

Vocea lui avea un ton amenințător.

Simțeam cum brațul îi zvâcnește și când mi-am ridicat privirea mi-am dat seama că și el era cu jumătate de corp în aer. Părea furios și pentru o clipă am avut impresia că îmi va da drumul.

— O să te trag după mine, i-am spus neliniștită.

Strânsoarea deveni mai puternică, iar degetele lui se încleștară de încheietura mâinii mele.

— Nu-ți da drumul, repetă cuvintele rar, dar de data asta mascând ura care se simțea în voce.

Mi-am luat avânt și l-am prins de cealaltă mână. Mă trase cu putere spre el și ne-am prăbușit amândoi, înconjurați de întuneric și umbre. Am rămas nemișcată câteva secunde, până când i-am simțit brațele în jurul meu. Mi-am ridicat capul și m-am proptit cu mâinile de pieptul lui.

Răsuflarea lui caldă îmi atinse obrajii. Părul meu se revărsa ca o cascadă peste chipurile noastre când am încercat să mă îndepărtez de el, însă refuza să mă elibereze. Respiram cu

greutate și am început să tremur când mâinile lui urcară și îmi cuprinseră obrajii în palme. Auzeam cum îi bate inima, lipită de a mea, o singură răsuflare, o singură ființă.

— Dă-mi drumul... te rog...

Nu știu de unde am găsit energia necesară pentru a vorbi. Mâinile lui dispărură și am alunecat de pe trupul lui. M-am sprijinit cu spatele de perete și am răsuflat ușurată că era întuneric și nu putea să-mi vadă obrajii care îmi luaseră foc sau să îmi simtă pulsul accelerat.

— Mulțumesc.

În mâinile lui apăru o făclie plăpândă care creștea în intensitate, până când lumina deveni atât de puternică, încât îi puteam zări chipul. Aruncase globul de foc la câțiva centimetri în aer, iar acesta a rămas suspendat, plutind la câțiva metri deasupra noastră.

— Nu poți să stai măcar câteva clipe liniștită, fără a-ți risca viața? Am impresia că tu cauți pericolul și nu el pe tine, după cum mi-ai spus mai devreme.

— Nu ți-am răspuns nici atunci la întrebare.

Eram deranjată de modul în care ochii lui mă priveau.

— Într-adevar. Ai preferat să-mi răspunzi punând alta în loc. Treci foarte repede dintr-o stare în alta.

— Asta e o constatare sau un compliment? l-am întrebat înțepată.

Mușchii mă înjunghiau și nu credeam că mă voi putea mișca prea curând. Mi-am pus haina pe umeri și m-am uitat spre lumina blândă care plutea deasupra noastră.

Urmărindu-mi privirea, a făcut din mână un semn scurt, aproape insesizabil, și globul de foc ajunse la câțiva centimetri de mine. Emana în jur o căldură plăcută. Simțeam cum articulațiile mi se încălzesc și culoarea îmi revine în obraji.

— Ambele.

Mi-am desprins privirea de făclie și m-am uitat la el, studiindu-l cu atenție. Ochii lui mă tulburau. Întreaga mea ființă părea concentrată în negrul irișilor lui. Erau de neevitat, pătrunzători și în același timp mângâietori, distanți și totodată privindu-mă cu intensitate. Aveam impresia că putea privi direct în sufletul meu, trecând de toate barierele care pe alții îi împiedicau. Uitasem să respir. Când m-am desprins din vrajă, un zâmbet stins i se întipărise pe față.

— Cum ai făcut asta? l-am întrebat, arătând spre globul de foc care valsa prin aer, creând pe pereți un spectacol de umbre care mă fascina.

— Am învățat, răspunse simplu, dându-mi impresia că asta era tot ce avea de gând să mărturisească.

— Ceva îmi spune că la școala nu te învață cum să creezi foc.

— Sunt sigur că acolo există lucruri mult mai interesante care vă sunt *demonstrate*, accentuă el ultimul cuvânt.

— Ai de gând să-mi răspunzi clar la o întrebare?

— Nu.

— De ce nu?

— De ce aș face asta? Nu am niciun motiv.

— Ești nedrept.

— Cum așa? Tocmai ți-am salvat viața și, în loc să fii recunoscătoare, mă acuzi?

Glasul lui era ferm, dar vorbea cu un ton ușor glumeț. Vocea îi era plăcută și alunecoasă, ca mătasea pe piele.

— Acum cine răspunde la o întrebare punând alta în loc? l-am atacat la rândul meu.

— Ți s-a spus vreodată cât ești de încăpățânată?

— E cea mai prețioasă calitatea a mea, i-am dat serioasă replica, aruncându-i o privire pe furiș.

Ochii lui păreau că privesc în gol, iar mintea, aglomerată de

atâtea gânduri, era departe de locul în care ne aflam. Când s-a întors spre mine, o umbră i se așternuse pe chip și am tresărit speriată, simțind că ceva nu este în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ești în siguranță aici. Ar fi mai bine dacă ai pleca din conac acum și nu te-ai mai întoarce.

— Nu pot.

— Tu nu înțelegi, îmi spuse cu asprime.

— Fă-mă să înțeleg! i-am întors vorba, neținând cont de faptul că se enervase.

— Această *calitate* a ta... îți va aduce doar necazuri. Cu cât pleci mai repede din Wolfmaner, cu atât mai departe vei fi de pericolul care te pândește din umbră.

— Cine îmi vrea răul?

La auzul vorbelor mele, a început să râdă și a aruncat o privire pierdută spre abisul care se căsca la zeci de metri adâncime. Stătea foarte aproape de margine și pentru o clipă m-am speriat și am crezut că vrea să se arunce.

— Atâtea întrebări sunt în mintea ta, dar atât de puține răspunsuri...

— Ele există tocmai pentru că tu nu vrei să mă ajuți. Nu îmi place să mi se ascundă lucruri. Orice ar fi, pot să îndur. Pot să suport!

— Vorbești ca un copil, îmi spuse cu dispreț.

Ultimul cuvânt l-am simțit ca o împunsătură de cuțit. M-a durut mai mult decât voiam să arăt. Pe de-o parte fiindcă era adevărat, iar pe de altă parte fiindcă vorbele fuseseră rostite de el.

Chipul surorii mele îmi trecu fugar prin fața ochilor, dar l-am îndepărtat frustrată, încercând să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare.

— Fugi.

— Poftim?

— Asta trebuie să faci. Când vei fi în siguranță, îți vei da singură seama. Nu te juca cu focul, Desiree. Ai să te arzi și ai să-i rănești și pe cei din jur.

Am rămas șocată când mi-a pronunțat numele. Uitându-mă cu atenție la el, părea o ființă efemeră, trimisă din altă lume pentru a-mi bântui gândurile. Statura sa înaltă era impunătoare, iar părul întunecat îi stătea dezordonat pe creștet, dându-i un aer rebel, care-l caracteriza.

Cine ești?

— Ai fost acolo... am reușit să spun, simțind cum mă înec.

El nu schiță niciun gest, așa că am continuat.

— Când ne-au atacat, tu mi-ai spus să fug și să pătrund prin oglinda în care am văzut-o... Am rămas fără glas când mi-am amintit de Viola.

— Ceea ce spui este o afirmație sau o întrebare?

— Ambele, i-am zis și fără să vreau am zâmbit.

— Ai dreptate. Schimbă asta cu ceva prezentul?

— Mai este ceva, am spus ezitând. Când m-am reîntors în camera de bal, am crezut că eram singură. Apoi m-am apropiat de una dintre oglinzi și mi-am proptit mâna de ea. Imaginea mea a dispărut și tu ai apărut acolo.

— Te-am speriat?

— Da, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi, lucru aproape imposibil de făcut. Aveam atâtea gânduri în minte atunci. Lucruri care mă frământau.

— Nu că acum ai avea mai puține, spuse fără pic de ironie în glas.

— Eram sigură că din cauza mea toți sunt în pericol. Ai zis-o chiar și tu, îi voi răni pe cei din jur.

Înclină scurt din cap, așteptând să continui.

— Cât am fost în sala de bal, ți-am auzit din nou vocea:

greșești...

— Nu e vina ta că sunteți toți aici. La asta m-am referit.

— Eu am fost cea cu ideea, am reacționat eu, nemulțumită de răspunsul lui. Eu i-am îndemnat să vină aici în seara asta. Dacă este cineva vinovat, atunci acea persoană sunt eu.

— Asta vrea să te facă să crezi.

Globul de foc se mărise în diametru și coborâse cu repeziciune în gol, lăsându-ne în întuneric. M-am desprins de perete și mi-am mișcat picioarele înțepenite până ce am ajuns la marginea scărilor. La peste douazeci de metri sub mine puteam zări o lumină plăpândă care atinge apa agitată. Mi-am dat seama mirată că locul era imens. Îmi amintea de o grotă subterană. În depărtare, puteam auzi sunetul cristalin al unei cascade, iar la o privire mai atentă am sesizat că tavanul era susținut de patru stâlpi de piatră complet acoperiți de mușchi și alge. Un miros înțepător îmi ajungea la nări, dar imaginea îmi tăia răsuflarea și nu îmi puteam dezlipi ochii de întinderea de sub noi. Apa era aproape neagră și părea adâncă, un contrast puternic față de spuma albă care se forma la suprafață. Valurile se izbeau de ziduri și observasem că în unele locuri piatra era sfărâmată. Într-o parte, apa era mai deschisă la culoare, dar lumina nu bătea până acolo și nu puteam distinge nimic în întuneric.

Globul de foc a coborât din nou.

Am avut dreptate. Într-o parte a sălii, apa abia dacă atingea câțiva centimetri. Mai multe grote porneau din pereții acoperiți de un soi de plantă roșiatică, care îmi părea vag familiară. O altă lume se întindea la atâția metri sub pământ, atât de aproape de noi...

Începuse să mă ia amețeala, așa că m-am retras de pe margine și m-am ghemuit la perete, ținându-mi genunchii aproape lipiți de piept. Făceam asta din ce în ce mai des.

— Trebuie să plecăm de aici.

Vocea lui mă aduse la realitate, dar aveam impresia că nu mă puteam mișca.

Observându-mi ezitarea, se propti în genunchi în fața mea.

— Te simți bine?

— Ce este acolo jos?

— Un tărâm pe care este bine să-l eviți până ce te vei simți pregătită.

— Mulțumesc de lămurire, i-am zis înțepată, sperând să obțin mai mult de atât.

— Nu ai niciun motiv pentru care să te superi pe mine.

— Ai dreptate. Nu am un motiv. Am mai multe.

— Ai un răspuns pregătit pentu toate?

Aveam impresia că se amuza pe seama mea.

— Da. Deși asta se poate schimba.

— Explică.

Ochii i se îngustară și păreau chiar mai închiși. O cută îi apăruse pe frunte și câteva șuvițe rebele încercau să-i diminueze tăișul privirii. Fără efect, însă. Simțeam nevoia ciudată de a i le da la o parte, dar m-am stăpânit și am încercat să par degajată, chiar dacă chipul probabil mă trăda.

— Eu pun întrebările și tu îmi oferi răspunsurile.

— Interesantă idee. Poate... dar nu în seara asta. Ești foarte vicleană, puștoaico, trebuie să recunosc. Dar ai ghinion.

— În ce sens?

— Sunt mai încăpățânat decât tine și nu mă voi lăsa păcălit de încercările tale de a smulge mai multe informații. Consideră că ai aflat destule pentru o seară.

— Dar nu mi-ai spus nimic! l-am contrazis, total revoltată de modul în care jongla cuvintele împotriva mea. Nu ești corect.

— Eu cred că mai corect de atât nici că aș fi putut fi, chiar dacă aș fi încercat.

— Sau ai fi vrut.

Brusc, am auzit cum o piatră se desprinde de perete și pică cu zgomot în apă. Am simțit cum pământul se cutremură, apoi pași răsunând puternic în subteran. Inițial, nu am văzut nimic, dar apoi am simțit o prezență străină, urmărindu-ne din una dintre grote. Haina îmi alunecase de pe umeri când m-am aplecat peste margine, dar un huruit înfricoșător mă făcuse să mă răzgândesc și să-mi feresc privirea de întunericul ce se întindea în fața mea. Globul de lumină scăzuse în intensitate, devenind o simplă flacără care se înălță până ajunse iar deasupra capetelor noastre.

— Am zăbovit prea mult. Haide!

Îmi puse mâna pe braț, pentru a-mi atrage atenția. Atingerea lui era electrizantă și mă făcu să tremur, la fel ca atunci când îi zărisem prima oară chipul. Păru surprins de reacția mea și mi-am plecat ochii în podea.

O altă piatră s-a desprins, fiind și ea repede înghițită de ape. De data aceasta mi s-a părut că aud un mârâit, dar nu am avut timp să mă gândesc. M-a prins de mână și m-a tras după el pe scări, sărind peste trepte și urmărind lumina care ne ghida printre culoare. Dacă aș fi fost singură, mi-ar fi fost frică. Cu el alături mă simțeam însă în siguranță. După ce alergasem câteva minute prin semiîntuneric, încercând să ignorăm sunetele care se auzeau din adâncuri, tânărul s-a oprit în mijlocul culoarului și rămase nemișcat. Când am vrut să-l întreb ce s-a întâmplat, și-a dus degetul la buze și mi-a făcut semn să tac și să-l urmez. Am ezitat o fracțiune de secundă, apoi l-am urmat, având grijă la fiecare pas pe care-l făceam. Aveam din nou impresia că eram urmăriți. Gura îmi era uscată și pentru prima oară mi-am dat seama de ce se enervase Viola pe mine când mi-am pierdut rucsacul. Tunelul începuse să urce, iar culoarele deveniră mai strâmte.

Tânărul își trase parțial gluga peste față și mă îndemnă să o iau înainte. Am văzut că rămâne mai în spate, studiind celelalte pasaje. Globul de foc se mărise în intensitate și puteam vedea o serie complicată de tunele cum se întrepătrund la câțiva metri mai în față. M-am oprit puțin pentru a cerceta locul în care ne aflam. Era o sală rotundă, din care porneau mai multe culoare. Niciunul nu era luminat și nu observasem niciun semn care să-mi confirme că cineva trecuse de curând pe-aici. Îmi era frică să înaintez, dar nu voiam ca el să creadă că sunt o lașă.

— Suntem în siguranță. Pentru moment.

Am tresărit speriată când a stins lumina și, asemenea unui orb, mi-am ridicat mâinile în fața ochilor și am început să fac pași scurți prin întuneric, căutând un punct de sprijin.

— Sunt aici.

Mâna lui o prinse pe a mea și am simțit cum un șuvoi cald de energie urcă spre braț și se răspândește în tot corpul. Mă trase printre culoare, aruncând din când în când o privire în urmă, însă nu înțelegeam ce putea să vadă în întuneric.

— De ce ai stins lumina? l-am întrebat când a încetinit pasul.

— Nu eram singuri.

— Dar ai spus că eram în siguranță.

— Nu plana doar un pericol asupra noastră, îmi răspunse scurt și răspicat.

Atitudinea lui începuse să mă enerveze, așa că m-am oprit nervoasă în mijlocul coridorului, desprinzându-mi mâna din a lui.

— Nu putem să ne oprim.

— Cine sau ce a scos mârâitul acela?

— Chiar dacă ți-aș spune ce a fost creatura, nu m-ai înțelege, fiindcă nu știi nimic de lumea din care eu vin.

— Nu ești amuzant.

— Crezi că într-un astfel de moment îmi arde de glumă?

— Tocmai mi-ai spus că provii dintr-o altă lume. Te aștepți să cred asta?

Privirea mea o înfruntă în continuare pe a lui. Verde contra negru. Cald contra rece.

— Nu este momentul oportun pentru a da explicații.

— Și când va fi?

— Când vei fi în afara oricărei primejdii, răspunse simplu, încercând să-și țină sub control furia.

— O să îmbătrânești așteptând asta.

Ochii lui mă priviră amuzați. Mă simțeam expusă și aveam impresia că încerca să-mi pătrundă în gânduri. Neștiind ce să fac, mi-am încrucișat brațele la spate și am închis ochii, vrând să rostesc întrebarea care îmi stătuse pe limbă din clipa în care și-a dat jos gluga de pe față. Încercam să-mi adun tot curajul rămas, dar apoi mi-am dat seama că îmi era frică să știu adevărul, așa că am preferat să tac și să înghit în sec.

— Ceva te frământă.

— Tu i-ai omorât pe membrii familiei Rockner?

Știam că întrebarea mea era inutilă, dar nu-mi dădea pace. Se uită surprins la mine, după care, din câțiva pași, acoperi distanța dintre noi, rămânând doar la o aruncătură de braț de mine. M-am simțit înghesuită, dar nu am făcut nicio mișcare, ochii verzi provocându-i pe cei negri. Respiram în continuare cu greutate.

— Da.

Am rămas înlemnită lângă el, simțind cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— De ce ai făcut asta?

— Fiindcă a trebuit. Era singura cale prin care puteam să-i salvez pe cei din Wolfcraft.

— I-ai omorât fără pic de...

— Sentimente? îmi completă vorba, zâmbind cu cruzime.

— Nu ți-a păsat nicio clipă de ei? Nu te-a durut că le-ai curmat viața, fără să le dai o șansă de a se salva? Cum poți să te ierți pe tine însuți?

— Dacă nu o făceam, atunci nu mi-aș fi iertat-o.

— Familia Rockner reprezenta sufletul orașului, am spus înverșunată. Ei au fost cei care au avut grijă de localnici, vrând să schimbe Wolfcraft față de ceea ce era. Au încercat să-i ajute pe toți, s-au străduit și s-au luptat ca să aducă pace și înțelegere. Ce au făcut de au meritat să moară în chinuri atât de cumplite?

Se strâmbase nemulțumit la ultima mea replică, apoi îmi răspunse scurt:

— Dacă voiam să-i omor în chinuri, și acum le-ai fi auzit țipetele în sala de bal.

Mă obișnuisem cu întunericul și îi puteam distinge silueta aflată la câțiva pași în fața mea. Privirea lui mă fixă cu ardoare și simțeam cum îmi pierd stăpânirea de sine.

— Îți este frică? mă întrebă brusc, luându-mă prin surprindere. Să nu mă minți.

Devenise amenințător și mușchii mi se încordară, simțind pericolul din ce în ce mai aproape.

— Da, i-am răspuns după o scurtă ezitare, privindu-l adânc în ochi. Da, îmi este frică de tine.

Se apropiase mai mult, fără să-și dezlipească privirea rece de pe chipul meu. Deși eram înaltă, a trebuit să-mi ridic capul pentru a-l privi drept în ochi. Era cu cel puțin șapte-opt ani mai în vârstă, dar oboseala care i se citea pe chip îi dădea un aer mult mai matur. Fără să-mi dau seama ce fac, mi-am întins mâna spre fața lui. Am simțit cum tresare când i-am atins pielea, dar nu se împotrivi atingerii mele. Îi urmăream cu degetele linia frunții, curbura ochiului și adânciturile de sub ei, apoi mâna îmi coborâse la nivelul obrazului, simțindu-l aspru,

dar în același timp plăcut la atingere. Mâna lui o acoperi pe a mea și o îndepărtă de pe chipul său. Strânsoarea îi deveni mai fermă și mă durea. Simțeam cum toată energia îmi este absorbită din trup și trece în al lui.

Brusc, mâna lui dispăruse și am clipit mirată când l-am văzut la câțiva metri depărtare.

— Desiree!

— Sarah?

Vocea ei se auzise din spatele meu.

— Sunt aici!

Chipul ei palid, încadrat de părul drept și blond, se ivise din întuneric și rămase blocată când mă zări. Alergă spre mine cât putea de repede și mă prinse în brațe, plângând ușurată.

— Unde ai fost? De ce ai dispărut? Mi-am făcut griji... am crezut că te-am pierdut... erai acolo lângă mine, apoi nu mai erai... mă rătăcisem în tunele și am crezut că până aici ne-a fost...

— Sarah! mi-am ridicat vocea ca să o fac să înceteze și să se liniștească. Sunt teafără. El a avut grijă și...

Am rămas blocată când am văzut că doar eu și Sarah ne aflam pe culoar. M-am desprins din îmbrățișarea ei ca să fac câțiva pași în semiîntuneric, dar nimic. Dispăruse. Din nou.

— Cine a avut grijă, Des?

Știam din tonul vocii ei că se uita cu neîncredere la mine.

— Nimeni... nu știu de ce am zis asta.

Sora mea zâmbi și mă luă după umeri, ținându-mă strâns lipită de ea.

— Să nu mai dispari niciodată așa! Ce a fost în mintea ta?

Curiozitatea de a afla adevărul.

— Am încetinit pasul și, când m-am uitat după tine, nu mai erai. M-am trezit singură în tunel, în întuneric, fără niciun punct de sprijin, am spus aproape în șoaptă.

— Iartă-mă, Des. Nu știu ce se întâmplă cu mine de la un timp.

Își plimbă degetele prin părul meu, vrând să mă liniștească, dar mintea mea era departe de ea și de Wolfmaner.

Coșmarurile...

Când va veni timpul, vei ști tot ce va fi nevoie. Până atunci trebuie să înveți să ai răbdare, să-ți controlezi simțurile și să nu te lași influențată sau condusă de instincte.

Prea târziu. Deja făcusem acea greșeală.

Magazinul de vrăjitorii
Wolfcraft

Silueta mergea gârbovită prin magazin, tușind de fiecare dată când inspira praful de pe tejghele și îl inhala în plămâni. Corpul îi tremura din cauza spasmelor. Se propti cu mâinile de perete. Când simți energia revinindu-i în oasele bătrâne, ascunse pachetul de cărți sub faldurile robei lungi pe care o purta, vrând să le știe aproape. Pașii ei târșiți se îndreptară spre lampa veche și uzată, cocoțată la distanță de câteva rafturi. Puse palmele deasupra ei și obiectul începu să se miște în aer, dezechilibrat. Căzu la podea, iar bătrâna murmură dezaprobator, mișcându-și neîncetat mâinile în jurul corpului voluptos, pentru a se calma.

Lampa aruncă în jur o lumină sărăcăcioasă, gălbuie, apoi se stinse, cufundând încăperea în întuneric. Nervoasă, bătrâna o lovi cu piciorul, sfărâmând-o în zeci de bucăți, după care se îndreptă obosită spre camera din spate. Trase perdeaua albastră din fața ei și se uită nedumerită la Rephelimul care o aștepta.

Jack stătea în același loc, sprijinit de perete, ținându-și ochii aplecați și mâinile în jurul corpului. Părea calm. Însă când își ridică privirea spre bătrână, aceasta se dădu câțiva pași în spate, simțind cum i se face frig și frică.

— Am nevoie de răspunsuri, rosti cuvintele încet și rar.

Acum!

Vocea îi deveni brusc tăioasă, iar ochii îi scânteiară în întuneric.

Un glob de foc apăru între cele două siluete și se înălță până atinse tavanul, aruncând umbre pe pereții scorojiți.

— De ce nu mă lași în pace? Nu reprezint nicio amenințare. Am pus în urmă tot ce știam despre magie, farmece, blesteme și legende și am ales să trăiesc ca o ființă normală, fără a atrage atenția asupra mea. Viața mi se apropie de sfârșit și vreau să uit de existența celor ca tine. Asasini, însetați de sânge și răzbunare. Nu aveți pic de sentimente, sunteți unealta Morții și niciunul nu-i înfruntați puterea. Vă credeți stăpâni, știind că viața fiecărei ființe de pe planetă este în mâinile voastre. Asta vă dă puterea și curajul de a omorî oameni nevinovați.

— Dacă trebuie să moară, nu am de ales.

— Întodeauna poți. De ce ai ales o astfel de viață? De ce nu ai luptat?

Bătrâna uitase cu cine vorbea și încerca să înțeleagă ființa stranie care se afla cu ea în cameră.

— Fiindcă nu mi s-a dat oportunitatea. Și nici nu aș fi ripostat. M-am născut pentru a fi ceea ce sunt și asta nimeni nu poate schimba.

Bătrâna oftă învinsă.

— Ce vrei să știi?

— Ce se va întâmpla dacă dispar în clipa asta din Wolfcraft și nu mă mai întorc. Dacă ea rămâne aici și totul rămâne neschimbat.

Miranda îl privi surprinsă. După care dispăru în spatele perdelei, pentru a-l lăsa o clipă singur cu propriile gânduri. Când s-a reîntors, arăta și mai palid și neîncrezător. El îi făcu semn să se așeze pe scaun, apoi coborî globul de foc până la nivelul mesei, pentru a-i vedea chipul bătrânei, care împrăștie

cărțile pe masă și rămase câteva minute nemișcată, neștiind cum să reacționeze. Ceva din purtarea lui o deranja, dar în același timp o intriga. Ce s-ar fi putut întâmpla într-un timp atât de scurt, de l-a determinat să se îndepărteze de misiunea care i-a fost dată?

— Tu nu crezi în puterea cărților, spuse simplu Miranda.

— Pachetul de Umbre nu este un set de cărți oarecare. E unic și în același timp primejdios. Dacă ajungi să-l controlezi, se poate face mult rău cu el. Poate distruge vieți.

— E mai bine să nu încerci asta. Lucrurile pot deveni... complicate. Pentru toți cei care au intrat în contact cu el. Destinele lor ar fi periclitate.

— Nu am venit aici ca să discut cu tine despre Pachetul de Umbre.

— Știi ce trebuie să faci.

Cărțile erau deja puse pe masă. Lipite una de cealaltă, formau un romb negru. Cele de pe diagonală aveau un fir auriu brodat pe spate, care se intersecta în jurul unei crengi uscate, lipsită de frunze, în timp ce restul aveau schițat un trandafir sângeriu, care-și pierdea petalele, purtate de vânt.

— Cărtile își schimbă ambele imagini de fiecare dată când cineva le vede. Cu care din cele 8 vrei să începi? Sau mai bine zis care te interesează?

— *Soarta* și *Alegerea*.

— Trage două cărți din fiecare rând, apoi cele din colțuri și amestecă-le deasupra celorlalte, fără a vedea imaginile întipărite pe ele.

Tânărul a făcut precum i s-a spus, apoi i-a dat pachetul de cărți bătrânei. Pe masă mai erau doar patru cărți, pe care vrăjitoarea le uni formând un pătrat, apoi începu să le împrăștie pe cele din mână și să le pună în jurul celor rămase, fără a urmări o ordine precisă. Când ultima carte și-a găsit

locul, tânărul s-a uitat abătut la cele patru din centru și a atins-o pe una dintre ele cu vârful degetelor, dar nu a îndrăznit să o întoarcă.

— De ce eziți?

Fără să ia în seamă vorbele ei, Jack a ales altă carte, însă chipul i-a devenit alb ca varul când a văzut imaginea. A lăsat cartea să alunece pe masă și s-a sprijinit de perete.

Ilustrația era cea mai simplă din cele 16 existente. Pe un fundal negru era desenată o pereche de ochi roșii, înconjurați de foc. Flăcările formau un singur cuvânt: REÎNTOARCEREA.

— Și cartea pe care o alegi ca fiind *Alegerea*?

— Cea pe care am ezitat prima oară să o întorc.

Miranda s-a uitat întâi la carte, înainte să o lase să pice deasupra celorlalte, astfel încât tânărul să o vadă.

Un drum de munte se bifurca la intersecția unui copac alb, cu trunchiul acoperit de frunze negre și ascuțite. Una dintre cărări era străbătută de o rază firavă de lumină și ducea într-o poiană ascunsă, de unde se putea vedea o cascadă curgând printre florile roșiatice ce sufocau pământul roditor. Cealaltă era acoperită de o umbră întunecată și ducea într-un labirint de foc și praf, în mijlocul căruia stătea o creatură, ascunsă de flăcări. Într-una din mâini ținea un șarpe alb, care avea o dungă roșie ce pornea din vârful cozii și se oprea pe creștetul capului. Ochii îi erau două găuri negre, iar gura era larg deschisă, lăsând să se vadă caninii ascuțiți, pătați de sânge.

— Aceste semne sunt foarte periculoase, spuse bătrâna grav. Nu mă pot pronunța direct asupra a ceea ce va urma. Alegerile tale vor putea schimba soarta atâtor oameni, dar dacă în rău sau în bine, asta nu pot ști exact.

— Nu înțelegi ce reprezintă simbolurile?

— Nu mă jigni, băiete. Cunosc Pachetul de Umbre mai bine ca oricine și îi știu toate secretele. Sunt două posibilități, care au

însă un factor comun, rosti vrăjitoarea rar, aruncând prima dintre cărți mai aproape de el. Ceva îmi spune că nu ai nevoie de explicații cu privire la ce este această creatură și ce rol a avut în tot ce s-a întâmplat dincolo de Voal și în Wolfcraft.

— Ukrasna.

Glasul lui sunase ca o șoaptă, o simplă adiere a vântului. Ochii lui erau pironiți asupra imaginii și o spaimă veche îi umbrise chipul pentru câteva clipe.

— Creatura va reapărea.

— Este imposibil.

Se depărtase de perete și își puse ambele mâini pe masă, țintuind-o pe bătrână cu privirea sa tăioasă. Mușchii brațului îi tremurau, dar asta nu-l făcea mai puțin periculos. Forța îi vibra prin fiecare fibră, iar globul de foc căpătase o strălucire atât de puternică, încât vrăjitoarea și-a ascuns chipul în roba ei uzată și mototolită, de frică să nu orbească.

— De ce te-aș minți? Crezi că mi-aș pune viața în pericol doar pentru a te îndruma pe o pistă falsă?

— Eu nu am venit aici căutând îndrumare. Vreau să pot controla destinul ei și ai celor legați de ea, fără a-i divulga cine este de fapt. Dacă am să pot evita s-o rănesc și să-i arăt ce o va aștepta, am să încerc.

— Ar trebui să o urăști. Ea îi va distruge pe toți cei de seama ta. Nu se va opri până când nu veți fi toți morți.

La ultima afirmație, Miranda nu se putuse abține și zâmbi viclean, arătându-și dinții stricați și buzele crăpate. Pielea de pe obraji îi era zbârcită și aveai impresia că în orice moment fața i se va topi.

— Nu a făcut nimic pentru a mă face să o urăsc. Nu încă.

— Pătrunderea ei în conac nu te deranjează? Imaginează-ți cum va reacționa când va ști că tu ai comis acele crime.

— Acest lucru nu reprezintă un secret pentru ea.

— Poftim? Bătrâna se panicase și se făcuse albă la față. Ochii îi ieșeau din orbite și își duse o mână la gât simțind cum se sufocă. Trebuie să te întorci acolo. Altfel va muri.

— Despre ce vorbești?

— E în mare primejdie. Vor încerca să o omoare și ea nu va bănui. Nu este în siguranță cu prietenii ei. Toți o vor trăda la un moment dat. Scoate-o de acolo și convinge-o să traverseze Voalul. Până nu e prea târziu pentru toți.

— Nu mi-ai explicat concret înțelesul cărților, spuse tânărul încăpățânat, dându-și seama că vorbele ce îi erau adresate nu conțineau strop de minciună.

— Băiete, fie că mă crezi sau nu, Ukrasna nu și-a dat suflarea finală. A doua carte aleasă de tine schimbă lucrurile, fiindcă nu am de unde să știu dacă neimplicarea ta în evenimentele ce vor urma va însemna un anumit traseu. Poteca luminată arată o speranță nouă și nădejde, dar cea întunecată va marca sfârșitul unei vieți dragi ție și renașterea creaturii de care toți ne temem de îndată ce numele îi este rostit.

— Ai spus că va renaște, indiferent ce se va întâmpla. Cuvintele erau rostite cu furie, iar ura din ochii lui nu era mascată.

— Dar nu știi dacă renașterea ei o să vă dea o mână de ajutor în bătăliile care se vor declanșa sau va fi piatra voastră de căpătâi. O bifurcație este un semn rău, care are doar un avantaj.

— Acela de a nu-ți arăta adevărata față a lucrurilor ce vor urma.

Vrăjitoarea clătină aprobator din cap, în semn de admirație.

— Timpul trece, Rephelime.

— Îți mulțumesc de ajutor.

— Orice pentru o cunoștință veche.

Jack surâse trist la vorbele bătrânei și dispăru în spatele

perdelei, lăsând-o singură în camera mică și obscură, luminată de globul de foc care începuse să se stingă treptat. Miranda se ridică greu, sprijinindu-se cu brațele de masă, apoi se întoarse în aripa principală a magazinului. Se opri brusc, simțind că ceva nu este în regulă. Un miros de ars îi năpădi nările și se grăbi spre vitrină, crezând că una dintre robe luase foc.

Rafturile fuseseră scoase cu forța din dulapuri și aruncate în fața ușii și a ferestrelor pentu ca nimeni să nu poată ieși. Flăcările cuprindeau totul cu repeziciune, lăsând în urmă doar cenușă și fum, pe care bătrâna îl inhala fără să vrea. Se repezise să strângă cărțile de pe masă, dar observase mirată că ele dispăruseră. Alunecă la podea. Își atinse buzele cu degetele și tresări când sesiză că era mânjită de sânge.

Forțându-și corpul bătrân, începu să se târască printre obiectele cuprinse de flăcări. Picioarele îi erau grele și înțepenite și îi făceau deplasarea cu mult mai dificilă. Înlătură un colț din covorul care acoperea podeaua și își întinse mâna spre inelul gros de fier, care răsărea printre scândurile de lemn.

Un zgomot o făcu să se oprească și văzu cum tavanul se sfărâmă, amenințând să se prăbușească. Mai făcu o ultimă încercare de a scăpa, înainte ca focul să o învăluie într-o îmbrățișare finală.

Silueta privea cum flăcările roșiatice cuprind micuțul magazin, transformându-l într-o grămadă de cenușă. Mirosul de ars îi gâdila nările, dar izbânda era cu atât mai dulce cu cât scăpase de un obstacol important în luptele ce vor începe pe teritoriul său. Dușmanii trebuiau repede eliminați, iar cei ca Miranda, care aveau cunoștință de abilitățile și puterea pe care cei ca el o dețineau, erau un pericol și, în același timp, o armă pentru ceilalți.

Oamenii începură să iasă din case și se îndreptau înspăimântați spre incendiul care se pornise în mijlocul

orașului. Copiii țipau speriați în brațele mamelor care se chinuiau să-i bage în casă, la adăpost, departe de teroarea care pusese stăpânire pe locuitorii din Wolfcraft. Șeriful ajunse repede la magazin, urmat de o patrulă de pompieri, care aveau deja furtunurile pregătite. Sirena ambulanțelor străpunse liniștea care mai rămăsese așternută peste oraș. Mașinile se grăbeau să ajungă la locul faptei, fiind însă îngreunate de mulțimea de gură-cască ce mișuna pe străzi.

Prea târziu. Mult prea târziu.

O pală rece de vânt învăluise orașul, în timp ce silueta se îndrepta agale spre Wolfmaner.

Wolfmaner
Wolfcraft

O urmăream nedumerită pe Sarah cum aleargă prin sistemul complicat de culoare, de parcă i-ar fi fost familiare. Îmi făcea mereu semn să o urmez și să nu mai încetinesc pasul la fiecare bifurcație. Mă uitam speriată în întuneric, dar sora mea părea chiar veselă și fără griji. S-a oprit brusc și a luminat cu torța pasajul din fața noastră. Tunelul cobora și era circular. Pereții erau mânjiți de alge și un miros respingător duhnea în aer, făcându-mă să mă dau câțiva pași înapoi, scârbită. Mi-am dus mâinile la nas și mi-am ținut răsuflarea un timp, până ce am simțit aerul proaspăt cum ajunge din nou în plămâni.

Nu aveam de gând să cobor și mai mult în subteran, în mintea mea fiind întipărită imaginea hăului în care era să pic. Mârâitul pe care-l auzisem în adâncuri încă îmi răsuna în urechi și se pare că sora mea exact acolo voia să ajungă.

— Recunosc pasajul, spuse brusc, parcă știind ce gândeam. Pe aici am venit cu Derek și Viola și am fost prinși de ape. Dacă ne întoarcem prin tunel, vom găsi o trapă la câțiva metri deasupra noastră, care duce într-o cameră de aprovizionare.

— Și cum vom urca?

— Am lăsat frânghia acolo. Nu pari prea încântată de planul meu, îmi spuse dezamăgită.

— Scuze. Sunt încă puțin ametită, i-am răspuns în grabă. Vreau doar ca totul să se termine și să ajungem mai repede

acasă.

— Nu-ți face griji. Totul se va termina mai repede decât crezi.

* * *

Câțiva stropi de apă picurau pe podeaua umedă de piatră, în timp ce frigul se lăsase peste cele două trupuri inerte, care tremurau în bătaia vântului. Derek se trezi brusc, apoi își pipăi rapid fruntea, acolo unde simțea o durere acută care îl împiedica să se ridice în picioare. Părul îi era aproape roșu, fiind acoperit pe alocuri de sânge proaspăt închegat. Se sprijini cu ambele brațe de perete, apoi se ridică cu greutate, încercând să-și stăpânească tremuratul. Ajunse în câțiva pași lângă Michael, dar pică imediat în genunchi, simțind cum îl ia amețeala. Îi împinse corpul masiv la o parte și se aplecă deasupra lui.

Se liniști când îi auzi respirația ușoară, apoi își făcu palmele căuș și lăsă câțiva stropi de apă să se adune. Îi era frig și își simțea încheieturile amorțite. Oasele îi trosneau la fiecare mișcare, iar gâtul îi era uscat. Lăsă câteva picături să se prelingă pe chipul lipsit de sânge al prietenul său, apoi îl sprijini de perete și începu să-l zgâlțâie cu putere.

Privirea lui Derek alunecă prin întuneric, în încercarea de a distinge conturul vreunui obiect, dar ochii îl usturau și nu erau obișnuiți cu semiobscuritatea ce îl înconjura. Când își dădu seama că nu are rucsacul alături de el, pipăi în jur, însă mâinile sale nu atingeau nimic. Aerul scăzu brusc în intensitate, iar o lumină slabă se contura în celălalt colț al încăperii, făcându-l să înlemnească. Se uită înspăimântat la Michael, care era în continuare inconștient.

Lumina își mărise intensitatea și proiecta umbre întunecate pe pereți, dând sălii un aspect demonic și înfricoșător. Pași

apăsați răzbăteau din jur, însă Derek nu reușea să-și dea seama de unde. Ceva se desprinse din perete și picase cu zgomot în apropierea sa.

Bătăile inimii îi scăzură în intensitate, iar aerul inhalat îi păruse brusc mult prea dens și aproape irespirabil.

— Derek? Ești aici?

Ochii i se măriră de uimire.

— Viola?

Numele era o simplă șoaptă, care abia reușise să răzbată dincolo de el.

— Ești teafăr?

Chipul mic și încadrat de bucle roșcate al Violei îi apăru în față. Se uita la ea, neștiind cum să reacționeze sau ce să creadă. Nu era sigur dacă era mort, dacă această făptură era aievea sau pur și simplu o plăsmuire a minții lui obosite, însă îndoielile i-au fost spulberate în clipa în care fata se aruncă lângă el și îl cuprinse în brațe, râzând și plângând în același timp.

— Ești în viață!

— Cred că glumești, spuse. Sunt mai mult mort decât viu. Cel puțin așa mă simt și nu trebuie să o aud de la tine ca să-mi dau seama că așa și arăt.

— După câte s-au întâmplat, aș zice că simplul fapt că ești în viață ar trebui să fie o bucurie destul de mare. Dar Mich...

Glasul i-a pierit în clipa în care și-a zărit prietenul livid și inconștient și din trei pași ajunse lângă el și îi cuprinse chipul între mâini.

— Michael? Hai, trezește-te!

— Viola...

Vocea lui Derek era blândă și calmă, însă ochii lui îl dădeau de gol.

— Îți e frică. Crezi că nu va trăi.

Înainte ca Derek să-i poată răspunde, tânăra își puse o

mână pe fruntea rece și umedă a lui Michael, apoi își închise ochii mâhnită, încercând să se concentreze. Simțea cum viața pulsa în ea și cum încet, încet se transmitea din ființa ei în cea care zăcea inconștientă în apropierea ei. Corpul îi tremura, iar sudoarea îi curgea pe chip, în timp ce respirația i se accelerase. Țipătul ei îl sperie pe Derek, care o prinse de umeri și o forță să-l privească, însă ea își ținea în continuare ochii închiși și murmura cuvinte incoerente, fără nicio logică. Dădea din cap cu disperare și lacrimi cristaline îi șiroiau pe obraji, formând dâre subțiri, semitransparente, care se pierdeau prin firele ei roșcate, lipite de chip.

— Viola! Deschide-ți ochii! Uită-te la mine, mă sperii!

— Nu e vina mea... nu am vrut, îmi pare rău, dar nu am avut de ales... nimeni nu trebuia să moară... el a făcut-o...

Derek o privea nedumerit. Minutele se scurgeau în neștire, până ce, într-un final, pleoapele ei se ridicară și privi nedumerită în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui. Viola... Derek îi luase mâinile și i le strânse cu putere, până ce fata își schimbă atitudinea și îl privi nemulțumită și puțin furioasă. Ce s-a întâmplat acolo? Unde ai dispărut? Erai cu noi, apoi sala a fost scufundată în întuneric și...

— Nu contează.

Glasul îi deveni aspru, iar ochii îi sclipeau, atinși de febră.

Michael se trezi și se uită nedumerit în jur, ochii lui cercetând cu atenție sala, ca apoi să se oprească asupra celor două siluete care se certau.

— Ceva s-a întâmplat cu tine din clipa în care am pășit în conacul Wolfmaner. Te-ai schimbat și te-ai îndepărtat de noi, apoi ai reapărut brusc și vrei să te primesc cu brațele deschise fără ca măcar să-ți pun vreo întrebare? Lasă-mă să te ajut.

— Nimeni nu mă poate ajuta, Derek. E mult prea târziu. Încercase să-și rețină lacrimile, dar durerea ce o purta în suflet devenise insuportabilă. Trebuie să plecați din conac. Acum. Dacă aveți noroc, o să reușiți să treceți de orice obstacol care va încerca să întârzie plecarea voastră.

— Viola, încetează! Nu plecăm fără tine.

— Nu rămâneți aici doar pentru că nu putem pleca toți. Nu vom rămâne în viață.

— În viață? Vorbele tale sunt total lipsite de sens. Delirezi.

Derek încercă să o îmbrățișeze, dar Viola se feri de el speriată și se ridică în picioare. Îl văzu pe Michael că își revine și zâmbi cu tristețe. Se îndepărtă de ambii băieți, uitându-se cu melancolie la chipurile lor mirate. Închise ochii și își făcu palmele pumni, ținându-i aproape de trupul ei zvelt. Vocea ei era melodioasă și străpunse liniștea care se așternuse, dar glasul începu să i se schimbe după fiecare vers cântat, până ce cuvintele îi deveniră tăioase, aproape reci. Ochii ei aveau culoarea coniacului, dar orice blândețe sau veselie din privire îi dispăruse. Chipul i se înăsprise, iar un curent puternic de aer pătrunse în sală, împingându-l brutal pe Derek în perete.

— E aici. Trebuie să plecați. Acum. Nu vă riscați viețile într-un război în care nu aveți nicio șansă de a izbuti ceea ce alții au încercat timp de atâția ani.

Vocea ei răsuna slab, de parcă ar fi țipat din depărtare.

Michael îi aruncă lui Derek o privire nedumerită, apoi se ridică cu agilitate și dispăru în întuneric, luându-i pe toți prin surprindere. Viola trasă cu vârfurile degetelor în aer un cerc, care pluti câteva secunde în fața ei, după care suflă puternic, trimițând scântei albastre către toate colțurile camerei. Torțele aveau din nou viață.

Derek rămăsese în continuare nemișcat, ochii lui alunecând pe lângă coloanele înalte de piatră care susțineau tavanul boltit,

până spre monumentul cu aspect de mormânt ce trona în mijlocul încăperii. Avea forma și structura unui dreptunghi de marmură, acoperit pe alocuri cu inscripții aurite, la fel ca cele pe care le zărise în cimitirul familei Rockner. Un rând de scări cioplite în piatră îl mărginea, dându-i aspectul unui mormânt al faraonilor. Pereții erau acoperiți de sus până jos cu pânze de mătase care se revărsau în cascade în apropierea podelei. Torțele erau sprijinite în suporturi de fier lustruit, iar sub ochii săi camera începuse să strălucească, părând aproape vie. O oglindă de dimensiunile unei hărți geografice acoperea un perete întreg, însă ceea ce îl uimise peste măsură era forma de hexagon a sălii, doar că laturile nu erau perfect egale, ca și cum cineva ar fi tras de forma geometrică din toate părțile, schimbându-i aspectul, pentru a putea crea o cameră cu multe ascunzișuri.

— Cine ești?

— E o întrebare atât de simplă... Din păcate, nici eu nu știu răspunsul. L-am căutat ani întregi, însă tot nu știu care este adevărul. Nimeni nu m-a ajutat, pentru a-mi da seama care parte din mine ar trebuie să fie lăsată în viață.

— Parte din tine?

— Habar nu ai în ce lume trăiești.

Cuvintele ei ironice îl jigniră, însă tânărul se strădui să nu-și arate mâhnirea. Ochii lui se uitau după Michael, încercând să înțeleagă unde dispăruse. Coloanele erau groase în diametru și nu putea fi sigur dacă cineva se putea ascunde prin colțurile sălii fără să fie observat de Viola.

— Îți e frică de mine?

Vocea ei era inocentă, iar chipul îi devenise dulce și zâmbitor, ca al unui copil.

— Ar trebui?

— Ai fost prost când nu m-ai ascultat. Puteai să te salvezi,

dar ai preferat să-ți riști inutil viața pentru niște prieteni în care nu ai deplină încredere.

— Asta e o minciună.

— Așa să fie? Unde a dispărut Michael? Era rănit, aproape mort, dar iată cât de repede a fugit de îndată ce a simțit pericolul. Unde e prietenul tău acum?

— Chiar în spatele tău...

Înainte să reacționeze, Michael o trântise la pământ, alunecând împreună cu ea pe dalele reci și umede de piatră. Era încă slăbit, dar reușise să o ridice în picioare și să-i prindă mâinile la spate.

— Faci o mare greșeală.

— Poate. Dar prefer să-mi încerc norocul.

Derek venise lângă ei și îi făcuse un semn discret lui Michael să o lase în pace, dar băiatul zâmbea nervos și o țintuia pe Viola la pământ, cu mâinile deasupra capului.

— Ce faci? O rănești!

— A încercat să mă omoare! Trezește-te la realitate! Nu este prietena noastră!

— Vorbești prostii!

— Ți se pare că se comportă normal?

— Aș putea spune același lucru despre tine. Cum ai reușit să fugi și să dispari când erai la capătul puterilor?

— Cred că la întrebarea asta îți va putea răspunde chiar ea.

— Când te-am atins, începuse Viola, aruncându-i o privire furioasă lui Derek, ți-am transferat o parte din energia mea în tine. Și nu doar...

Glasul îi pieri în clipa în care oglinda începu să lucească, eliberând zeci de fulgere albe, care luminau sala până aproape de tavan. Un vârtej de particule se formase pe suprafața lucioasă. Cei trei se îndepărtară la unison și se adăpostiră în spatele mormântului. Torțele au fost stinse, singura sursă de

lumină rămânând cea a oglinzii, care începuse deja să scadă în intensitate. Linii negre și adânci se conturară în apropierea ramei, apoi se întâlniră în centru, formând o gaură întunecată, care se prelinse pe toată oglinda, până ce lumina dispăruse complet, fiind înghițită de bezna care se răspândise în încăpere.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui Michael era o șoaptă, iar buzele îi tremurau. Ochii lui o căutau pe Viola, care se făcuse albă la față.

— Nu am timp să vă explic, dar trebuie să mă ascultați.

O bufnitură îi reduse pe toți la tăcere. Mijindu-și ochii până ce simți cum o năpădesc lacrimile, Viola distinse în întuneric conturul vag al unei siluete care se furișa pe lângă coloane, cercetând rapid sala. Derek se ghemuise la pământ, ținându-și capul lipit de picioare și spatele lipit de mormânt. Inima îi bătea cu repeziciune și i se părea că făcea un zgomot atât de asurzitor, încât până și cel mai ilustru compozitor ar fi fost invidios pe bătăile ritmice generate.

— E aici.

Teama cu care rostise cuvintele îl făcuse pe Michael să pălească la rândul său. Frigul se înteți̦se. Pași răsunau în apropiere de ei. Ochii lor se obișnuiră cu beznă care îi înconjura, dar erau în continuare expuși și nu îndrăzneau să-și dea de gol ascunzătoarea.

— De ce te ascunzi de mine, Viola? Nu e mai ușor să ne rezolvăm toate problemele față în față? Glasul răsuna în sală, făcându-l pe Derek să privească nedumerit prin toate ungherele încăperii, fără a distinge însă nimic. Nu vreau să am pe conștiință două morți în plus, așa că nu ar fi mai bine dacă ai renunța să te ascunzi în spatele acelei pietre ca un copil care se joacă și să mă înfrunți?

Michael înghiți în sec și aruncă o privire fugară în jur.

— Mă vrei moartă, Rephelime. De ce nu recunoști?

— Te vreau îndepărtată de ea, dar dacă singura modalitate prin care voi obține asta va fi prin moartea ta, atunci să nu te aștepți să ezit.

— De când ai devenit un protector? Sau ai fost trimis în misiune împotriva voinței tale?

— Nu te frământa cu amănunte inutile. Lumea se va schimba destul de mult datorită celor ca noi, odată ce toate elementele vor fi reunite.

— Vorbești despre lucruri care nu se vor întâmpla. Umbrele vor distruge Gardienii, înainte ca voi să vă dați seama ce se întâmplă, ajutate de Nagazi. Sunteți depășiți numeric, iar puterile vă scad. Luptați singuri, împotriva unei forțe care vă va costa pe toți viețile. Nu înțelegi? Ce doriți voi este imposibil, iar singura persoană care vă poate ajuta este cel mai mare inamic al vostru. Nu ai de unde să știi calea pe care ea o va alege. Doar dacă vei putea să o convingi că modul vostru de gândire este cel corect.

— Îți faci griji pentru siguranța noastră? Uite ceva la care nu m-aș fi așteptat din partea unei lașe ca tine.

— Nu sunt o lașă și tu știi asta.

— Aici te înșeli amarnic, Viola. Ai fugit timp de atâția ani, încercând să dai uitare trecutul, dar o parte din tine încă dorește răzbunare. Iar acea parte va câștiga.

— Ai văzut asta?

— Nu trebuie să văd, ca să-mi dau seama când o persoană e pierdută pentru totdeauna. Nu ai șanse de scăpare.

Tânăra încercă să-l abordeeze într-un mod diferit, mascându-și frica din glas.

— Dacă eu mă predau, îi lași pe ei doi să plece?

— Nu ești în postura care să-ți permită să negociezi, îi răspunse o voce din umbră, care se auzea din ce în ce mai aproape.

— Ei nu au nicio vină. Nu știu nimic și nu reprezintă o amenințare pentru tine.

— Asta voi decide eu.

Viola închise ochii înfrântă și tresări speriată când îl văzu pe Michael cum se furișează pe lângă coloane, ocolind întreaga sală, căutând disperat să vadă de unde vor fi atacați. Derek o prinse pe tânără de mână exact când voia să se ridice și îi făcu semn să stea adăpostită, asigurând-o că nu va păți nimic.

— Nu îl cunoști. Nu știi de ce este capabil.

— E ultima ta șansă..., *mezino*.

Glasul lui era încărcat cu ură și cu dispreț. Pierzându-și răbdarea, silueta aprinse toate torțele dintr-o singură fluturare de mână și rămase surprinsă când îl zări pe Michael folosindu-se de coloanele de piatră pentru a se apropria de el.

Ochii Rephelimului se îndreptară spre monumentul din centrul sălii. Un glob de foc se formă în mâinile sale. Îl aruncă în aer și-l lăsă să plutească la câțiva metri deasupra lui.

— Cât credeai că puteai să rămâi ascunsă?

— VIOLA, NU!

Cu o mișcare rapidp din mână, globul de foc își schimbă traiectoria și fu aruncat înspre Michael, care renunțase la protecția oferită de coloane. Băiatul se feri în ultima clipă, trântindu-se la podea și rostogolindu-se pe dalele reci de piatră, până ce dispăru din calea Rephelimului, care tocmai aruncase un fulger de lumină. Viola și Derek fugiră din adăpostul oferit de mormântul de marmură.

Rephelimul își îndreptă ambele mâini spre Viola, formând în aer un bici de foc cu care o prinse și o trase înspre el. Derek se aruncă după ea, prinzând-o de mâini, dar nu avea destulă putere.

— Băiat prost.

O pală rece de aer îl învălui pe Derek, care căzu inert la

podea. Viola reuși să se desprindă din strânsoarea siluetei și se prinse de una dintre pânzele de mătase care acopereau pereții, rupând-o din tavan. Rephelimul îi dădu drumul, dar nu înainte de a strânge biciul de foc în jurul picioarelor ei, lăsându-i arsuri adânci în carne. Fata se ascunse în spatele unei coloane exact când altă pală de lumină străpunse camera, amenințând să o ucidă pe loc.

Michael luase una din torțe din suport și o aruncă la picioarele siluetei, sperând să-i aprindă mantia, însă Rephelimul începu să râdă și flăcările se stinseră subit, lăsând un nor gros de fum în aer.

— Dacă urmărești moartea, atunci te anunț că tu ai găsit-o pe a ta.

* * *

Am clipit nedumerită atunci când am ajuns în sala care servea drept bucătărie a conacului, încercând să-mi limpezesc mintea care lucra aproape cu frenezie și dorea cu disperare ca totul să se termine. Sarah era nemulțumită și deschise precaută ușa, ținând torța împinsă în față. Culoarul era liber și o ușă în capăt era larg deschisă. Observasem în umbră una din statuile de marmură din preajma sălii de bal, așa că am luat-o înainte, mirată de faptul că sora mea începuse să dea semne de nervozitate, când eram atât de aproape de ieșire.

Ochii ei cercetară fugar holul circular și se opriră câteva clipe asupra sălii de bal, însă văzându-i ezitarea am tras-o de mână, îndemnând-o să urcăm scările pentru a ajunge înapoi la bibliotecă. Se desprinse mâhnită din strânsoarea mea și, înainte să o pot opri, deschise ușa și pătrunse mândră, fără a se sinchisi să-mi arunce o singură privire.

— Sarah, ce faci? am întrebat-o supărată, urmând-o cu neîncredere.

— S-ar putea să fie ultima oară când intrăm în conac. Vreau să rămân câteva minute aici, pentru a-mi reaminti ceea ce s-a întâmplat în urmă cu atâția ani.

Glasul ei era blând, și deși stăteam aproape de ea, aveam impresia că era undeva departe de mine.

— De ce ai vrea ca acele imagini să rămână în mintea ta? Nu e ceva ce ți-ai dori să-ți amintești.

Sesizând îndoiala din glasul meu, Sarah se întoarse încet spre mine și îmi afișă un zâmbet stins, care avu darul să mă neliniștească. Flăcările de la torță începură să se stingă, așa că am încercat să întețesc focul, fără să-mi provoc arsuri sau să-mi dau foc la haine.

— Este ceva ce nu vom uita niciodată, oricât am încerca. Imaginile acelor fete vor rămâne blocate în gândurile noastre și ne vor aminti de greșeala pe care ele au putut să o facă.

— La ce te referi? am întrebat-o surprinsă. Sarah, te simți bine?

— Lasă-mă câteva minute. Atâta îți cer.

Nu avea niciun rost să încerc să redeschid subiectul cu ea, așa că m-am îndepărtat de locul în care medita și m-am apropiat cu pași nesiguri de una dintre oglinzi. Stând la o oarecare distanță de ea, mi-am îndreptat una din mâini spre suprafața lucioasă, apoi am atins-o cu buricelor degetelor, ușor înfricoșată de ce s-ar putea întâmpla. După ce m-am asigurat că nu exista niciun pericol, mi-am proptit palma și fruntea de sticla rece, încercând să-mi alung temerile, pregătite să iasă la suprafață de fiecare dată când aș fi cedat să lupt împotriva lor.

Sticla începuse să se încălzească sub atingerea mea și mi-am dezlipit fruntea, păstrându-mi însă mâna în continuare peste. Imaginea devenise neclară, apoi m-am trezit uitându-mă într-o pereche de ochi negri ca tăciunele. Mâna lui era proptită de a mea și îi puteam simți căldura pielii, de parcă oglinda nici nu ar

fi existat între noi. Fața îi era aproape albă și puteam zări o urmă de spaimă reflectată în privirea lui arzătoare.

Trebuie să fugi. Acum! Ești în pericol!

Speriată, m-am îndepărtat de oglindă, apoi am încercat să o strig pe Sarah, însă nu reușeam să articulez niciun cuvânt. Frustrată, am stins focul și am aruncat cu furie torța în oglindă, reușind să-i captez atenția surorii mele și să fac să dispară imaginea lui din fața ochilor și din mintea mea. Cel puțin pentru moment.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai stins...

— Era acolo! am urlat neputincioasă, făcându-i semne disperate spre oglinda spartă.

— Despre cine vorbești?

— Băiatul care i-a omorât pe cei din familia Rockner. Este în conac.

— Este mai grav decât am crezut. Trebuie să te scot cât mai repede din Wolfmaner.

— De ce nu vrei să mă crezi, Sarah?

În vocea mea se putea desluși atâta disperare și suferință, încât Sarah îngenunche în fața mea și se uită tristă, aproape cu milă la mine, reușind să-mi alimenteze și mai mult furia.

— Desiree, tu tocmai mi-ai spus că ai văzut o persoană care a trăit acum 150 de ani. Nu ți se pare cam ciudat? Vreau să spun că cel care i-a omorât pe cei din familia Rockner e și el mort. Cum ar putea să fie în viață?

Nu știu cum, dar acel amănunt îmi scăpase. Dar faptul că Sarah îl sesizase nu mă făcea să mă simt mai bine.

— Dar a fost aici. El a fost cel care m-a salvat și de foc. Când tu ai dispărut și...

— Ceea ce spui tu nu are niciun sens.

— Atunci explică-mi tu cine m-a salvat, dacă tot ai un răspuns pregătit pentru orice.

— Nu e cazul să te enervezi.

— Prea târziu pentru asta, i-am răspuns înțepată. Mi-a salvat viața. Și nu doar o singură dată, am zis brusc, luând-o prin surprindere.

— Despre ce vorbești?

— Ce rost ar avea să-ți spun? Oricum nu o să dai crezare vorbelor mele. Nu te uita așa la mine. Nu sunt nebună.

— Dar nici nu am spus asta.

— O gândești și este suficient.

— El a fost cel care te-a scos din flăcări, atunci când am fugit din bibliotecă și te-am lăsat în urmă?

Ultimele cuvinte le rostise aproape în șoaptă, dar destul de puternic încât să le aud.

— Da. Prima oară când l-am văzut, m-am speriat de el și am fugit prin tuneluri, încercând să scap. Mă înfricoșasem când mi-am dat seama cine e cu adevărat, dar nu am reușit să alerg destul de repede cât să-l pierd. Mă rătăcisem și nu știam încotro să o iau și mi-era frică să înaintez pe culoare. Nu știam ce să fac, dar până să mă dumiresc el m-a găsit. Era întuneric și nu vedeam pe unde calc. Mă strigase, dar m-am distanțat cât mai mult de el, până ce am simțit cum îmi dispare pământul de sub picioare și... cum pic în gol. M-a prins de mână, înainte să cad, și pentru o clipă am crezut că îmi va da drumul.

— De ce? Dacă te voia moartă, nu te-ar fi salvat de la bun început.

— Nu am găsit un răspuns și nici nu știu de ce am avut acel gând, dar... era ceva în neregulă în privirea lui. Ceva ce mi-a înghețat sângele și m-a făcut să mă întreb dacă ar trebui să mă încred în el.

— Ai găsit un răspuns la această ezitare a ta?

— Nu... încă. Știu că tot ce am spus acum pare neverosimil...

— Foarte.

— ...și că nu ai niciun motiv să mă crezi, am continuat neluând în seama mica ei intervenție, dar totul e adevărat. Ce motiv aș avea să inventez totul?

— Nu te-am acuzat de așa ceva și, înainte să mă contrazici, te-ai gândit că poate totul nu e decât în mintea ta? Gândește-te puțin. Erai singură și speriată.

— Insinuezi că mi-am închipuit? am rostit fiecare cuvânt rar, încercând să-mi păstrez calmul, deși știam că nu făceam o treabă prea bună, după modul în care Sarah se uita la mine.

— E o posibilitate, dar ceea ce mă frământă mai mult e motivul pentru care tu te-ai întors.

— Poftim? Nu înțeleg la ce te referi.

— De ce ai plecat de lângă mine din tunel? De ce te-ai oprit și ai făcut cale întoarsă? Ce a fost în mintea ta?

Am deschis gura și am închis-o la loc, neștiind ce să-i răspund. Avea dreptate, dar nu voiam să recunosc asta, nici dacă i-ar fi schimbat părerea pe care începuse să și-o formeze despre mine de când am pășit în conac.

— Nu contează, am răspuns în cele din urmă.

— Mai e ceva ce îmi ascunzi? Ai zis că l-ai văzut în oglindă. De ce ai spart-o? Ți-a spus ceva anume de te-ai supărat?

— Nu.

Minciuna izvorâse de pe buzele mele înainte să o pot opri. Nu știam de ce preferam în continuare să țin unele lucruri ascunse de sora mea, dar simțeam că nu puteam să am încredere în ea. Cel puțin nu încă. Mă gândeam că exista un motiv pentru care el mi se adresa doar mie și nu își dorea ca ceilalți să-l vadă. De ce apărea doar când eram eu singură?

— Bine. Eu zic să plecăm cât mai repede de aici și să ne reîntoarcem în bibliotecă înainte să... Glasul îi amuțise și chipul îi devenise alb ca varul, în clipa în care își îndreptase o mână spre mine. Sângerezi.

Mi-am coborât mirată privirea și am observat că îmi apăruse o linie roșie pe suprafața palmei. Am rupt o bucată din tricou, mulțumind în gând că era unul mai lung și mi-am înfășurat rana, cât mai strâns posibil, încercând să opresc sângerarea.

— Nu te lega. Ar trebui să-ți cureți rana. Oglinzile acestea sunt foarte vechi și poți să te infectezi.

— E riscul meu, i-am răspuns și, înainte să mă poată contrazică, i-am întors spatele și m-am îndreptat spre ieșire, hotărâtă să ies cât mai repede din conac.

— Stai pu...

— Sarah, dacă tu vrei să rămâi în continuare aici, e treaba ta, dar eu vreau să-i găsim pe băieți și să plecăm din conac cât mai repede.

Văzând că tace și că nu mă urmează, m-am întors nervoasă spre ea, pregătită să o înfrunt, dar am rămas blocată când am zărit cum o altă oglindă prinde viață. Lumina devenea din ce în ce mai puternică, orbindu-mi ochii, însă Sarah nu păruse deranjată și atinse suprafața lucioasă. Mâna ei trecu prin sticlă.

— Cred că știm încotro să o luăm...

* * *

Michael își privi adversarul în ochi și își cântări în minte șansele, deși știa că erau aproape nule. Silueta rămăsese imobilă și îi urmărea cu amuzament fiecare mișcare, nemascându-și siguranța și încrederea în propriile forțe. Luându-l prin surprindere, se îndepărtă de el cu pași agili, până ajuse în centrul încăperii, după care se opri și privi cu neîncredere în jur.

— Prea multă lumină.

Flăcările începură să scadă în intensitate și umbrele înalte și macabre dansau pe pereți, creând iluzia unei lupte pe viață și

pe moarte. Aerul devenise atât de rece, încât Michael vedea în fața ochilor săi aburii pe care îi scotea pe gură. Își duse mâinile la gât, simțind cum se sufocă.

Aerul nu îi mai ajungea în plămâni și începu să se clatine pe propriile picioare. Văzu că în jurul adversarului său plutea un nor de culoare albicioasă, aproape transparent, care venea din toate colțurile încăperii și se impregna în cercul deschis care înconjura silueta întunecată.

Își întoarse privirea spre Derek și Viola, care stăteau sprijiniți de perete și tușeau într-o încercare disperată de a inhala aer.

— Nu din nou, reuși să îngâne Derek, stors de energie.

Chipul îi deveni palid și o venă vișinie îi pulsa la nivelul gâtului, amenințând să pleznească.

— Absoarbe aerul, șoptise Viola, atât de încet încât băieții mai mult ghiciră cuvintele.

— Ce vrei de la noi? murmură Derek, îndreptându-și atenția spre silueta care stătea nemișcată în centrul sălii, urmărindu-și victimele.

— De la voi doi, nimic, spuse simplu, părând a se amuza, arătând în direcția lui Derek și a lui Michael. Dar cu ea altfel stă problema. Pur și simplu ați picat în conac într-un moment nepotrivit. Dacă ar fi venit singură, alta ar fi fost situația acum.

În jurul lui se formase un strat gros de ceață, care plutea la câțiva zeci de centrimetri față de sol. Michael pică în genunchi și clătină nervos din cap.

— Se spune că moartea trebuie acceptată fără a i te împotrivi. Te-aș sfătui să faci la fel. Cu cât de zbați mai mult, cu atât îți prelungești agonia, și nu șansele de supraviețuire. E o lecție ce ar trebuie învățată și înțeleasă de toți.

— Ai proceda la fel, Harper? Vocea Violei era răgușită. Ți-ai accepta Moartea?

În loc să-i răspundă, își întoarse privirea de la Michael, care stătea ghemuit pe podea, la fata care îndrăznise să-l provoace, deși se afla la un singur pas de moarte. Ochii lui negri o străfulgerară cu ură și dispreț, însă nu-i răspunse, preferând să păstreze tăcerea. Derek se proptise în mâini și încerca să se ridice, dar vorbele Violei îl făcură să înghețe.

— Renunță. Chiar dacă ai reuși să scapi de aici, te va urmări. Ochii ei se îndreptară spre Jack, care stătea în continuare nemișcat. Te va urmări, Derek. Te va urmări și va face orice pentru a te omorî. Nu se va da în lături de la nimic până nu te va vedea distrus.

— Frumoasă caracterizare. Ar trebui oare să mă simt flatat având în vedere că vorbele vin de la o ucigașă?

— Asta e părerea ta despre mine? Că sunt o ucigașă?

— Ai demonstrat asta în clipa în care ai renunțat să trăiești ca o ființă umană și ai ales să...

— TACI! Tu nu-mi cunoști motivele, așa că nu ai niciun drept să mă judeci!

Deși era la capătul puterilor, tânăra își păstrase calmul rece și voința de a lupta, deși știa că șansele sunt minime. Aerul dispăruse aproape complet și chiar dacă ar fi reușit să fugă nu i-ar fi luat prea mult adversarului ei înainte de a o prinde. De data asta ar fi omorât-o direct, fără să ezite.

— Te-am urmărit atâta timp... vocea lui era atât de calmă și de melodioasă, încât toată furia ei se ripise și rămase uitându-se la el, incapabilă să-i răspundă. Ochii lui negri o hipnotizau și o provocau în același timp, spre nemulțumirea ei. Îți știu fiecare mișcare, Viola, fiecare gând, fiecare dorință și durere. Știu cum gândești și știu ce ai urmărit când i-ai adus pe toți aici în conac. Însă răzbunarea ta nu se va concretiza.

— De-aia te-a trimis după mine?

Harper zâmbi și aruncă o privire fugară spre oglinda care

ocupa aproape tot peretele de lângă el.

— Nu va trebui să mai înduri prea mult prezența mea. Și nici eu pe a ta. Chipul i se umbrise și vocea îi devenise amenințătoare. Torțele erau aproape stinse, iar un curent puternic de aer năvăli în sală, făcându-i pelerina să se miște în jurul său. Simți, Viola? E frigul care se așterne înainte ca moartea să triumfe. Întotdeauna e așa.

— Sunt sigură că tu știi asta mai bine decât oricine, a spus cu ultime puteri, înainte să-și închidă ochii.

Pe fața ei se citea resemnerea. Părea înfrântă, dornică să se termine totul și să nu mai continue o luptă de mult pierdută.

— Nu are niciun rost.

Derek își îndreptă privirea spre oglinda care începuse să lucească subit, apoi rămase înlemnit când mă văzu pe mine și pe Sarah pătrunzând în sală. M-am ridicat rapid în picioare și am cercetat distrată încăperea, până ce privirea îmi căzu pe Michael și pe Viola, care se țineau de mână și păreau aproape morți, pe Derek care era livid la față și încerca să spună ceva, iar apoi pe mormântul ciudat din mijlocul camerei. Observasem că în aer pluteau câteva dâre albe, care începură să dispară de îndată ce mă apropiam de ele. Erau incredibil de reci și emanau un miros puternic și amețitor, ceva ce nu mai întâlnisem până atunci.

Mărisem pasul și picasem lângă Derek, care trase cu nesaț aer în piept și începu să scuipe, recăpătându-și culoarea în obraji. Viola își deschise ochii și privi speriată în jur, apoi îl pălmui pe Michael, pentru a-l trezi din leșin. Sarah ajunse lângă ei și îi ajută să se ridice în timp ce eu rămăsesem imobilă, sesizând o mișcare în întuneric.

Mi se păruse? Sau mai era cineva acolo cu noi?

— Trebuie să plecăm.

Vorbele lui Derek m-au adus cu picioarele pe pământ, însă

ceva mă reținea. M-am uitat la Viola și la Sarah, care nu făceau nicio mișcare și se priviră în ochi câteva secunde, parcă pregătite de atac. Michael respira cu greutate și părea că are coșmaruri. Am dat-o nervoasă pe Sarah la o parte și mi-am pus mâna pe fruntea lui Michael, care fierbea, deși în sală era foarte frig. Nu înțelegeam motivul pentru care transpira atât de abundent.

— Ce s-a întâmplat?

Am privit-o pe Viola, care stătea în fața mea, în picioare și se uita și ea la mine... curioasă? Nu cred că era cel mai bun cuvânt pentru a descrie modul în care ochii ei mă fixau. Părea nesigură, furioasă și în același timp puțin speriată.

— Viola, unde ai fost? Ce ai pățit?

Ea continua să se holbeze. Mi-am pierdut repede răbdarea. M-am ridicat și am prins-o de mână, smucind-o cu bruschețe și poate cu răutate, ca să-și revină.

— Mă auzi? Ce ai păț...

Luându-mă prin surprindere, mă îndepărtă nervoasă și mă lovi cu piciorul în stomac.

Am căzut la podea și mi-am proptit o mână deasupra buricului, în zona în care fusesem lovită. Pe cealaltă am dus-o la frunte. Mirosul sângelui îmi străpunse nările și priveam lichidul rubiniu cum curge în valuri pe degete și mi se prelinge pe haine. Vederea îmi devenise neclară și nu aveam puterea de a mă ridica.

Apoi cineva mă prinse de picioare și mă târâse pe podea. Când am deschis ochii, am observat că era Sarah. Fără să ezit, m-am eliberat din strânsoare și i-am agățat genunchiul cu piciorul, aruncând-o lângă mine pe podea. M-am rostogolit pe piatră, după care m-am ridicat și l-am căutat din priviri pe Derek.

— Pe el îl cauți?

Viola stătea în fața mormântului, ținându-l pe Derek în genunchi și amenințându-l cu un cuțit la baza gâtului. Mânerul era din argint, iar lama era lată și foarte ascuțită. Aveam impresia că dacă ar fi încercat doar să respire sau să se miște, ar fi murit pe loc, înainte să ajung la el sau să atingă pământul.

— Dacă vrei să mai trăiască, te sfătuiesc să rămâi nemișcată. Altfel...

Lama se mișcase pe pielea gâtului, strălucirea acesteia sclipind în lumina palidă a torțelor. Apoi se înfipse puternic. Derek tresări și strânse cu durere din ochi, incapabil să se miște. Sângele i se prelinse pe piept și puteam să jur că acest lucru părea să o încânte pe Viola. Tăietura era urâtă și adâncă. Știam că dacă nu va opri sângerarea, risca să moară.

— Lasă-l în pace. Te rog.

Am auzit pași lângă mine. Sarah mă izbi în ceafă și mă trânti la pământ, apoi îmi prinse mâinile la spate și mă trase spre ea, forțându-mi atât de mult coloana vertebrală, încât pentru o clipă m-am temut că o să mă rupă în două. Îmi forțasem gâtul ca să o privesc și mă întrebam de unde a căpătat sora mea, de care întotdeauna râdeam că e o slăbănoagă, atâta putere. Eram cu peste zece centimetri mai înaltă ca ea, dar cu toate acestea reușise să mă imobilizeze și să îmi înfrângă rezistența de parcă aș fi fost o pernă cu puf. Michael era în continuare inconștient și era aproape alb la față. Pentru o clipă am crezut că e mort, dar am răsuflat ușurată când am văzut cum i se înalță pieptul. Era în viață.

Sarah îmi prinse mâinile cu o bucată de sfoară groasă, pe care o legase de unul dintre suporturile de torțe, astfel încât eram nevoită să mă ridic în picioare dacă nu voiam să stau aplecată în aer. Procedase la fel cu Derek și Michael.

Mi-am întors privirea spre Viola, care stătea la câțiva metri depărtare de mine, de parcă i-ar fi fost frică că m-aș putea

elibera. Nu era prea departe de adevăr. Se apropiase de Michael și, văzând că nu se trezește, îi înfipse lama în umăr, făcându-i o crestătură pe toată lungimea brațului. El scoase un urlet aproape animalic și deschise buimac ochii, rotindu-și privirea în jur, cercetându-ne chipurile ca apoi să cadă în genunchi.

— Ce naiba faci?

Vorbele îmi țâșniră din gură, înainte să mă pot controla, și am tras cu putere de frânghie, încercând să mă eliberez.

— Măsoară-ți cuvintele, draga mea prietenă. S-ar putea să le regreți mai târziu.

— Prietenă? Cum îndrăznești? Ești o nenoro...

— Nu cred că prietenii tăi mai sunt în stare să reziste la o încăierare. Tu ce zici? Încercăm? Ca să vedem care dintre noi are dreptate? îmi spuse rotind cuțitul în palmă, aruncând pete de sânge în aer.

M-am uitat mirată la ea. Vorbea serios, fără nici cea mai mică ezitare. Simțeam cum totul se întunecă în fața mea, așa că am scuturat din cap și am încercat să-mi șterg de materialul moale al tricoului fruntea pătată de sânge. Sarah îmi înlătură părul de pe față, însă am tras de sfoară și mi-am ridicat pentru câteva secunde ambele picioare în aer, de ajuns cât să o lovesc, iar ea să se prăbușească la podea.

— Ești tare nervoasă, Des. Nu o să ne înțelegem deloc.

— Ce se întâmplă? am repetat furioasă.

— Totul s-a petrecut în urmă cu atâta timp, încât nici eu nu mai știu toate amănuntele. A început acum 150 de ani, în conacul Wolfmaner, și tot aici se va și termina. Prin moartea voastră.

— Ești nebună. Vocea lui Derek îmi atrase atenția și m-am uitat speriată la el, ca să văd starea în care se afla. Nu știu cine ești și ce urmărești, dar nu ești Viola și nici măcar nu urmărești să ne omori, altfel ai fi făcut-o de mult.

— Ambele supoziții sunt greșite, Derek. Spre nefericirea voastră. Sunt aceeași persoană care a crescut alături de voi atâția ani în Wolfcraft, doar că de data asta mi-am scos masca, pentru ca voi să știți cum sunt de fapt în realitate.

— Aș fi preferat să joci teatru în continuare, rosti Michael, care până acum păstrase tăcerea, fără să o privească în ochi.

— Nu mai era o provocare pentru mine. Nici măcar o distracție. Totul devenise atât de monoton, încât am simțit nevoia să fac ceva pentru a rupe asta. Și ce altceva mai nimerit de făcut decât să vă conving să veniți în conac, în casa mea... pe teritoriul meu.

— Casa... casa ta?

Pentru prima oară rămăsesem fără grai și asta părea să o încânte.

Sarah stătea în spatele ei, privind în gol. Sclipirea din ochi îi dispăruse și mâinile îi tremurau spasmodic pe lângă trup.

— Despre ce vorbești?

— Calm, Michael. Deși nu am prea mult timp, am să vă spun tot ce veți dori să știți, înainte să vă ucid. Măcar să muriți împăcați, dacă nu fericiți. Se depărtă câțiva pași de noi, apoi reluă: toți cei din Wolfcraft au avut impresia că baronul și baronesa au avut doar două fete, dar se pare că soarta le-a jucat tuturor o festă. Nimeni nu bănuia că ascunsă în culoarele conacului trăia o a treia fată, care nici măcar nu văzuse vreodată lumina soarelui. Părinții mei m-au ținut închisă timp de zeci ani în conac, interzicându-mi să mă întâlnesc sau să vorbesc cu altcineva decât cu ei și surorile mele, care veneau să mă necăjească și să-mi povestească de misterele naturii, de oraș, de oameni și de tot ceea ce se afla dincolo de acei pereți care mă țineau departe de tot ce-și putea dori un copil. O ființă umană. I-am urât pe toți, dar acest lucru nu m-a împiedicat să par fiica perfectă, modestă, care niciodată nu ar fi îndrăznit să

le iasă din cuvânt. Le ascultam fiecare rugăminte și după părerea lor eram chiar fericită. Așa că de ce să-mi schimbe vreodată modul de viață? Am crescut și am început să descoper tainele pe care familia mea le ținea ascunse față de mine și față de întregul oraș. Neavând de ales, au trebuit să-mi acorde libertatea și, cu toate acestea, cel mai prețios dar pe care poți să-l oferi cuiva. Puterea absolută.

— Ai devenit o vrăjitoare?

— Mă jignești, Desiree. Am devenit ceva cu mult mai mult, dar asta nu are de ce să vă intereseze pe voi. Nu veți mai trăi ca să puteți înțelege cu adevărat *transformarea* prin care am trecut. Și nici să o trăiți.

— Cum de nu ai fost ucisă? a întrebat-o Michael, ridicându-și ochii din podea și înfruntându-i privirea de gheață.

— Nu am participat la bal. Eram o copilă în vremea aceea, Michael. De-abia începusem să înțeleg de ce eram capabilă și să observ tot ce era în jur. Voiam să cunosc toate legendele și puterile care înconjurau familia mea, dar în același timp să mă țin departe de oameni. Nu simțeam nevoie să vorbesc cu ei sau să mă aflu în compania lor. După atâția ani, învățasem că îmi era mai bine singură și că orice prezență străină mă irită și mă indispunea.

— Tu erai fata...

Atenția tuturor era îndreptată asupra mea.

— ...care a stat ascunsă în spatele scenei și a privit.

— Oglinda... deci nu ați avut timp să vă căutați prietena, dar ați avut timp să cutreierați tot castelul pentru a găsi și ultimele bucăți, nu? Foarte frumos din partea voastră.

— Oglinzile ne-au arătat în tot acest timp adevărul și noi nu am crezut asta.

Michael se uita șocat la mine, apoi mi-am amintit. Imaginile pe care le văzusem în sala de bal. Ne întrebasem atunci dacă

oglinda putea să arate viitorul, dar de fapt arătase ce se întâmplase când Viola dispăruse.

— Acele armuri...

— O simplă vrajă. Le-am insuflat destulă forță și viață cât să vă facă probleme. Dar se pare că planurile mele au fost dejucate. Cu sora ta și Derek dați la o parte, sarcina mea devenea mai ușoară. Dar cineva a intervenit.

— Despre ce sarcină vorbești? am întrebat-o, deși în adâncul sufletului știam răspunsul, chiar înainte ca ea să-l rostească.

— Aceea de a te ucide. Și te asigur că nu o să scapi în viață din Wolfmaner. Nu atâta timp cât eu pot să opresc asta.

— De ce mă urăști atât de mult? Ce ți-am făcut? Am crezut toți anii aceștia că îmi ești prietenă și acum îmi spui în față că vrei să mă vezi moartă... de ce, Viola?

— Fiindcă altfel vei ajunge tu în locul meu și o vei face.

Am început să trag cu ură de sfoară, fără să-mi pese că îmi sângerau încheieturile. Voiam să fug, să dispar din Wolfmaner și să nu-mi întorc privirea. Voiam să dispar în noapte și să dau totul uitării, să mă trezesc în pat și să râd fericită când îmi voi fi dat seama că totul nu a fost decât în închipuirea mea. Doar un alt coșmar.

— De ce ar face așa ceva?

Întrebarea lui Derek căzuse ca o ploaia cu apă rece peste mine.

— Nu ai cum să înțelegi. Dacă o las în viață, dacă vă las pe oricare dintre voi, atunci Soarta mea e pecetluită. Nu am de gând să mor și în niciun caz de mâna voastră. Am așteptat prea mulți ani. Tu ești cea mai vinovată. Privirea i se oprise din nou pe chipul meu și am simțit cum rămân fără aer. Sângele lor curge prin venele tale. Ești la fel de răspunzătoare pentru moartea familiei mele, precum sunt și ei.

— Nu am nicio idee despre ce vorbești! Știi bine cine sunt.

— Aici greșești. Chiar și eu am făcut-o. Dar cineva mi-a arătat adevărata ta valoare. M-a făcut să înțeleg ce vei deveni. Și pentru asta trebuie să plătești cu propria viață.

— Ce i-ai făcut surorii mele?

— Aici nu-ți pot da un răspuns. S-a dovedit a fi o aliată de nădejde. Nu că mi-ați fi provocat prea mari probleme, dar dacă propria ta soră a vrut să te omoare, cine eram eu să o împiedic?

Îi puteam sesiza încântarea nemascată din voce și asta mă durea chiar mai rău decât rana de la frunte.

— Rămâi trează! îl auzisem pe Derek cum strigă, dar vorbele păreau că vin din depărtare și ajungeau cu rezonanță scăzută la mine.

De-abia reușeam să disting cuvintele între ele. Mintea îmi era răscolită și auzeam o voce care părea că vibrează din toate colțurile ființei mele.

Te-ai gândit vreodată că unii vor să te vadă moartă pentru simplul motiv că exiști?

Nu e vina ta că sunteți toți aici. Asta vrea să te facă să crezi.

Trebuie să fugi. Acum. Ești în pericol!

Mă avertizase. Mă avertizase de fiecare dată să fug, să plec din conac, dar am preferat să mă împotrivesc și să fac ceea ce credeam eu că era mai bine. Ceea ce credeam eu că e corect. Am deschis obosită ochii și m-am uitat la Michael și Derek, care mă priveau speriați, neînțelegând ce se întâmplă cu mine. Nici nu ar fi avut cum.

— Ai plănuit de la bun început să ne aduci în conac, am spus cu ultimele puteri. M-ai împins tot timpul de la spate și m-ai lăsat să cred că totul nu a fost decât ideea mea. Vina mea.

— Ai avut nevoie doar de un imbold, și cine altcineva să ți-l fi dat decât iubita mea mătușa, Miranda?

— Miranda? Derek o privi neîncrezătoare și își smuci

mâinile în disperarea care-l cuprinse. Cum se poate așa ceva? Au trecut 150 de ani.

— Anumite lucruri se pot opri în timp. Nu mai contează, spuse brusc. Nu ați putea să înțelegeți ce sacrificii am fost nevoită să fac pentru a mă menține în viață. Mi-am văzut familia ucisă în fața ochilor și m-am comportat ca o lașă. Nu am făcut nimic ca să-i ajut. I-am privit cum sunt uciși.

— Și ce ai fi putut să faci? o întrebă Derek, încercând să-și mascheze dezgustul din voce. Dacă ți-ai fi dat de gol prezența, te-ar fi omorât și pe tine.

— De ce crezi că nu aș fi preferat asta?

Ochii ei îl priviră fix și, pentru o clipă, Derek își revăzuse prietena în persoana care stătea în fața lui.

— Tu ești cea care a făcut desenele din tunele...

— ...și care a lăsat în urmă scrisul pe oglinzi, l-am completat pe Derek, privindu-l în ochi.

— Foarte bine.

— Dar de ce? o întrebă Michael. De ce nu ne-ai omorât pur și simplu în clipa în care am pășit în conac?

— Fiindcă puterile îi erau încă scăzute. Trebuia să ne țină cât mai mult timp aici pentru ca forțele ei să crească, am spus hotărâtă. Conacul revenea la aspectul inițial doar când erai tu în preajma noastră. Doar în jurul tău.

— Ai perfectă dreptate.

— *Mezina*, rostise Derek.

— Poftim?

— Așa te-a numit el pe tine, continuă, fără să mă bage în seamă.

Sarah făcu o mișcare bruscă și se îndepărtă de noi, apropiindu-se de oglindă. Își puse una dintre mâini pe suprafața lucioasă și așteptă, în timp ce noi o priveam uimiți, neînțelegând ce urmărea. Lumina era foarte slabă în sală, iar

mirosul de cânepă arsă îmi făcea stomacul să se răscolească. Îmi simțeam mâinile și picioarele amorțite, mușchii forțați la maxim și energia aproape terminată. Pierdeam sânge și ochii mă usturau. Încercam să-mi înlătur lacrimile din ochi, dar nu reușeam decât să întețesc rănile de la încheieturi, așa că am renunțat și m-am sprijinit de perete, strângându-mi cu putere și cu durere ochii.

Voiam doar ca totul să se termine mai repede.

O mișcare subtilă în spatele mormântului îmi atrase atenția și pentru o clipă mi s-a părut că văd conturul unei siluete ascunse în umbră. Îmi amintisem că în prima clipă când am pătruns în sală am avut impresia că mai era cineva cu noi, dar înlăturasem rapid gândul, când văzusem starea în care se aflau Michael și Derek. Acum nu mă mai îndoiam la fel de mult. Am mijit ochii, însă nu reușeam să disting nimic în întuneric. Viola se apropiase de Sarah, lăsându-ne singuri și atunci am simțit cum strânsoarea cedează. Frânghia luase foc. Am tras cu putere de ea și m-am eliberat, apoi am luat o torță din suport și am dat foc legăturilor care-i țineau pe băieți încătușați.

Am simțit un jet puternic de aer cum mă izbește din spate. M-am prăbușit la podea, zgâriindu-mi coatele și brațele deja învinețite. Derek venise lângă mine și mă trase în picioare exact când un glob de foc se izbi de pământ, în locul în care căzusem înainte. Am căzut din cauza șocului și l-am observat pe Michael cum se apropie din spate de Sarah.

Viola își îndreptă mâna spre noi și am fost ridicați în aer și izbiți cu forță de peretele de piatră. Eram lipită de zid, la câțiva centimetri deasupra podelei. Michael se aruncase pe Sarah, vrând să o trântească la pământ, dar ea fusese mai rapidă și îl lovise cu piciorul la nivelul gâtului. Își împreunase mâinile în fața corpului. Un fulger de foc fusese aruncat asupra lui Michael, care se ferise la timp, aruncându-se în spatele unei

coloane.

— Nu încetezi să mă uimești, Desiree. Nu pot să-mi întorc nici măcar o clipă privirea de la tine.

Silueta apăru în spatele ei și am simțit cum îmi revine curajul și siguranța în voce.

— Știi că niciodată nu trebuie să întorci spatele unui dușman.

— Într-adevăr.

— Atunci de ce faci asta acum?

Ezitase o fracțiune de secundă înainte să se întoarcă, dar de ajuns cât să-și piardă concentrarea. Nu observase decât în ultima clipă globul de foc care o lovise, dar nu a mai avut timp să poată reacționa. Presiunea care mă ținea imobilizată de perete dispăru și am picat în genunchi la podea. Se făcuse și mai frig în sală și am rămas nemișcată când am văzut silueta care s-a desprins din umbră și a pășit în fața noastră.

— Tu..., am reușit să îngân, înainte să fiu din nou aruncată la podea de Derek.

Își mutase privirea spre Viola, care se suise pe mormânt și își privea tăietura adâncă, care îi brăzda acum pielea de pe braț. O atinse cu vârful degetelor și sângele încetase să mai curgă. Rana începuse să se închidă, până când în locul tăieturii a rămas doar o dâră subțire și roz. Michael era țintuit la podea de către Sarah, care îl imobilizase. Mâinile ei îl strângeau de gât. Am luat funia, rămasă agățată, și am lovit-o cu putere pe spate. Pirivirea ei se opri asupra mea și am țâșnit de teamă spre oglindă, știind-o mereu cu puțin în spatele meu.

Un fulger de lumină a inundat sala. Nu știu de ce, dar m-am oprit și m-am întors, simțind că ceva nu este în regulă. Sarah plutea la câțiva metri înălțime. Dâre albe se împleteau în jurul ei și observasem cum un praf roșu îi ieșea din nări și din gură, dezintegrându-se în aer. Băiatul își ațintise o mână asupra ei.

Lumina îi izvora din palmă și o înconjura pe sora mea, care se făcuse palidă la față. Țipătul ei îmi zdrobi timpanele și când și-a deschis ochii am știut că își revenise.

— Încetează!

Fără să îmi arunce măcar o privire, desprinse vraja și sora mea a mai plutit câteva secunde în aer înainte să pice în brațele lui Michael.

— O mișcare inteligentă, Rephelime. Se pare că mi-ai înlăturat și singurul aliat.

Mi-am întors privirea de la Sarah, care încă zăcea inconștientă, spre cele două siluete care stăteau la câțiva metri depărtare una față de cealaltă. Îmi aminteau de două animale fugărite în junglă, fiecare pregătindu-și terenul pentru a ataca înainte de a fi prea târziu pentru a-și salva viața. Tânărul făcuse câțiva pași în spate și era acoperit parțial de întunericul din încăpere. M-am îndepărtat de ei, apoi privirea lui se fixă asupra mea. Îmi amintisem de modul în care i-a ucis pe cei din familia Rockner, la un simplu ordin, fără să ezite sau să-i pară rău de ceea ce făcea. Nu ascultase rugămințile baronului și nici lacrimele fetelor nu l-au impresionat. Nimic nu l-a putut opri să-și ducă misiunea până la capăt.

Oare totul nu-i decât o înscenare, o cale prin care el să-mi câștige încrederea?

Din nou, am avut impresia că îmi putea citi gândurile. Îmi surâse cu tristețe înainte să scoată două pumnale din faldurile pelerinei și să se urce deasupra mormântului, pregătit de atac. Viola ținea în mână o armă care îmi era vag familiară, însă nu-mi puteam aminti unde o mai zărisem. Lama era scurtă, având cam zece centimetri lungime și se termina într-un mâner de argint, care sclipea în bătaia flăcărilor. Îi pară prima lovitură, însă își pierdu echilibrul și sări de pe mormânt, rostogolindu-se pe podea.

El o atacă din nou, la nivelul brațelor, și o forță să se retragă în timp ce câștiga teren. Lamele se încrucișau și se împleteau în aer, scoțând un sunet înfundat de fiecare dată când se atingeau. Viola riscă prima și îl atacă cu o mișcare înaltă, forțându-l să-și ridice pumnalele pentru a-și feri chipul, lăsându-și în același timp restul corpului expus. Am văzut sclipirea unei lame la cingătoarea pe care Viola o avea în jurul taliei și am tresărit speriată când mi-am dat seama că el era pe cale să fie rănit. Apoi, luând-o prin surprindere, își puse toată forța în următoarea lovitură, făcând-o să se clatine, destul cât să o prindă de braț și să o dezarmeze.

— Ferește-te! am strigat neputincioasă, când am văzut-o pe Viola scoțându-și pumnalul de la brâu.

Lama pătrunse adânc în carne. O strânse și mai puternic de braț, făcând-o să țipe de agonie, apoi o împinse în perete. O făclie îi izvorâ în palme, jucându-se pe pielea lui. Jetul de foc spintecă întunericul și se îndreptă spre trupul ei prăbușit, însă un glob de lumină îi apăruse în față și stopă vraja. La impact, sala s-a zgudiut.

Ochii ei căutau disperați pumnalul aruncat pe podea, la câțiva metri de mine. L-am observat înaintea ei și m-am întins, scoțând lama din crăpăturile dintre pietre în care rămasese înfiptă. M-am ridicat în picioare și, înainte să înțeleg ce se întâmplă, o serie de imagini mi s-au ivit în minte.

O clădire înconjurată de flăcări, un deal acoperit de trupuri neînsuflețite, pereți mânjiți de sânge. Auzeam urlete venind din depărtare. O femeie care își căuta copilul printr-un labirint de trestii, o tânără zveltă, având chipul acoperit de o cascadă de bucle blonde, ținând un pumnal în mână, ca apoi să și-l înfigă în propriul trup. Sarah urlând și fugind printre culoare, o creatură din întuneric care lăsa în urmă durere, foc și moarte. Îi zăream doar ochii, care nu puteau fi mascați nici măcar de

întuneric. Două fante înguste, aidoma unor găuri spre infern, care erau fixate asupra mea. Auzeam susurul unei cascade și clipocitul cristalin al apei, apoi am simțit cum mă învăluie o senzație de frig. Fugeam și mă împiedicam de propriile picioare. Vedeam în urma mea o siluetă care rămânea mereu ascunsă, dar nu cât să nu-mi dau seama că mă urmărește.

Mi-am proptit mâna în dreptul inimii și am simțit cum viața mi se scurge din corp. Sângele îmi picura printre degete, fiind absorbit de pământ. Flăcările se jucau la suprafața apei, un vârtej de praf și aer. Un chip trist, care-mi zâmbea din adâncuri, un corb care se transformase în fața mea, luând înfățișarea unui băiat și cetatea... o întindere de piatră și verdeață, acoperită de umbre și nori, în adâncurile căruia sălășluia ceva întunecat și primejdios.

Shade...

— Oprește-te!

— Încă un pas, Jack, și o omor. Vocea ei răsună în toată sala, însă sunetul ajungea la mine din ce în ce mai puternic, amenințând să-mi spargă timpanele. Cât crezi că va mai rezista? Spune! Cât va mai rezista până ce mintea îi va ceda și va renunța să mai lupte? Nu are încă destulă putere să mă înfrunte sau măcar să suporte imaginile care i se derulează în fața ochilor. Viitorul ei, prietenii ei... viața care o așteaptă...

— Am spus să încetezi!

Durerea a dispărut și m-am sprijinit de perete, ținându-mi capul între picioare, lăsând lacrimile să curgă în voie, prea obosită și lipsită de putere ca să le mai pot reține. Derek venise lângă mine și mă forțase să-l privesc, dar nu puteam să-mi deschid ochii. Când am făcut-o, vedeam totul în ceață, iar presiunea care coborâse asupra mea creștea în loc să scadă. Imaginile se derulau iar și iar, la nesfârșit, din ce în ce mai intens.

— Desiree, uită-te la mine!

— Nu mai pot! Fă-o să înceteze! Țipam, dar nu-mi păsa. Simțeam gustul sărat al lacrimilor și transpirația care mi se prelingea pe chip, o dâră fierbinte pe corpul devenise aproape livid. E prea mult, Derek, oprește-le!

— A dispărut! Des, a plecat.

Am deschis ochii și i-am văzut pe Michael și pe Sarah.

— Atunci de ce nu încetează durerea? am suspinat, strângându-mi cu furie ochii.

Mâinile îmi tremurau, însă Derek mi le prinse și le ținea strâns, încercând să mă ajute să-mi revin.

Imaginile se derulau din nou în fața mea, de data asta mai compacte. Sesizam până și cel mai mic amănunt, auzeam și cea mai suavă șoaptă.

Shade...

Numele se tot repeta, însă eu scuturam încontinuu din cap, încercând să fac totul să se oprească, vrând să-mi scot totul din minte. Eforturile mele păreau sortite eșecului.

— Stai departe de ea! îl auzeam pe Derek țipând și l-am simțit cum se încordează lângă mine.

— Ai de gând să o lași să moară? Nu va mai rezista mult.

Vocea... de ce îmi era familiară? Cine era lângă mine? Unde mă aflam? De ce nu mă puteam mișca?

— Vreau să înceteze. Glasul meu spulberase ezitarea lui Derek. Mi-a dat drumul la mâini și m-am panicat. Nu mă lăsa! Mi-e frică, nu mă lăsa singură!

Îl zărisem stând la câțiva pași departe de mine, privindu-mă cu spaimă. O umbră îmi întunecase vederea și m-am trezit uitându-mă în ochii negrii și pătrunzători ai lui Harper.

Jack Harper.

— Trebuie să ai încredere în mine, altfel nu voi putea face să dispară durerea. Înțelegi ce spun?

Am clătinat încet din cap, însă mă lipisem și mai mult de peretele de piatră, vrând să mă feresc de prezența lui.

— Ai să mă rănești, am reușit să îngân, când am sesizat răceala întipărită pe chipul lui.

— Nu am s-o fac. Și tu știi asta. Dacă voiam să te rănesc, aș fi făcut-o deja.

Simțeam privirile celorlalți ațintite asupra noastră, însă nu puteam sau poate nu voiam să-mi dezlipesc ochii de pe fața lui. Stătea în genunchi în fața mea, urmărindu-mi cu atenție fiecare mișcare, de parcă s-ar fi temut că în următoarea clipă aveam să mă ridic și să fug de el. Își ridică ambele mâini în fața mea. Mi-am lipit palmele de ale lui. Am tresărit ușor când pielea mea rece a intrat în contact cu a lui, care era caldă și răcoroasă. Își strânse degetele peste ale mele și mă trase ușor înspre el, până ce m-am rezemat în genunchi în fața lui. A trebuit să-mi ridic ochii ca să-i susțin privirea și pentru o clipă uitasem de durere, de conac, de Derek pe care-l auzeam mișcându-se agitat în jurul meu, de Sarah care plângea și de vocea gravă a lui Michael, care încerca să o calmeze. Chipul meu era atât de aproape de el, încât nu vedeam altceva decât negrul ochilor lui.

Brusc, își lipise fruntea de a mea și am simțit cum toată durerea renaște, apoi dispare, absorbită din corp. Mușchii brațelor îmi zvâcneau, însă strânsoarea lui se intensificase, făcându-mă să înțeleg că trebuia să îndur, dacă voiam ca totul să se sfârșească. Treptat, toate imaginile începură să se estompeze. Contururile deveneau neclare, culorile păleau, iar vocile amuțiră.

Îl auzeam cum respiră din ce în ce mai greu. Mi-am dezlipit fruntea de a lui și mi-am restras mâinile, însă el se împotrivise, fulgerându-mă cu privirea.

— Nu desface încă legătura.

Legătura?

Uitându-mă acum la el, îmi dădeam seama că exista o conexiune între noi, una care trecea de barierele obișnuite. Forța lui îmi curgea prin vene și sânge ca un drog, în timp ce simțurile îmi reveneau și reușeam să separ realitatea de vis. Tremura, însă nu părea să țină cont de durerea care-l acapara.

În clipa în care mi-am desprins mâinile din strânsoarea lui, s-a ridicat cu agilitate în picioare, dezlipindu-și pentru prima oară ochii de pe chipul meu. L-am urmărit cum se îndepărtează de noi, spre oglindă, și dintr-un motiv necunoscut mie am vrut să-l urmez. Derek însă mă prinse de mână și mă trase spre el, timp în care Harper dispăruse prin lumină.

— Ești teafără?

I-am zâmbit amar lui Sarah, care mă îmbrățișă.

— Nu am fost eu. Adică știam ce fac, dar nu puteam să mă opresc. Nu voiam... nu te-am rănit eu, dar nu avem forța să mă împotrivesc și...

— Sarah, calmează-te, i-am spus încet, nevrând să intru în detalii. Știam că nu ești tu. M-am uitat nedumerită în jur. Trebuie să plecăm. Simțeam o urmă de regret în vocea mea și când mi-am mutat privirea de pc chipurile lor spre oglindă începusem să-mi dau seama de ce. Unde a dispărut Viola? am întrebat brusc.

— Păi... începuse Michael, care îl căută din priviri pe Derek ca să vadă dacă ar trebui sau nu să continue.

— Ce înseamnă asta?

— Când ai început să țipi și te-ai prăbușit la pământ, Harper și-a aruncat armele și s-a îndepărtat de Viola, cerându-i să te lase în pace. Apoi ea a început să râdă și câteva secunde toată sala a fost scufundată în întuneric. Când torțele s-au reaprins, ea dispăruse, iar el s-a dus în apropiere de mormânt și a cercetat piatra care îl acoperă.

— Trebuie să plecăm, repetă și Derek.

— Și cum o să facem asta?

— Eu propun să ne întoarcem în bibliotecă.

— Dar cum ați scăpat?

Întrebarea surorii mele m-a surprins.

— La ce te referi?

— Ultima oară când v-am văzut ați fost atacați în bibliotecă.

— Ne-am trezit aici, i-a răspuns Derek. Când mi-am revenit, Michael era inconștient, apoi a apărut Viola, care s-a purtat foarte ciudat. Mi-a creat iluzia că exita două persoane în ea, una care dorea să ne ajute și să ne ofere răspunsuri și alta care ne ținea la distanță și voia să ne rănească.

M-am uitat neîncrezătoare la el, apoi m-am îndreptat spre oglindă și mă gândeam ce ne putea aștepta de cealaltă parte.

O șansă de a scăpa...

Am tresărit când i-am auzit vocea atât de aproape. Am trecut prin oglindă, ignorând strigătele celor din jur și m-am prăbușit la pământ, dar spre mirarea mea, în bibliotecă. Am așteptat ca restul să apară, pășind ușor pe lângă rafturile înțesate de cărți, aruncând din când în când o privire la un titlu care îmi sărea în ochi. Nu voiam să mă gândesc la ce se întâmplase.

— Niciodată să nu mai faci așa ceva! m-a certat Sarah când trecuse prin oglindă.

— Am luat-o înainte, atâta tot, am spus simplu, evitându-le privirile dezaprobatoare. Mergem?

Până ce unul dintre ei să reacționeze și să-mi răspundă, l-am ocolit pe Derek și am cercetat cu atenție culoarele, încercând să mă orientez spre centrul bibliotecii.

Într-un târziu, după ce răbdarea mea a ajuns la limită și oboseala se făcuse simțită, am încetinit pasul și mi-am dat seama că ne învârteam în cerc. Mi-am scotocit frustrată buzunarele de la haină, sperând să găsesc un marker sau măcar

un pix rătăcit, însă văzând că ideea mea era inutilă, m-am întors către ceilalți și le-am făcut semn să se grăbească.

— Ne învârtim în cerc. Eu propun ca unul dintre noi să rămână pe loc, apoi ceilalți să o ia drept înainte până ce găsesc oglinda din bibliotecă.

— Și persoana rămasă în urmă?

— Dacă ideea pe care o am e corectă, atunci acea persoană se va afla înaintea celorlalte.

Am zâmbit ironică, sesizând îndoiala și neîncrederea din privirile lor, așa că am luat-o înainte, dispărând printre rafturi și culoare. Am închis ochii și am numărat în gând secundele care treceau lent pe lângă mine, vrând parcă să-mi prelugească agonia. Un miros înțepător mi-a ajuns la nări și când am privit în jur m-am recunoscut înfrântă. Un șemineu de marmură se ivise în fața mea, spulberându-mi teoria și am fost nevoită să recunosc prostia pe care o făcusem.

— Des, ce faci?

M-am întors speriată, însă când am dat cu ochii de Sarah nu eram sigură dacă apariția ei mă liniștise sau nu.

— După cine te uitai? mă întrebă mirată, înălțându-și sfidător o sprânceană.

— Cum adică după cine? V-am zis să rămâneți pe loc și...

— Chiar crezi că aveam de gând să te ascultăm? De când faci tu ce ai chef?

— De când m-am născut. Data viitoare, am început încercând să-mi păstrez calmul, faceți un bine și rămâneți dispăruți.

Ochii mei se opriră câteva secunde asupra băieților, care erau parțial ascunși de umbrele din bibliotecă, apoi am luat-o din nou înainte.

De ce sunt atât de irascibilă? De ce mă port așa? De ce nu vrem să vorbim despre ce s-a întâmplat? Despre ce am aflat?

Când am găsit oglinda, Derek a păşit primul în faţa ei. De data aceasta strălucea. Şi-a trecut mâna pe suprafaţa lucioasă, care începuse să lumineze când pielea lui a atins sticla, apoi trecu şi se făcu nevăzut. Sarah şi Michael procedară la fel, însă când mi-a venit rândul m-am oprit.

— E cineva aici?

Glasul meu a răsunat în toată sala, crescând în rezonanţă. Am văzut cu coada ochiului o mişcare în spatele rafturilor. Un corp de bibliotecă se prăbuşise în faţa mea. M-am retras câţiva paşi. Am închis ochii, m-am întors şi am luat-o la fugă, exact când şemineele au început să se stingă şi vocea să răsune din nou în mintea mea.

Shade...

Am păşit prin oglindă şi m-am trezit înapoi în labirint, alături de Sarah, Michael şi Derek, care începură deja să-şi facă griji din pricina mea.

— De ce ai întârziat?

Am preferat să tac din gură şi să le evit privirea, decât să risc declanşarea unei noi dispute.

Michael mă luase de umeri şi îmi făcuse semn să o iau în faţă, alături de Derek.

— Eu propun să mergem acum direct la casa de vară. Nu ştiu cât este ceasul, dar cred că nimeni nu o să se supere pe noi dacă dormim în seara asta acolo. O să fim în siguranţă, măcar.

Sugestia surorii mele mă luase puţin prin surprindere.

— Mai bine, decât să ne vadă cineva umblând în zori pe străzi, mudari şi răniţi, a completat-o Derek, vorbind pentru prima oară de când am ieşit din conac. Ar trebuie să ne grăbim.

Am rămas tăcuţi pe tot parcursul drumului. Eram bucuroasă că nu eram nevoită să fac conversaţie, dar tot nu puteam să înţeleg de ce ezitam. De ce nu le spuneam ce s-a întâmplat în tunel? De ce n-am vrut să le explic semnificaţia

cărții pe care mi-a dat-o Miranda? Apoi mi-am amintit. Mă uitasem pe furiș la Derek și mă întrebam dacă avea de gând să le spună și lor ceva. Nu era secretul lui să-l împărtășească, dar puteam să mă bazez pe el că va păstra tăcerea după tot ce s-a întâmplat?

Casa de vară
Wolfcraft

Abia când am ajuns la casa de vară și am văzut hamacul agățat de copacii care împrejmuiau terasa am constatat cât de obosită eram. Am urcat scările în grabă și m-am repezit la dulapul din camera mea, mi-am luat schimburile și prosoapele pe o mână și am intrat în baie, hotărâtă să mă relaxez. Însă când am simțit jetul de apă fierbinte cum îmi biciuie pielea, am avut impresia că îmi plesnește capul. M-am prins cu ambele mâini de suportul de prosoape și l-am proptit de frunte, încercând să-mi revin din amețeala care mă cuprinsese subit. Culorile se estompară și sunetul apei curgând ajungea înfundat la mine. Am alunecat încet în cadă, apoi privirea mi se opri pe oglinda care stătea deasupra ghiuvetei. Camera începu să se învârte cu mine.

Apoi am început sa aud din nou glasul.

Shade…

Mai întâi încet, ca și cum totul s-ar fi desfășurat departe. Zgomotul a devenit din ce în ce mai puternic, până când am fost nevoită să-mi acopăr urechile pentru a-mi proteja timpanele. Când mi-am dus mâna la ochi, am văzut că plângeam. Lacrimile curgeau șiroi pe obraji și am dat drumul la robinet, pentru ca nimeni să nu-mi audă suspinele și durerea. De ce să neg? Îmi era frică.

Ceva nu era în regulă cu mine. Ce spusese Viola?

Nu are încă destulă putere ca să mă înfrunte sau măcar să suporte imaginile care i se derulează în fața ochilor. Viitorul ei, prietenii ei... viața care o așteaptă...

La ce se referea? Cine eram eu în viziunea ei?

Sângele lor curge prin venele tale. Ești la fel de răspunzătoare pentru moartea familiei mele, precum sunt și ei.

Care ei? Ce legătură aveam eu cu cei care i-au omorât pe membrii familiei Rockner? Care era legătura dintre mine și Harper?

Te-ai gândit vreodată că unii vor să te vadă moartă, pentru simplul motiv că exiști? Că inspiri aer și cutreieri pe pământ lăsând în urma ta, în permanență, o umbră a ființei tale?

Viața ta e de-abia la început și totul se va schimba de îndată ce vei înțelege de ce ești capabilă.

— Des, mai stai mult? Vreau și eu să mă spăl.

Am clipit nedumerită din ochii, vorbele surorii mele aducându-mă la realitate. M-am spălat în grabă pe păr și i-am cedat baia, fără să-i arunc măcar o privire. M-am schimbat în haine curate și m-am trântit în pat. Îi auzeam pe băieți vorbind în camera alăturată, vântul care pătrunde în încăpere prin fereastra dechisă, zgomotul scos de laptopul care se încărca... apoi totul a amuțit.

Când am deschis ochii și am aruncat o privire la ceas, era abia trecut de ora trei.

Casa era scufundată în tăcere. M-am întristat văzând că eram singura persoană trează. Nu dormisem decât jumătate de oră. Mi-am luat papucii în picioare și am coborât în liniște scările, fredonând o melodie veche a celor de la Full Blown Rose.

Mi-am luat un energizant din barul de pe hol, am turnat conținutul într-un pahar și am ieșit în răcoarea nopții, lăsând

toate gândurile rele în casă. Exact când am vrut să mă sui în hamac, m-am oprit și am cercetat cu atenție pădurea aflată la o distanță de câțiva zeci de metri de casă.

— Aștepți pe cineva?

Am scăpat paharul și m-am întors speriată când am recunoscut vocea lui Harper atât de aproape de mine. Cioburile se împrăștiară pe toată terasa.

— Să înțeleg că nu.

M-am uitat nedumerită în jur, neștiind unde se află, apoi i-am distins trupul zvelt conturat în noapte, pe scările care duceau spre curtea din spate a casei. Se uită amuzat la mine.

I-am înfruntat un timp privirea, însă mi-am plecat prima ochii. Am luat mătura, am strâns cioburile, atentă să nu mă tai, și am intrat nervoasă în casă, pentru a pune o distanță cât mai mare între mine și Harper. Fugeam de el, deși ar fi trebuit să-i mulțumesc pentru faptul că mă salvase de Viola. A făcut imaginile să dispară și odată cu ele și durerea pe care o resimțisem prin toate fibrele corpului meu. Dar mai exista ceva în mintea mea, ceva ce mă bântuia și mă făcea să cred că sunt urmărită.

Am inspirat lacomă aer si am revenit pe terasă, pregătită să-l înfrunt dacă ar fi fost cazul.

Stătea cu spatele la mine, cu privirea ațintită spre locul unde mă uitasem eu mai devreme, în pădure.

— Ce cauți aici? Întrebarea a răsărit pe buzele mele înainte să o pot opri. Nu sunt în pericol.

— Pui cam multe întrebări.

Îmi răspunse atât de încet, încât am fost nevoită să mă aplec pentru a înțeleg ce spune. S-a întors brusc în direcția mea și, surprinsă, m-am îndepărtat de el, până ce am dat cu spatele de peretele casei.

— Nu trebuie să te temi de mine.

Vocea îi era dură și tăioasă, în contrast cu ochii, care mă urmăreau cu blândețe.

Mă simțeam expusă și, spre mirarea mea, rușinată.

— Eu știu ce ai făcut, am văzut de ce ești capabil. Îmi spui că nu ar trebui să mă tem de tine?

— Am făcut rău altora, nu *ție*.

— De ce mă aperi?

Întrebarea mea îl luase prin surprindere și pentru o fracțiune de secundă a ezitat să-mi răspundă, după care a început să râdă.

— Ce poate fi așa de amuzant?

— Una dintre cele mai apropiate persoane din viața ta a încercat să te omoare, ai în față un criminal, cum tu însuți m-ai numit, însă îți maschezi foarte bine teama. Cu o singură excepție.

— Și care ar fi aceea?

— Ochii tăi... ochii tăi spun mai multe decât crezi.

Cuvintele lui mă tulburau, însă nu la fel de puternic ca prezența lui.

— Ce vrei de la mine, Harper?

— Deocamdată, să te țin în viață.

— Deocamdată?

Rânjise la nedumerirea din glasul meu, ochii lui sclipind himeric în noapte.

— Te-am căutat. Trebuia să mă conving singur că ai scăpat teafără din Wolfmaner.

— Doar eu?

— Poftim?

Nu ar fi trebuit să mă doară, nu după cum văzusem cu câtă ușurință putea să omoare.

— Nu te interesa ce ar fi putut să pățească prietenii mei. Eu eram cea care trebuia să supraviețuiască. Prin orice mijloace.

— Te-ai întristat subit.

— Ai fi fost capabil să-i lași să moară, știind că puteai să-i ajuți? aproape am urlat întrebarea, dar nu-mi pasă nici dacă trezeam fiecare persoană din Wolfcraft.

— Viețile lor nu prezintă niciun interes pentru mine. Dacă sunt încă în viața, asta este datorită ție. Dacă nu ai fi apărut prin oglindă, Viola și prietenii tăi ar fi fost morți.

— Dar nu erai acolo în clipa în care am pătruns în sală.

— Mai gândește-te. Erai agitată și priveai mereu în jur, căutând ceva. Sau mai bine zis pe cineva. Ai știut că eram acolo, în umbra ta. Mi-ai simțit prezența.

— Cum aș fi putut să...

— Nu te contrazice ! Ți-am spus că există o conexiune între noi și nu te-am mințit.

— Nu...

Am încercat să neg, dar în adâncul sufletului știam că are dreptate.

— M-ai ajutat din prima clipă când am pășit în conac. Brațele îmi tremurau și am simțit o împunsătură dureroasă în jurul inimii. Dacă bănuiai măcar intențiile ei, de ce nu m-ai oprit de la început să pătrund în Wolfmaner? De ce a trebuit să mă lași să fac cea mai mare prostie din viața mea?

— Fiindcă a trebuit să te las să te convingi singură care sunt adevăratele ei intenții cu privire la persoana ta. Și fiindcă o voiam moartă, dar nu la modul în care se gândea ea.

Ultimele lui cuvinte mă făcură să tresar și, din nou, aveam impresia că îmi pierd și ultima stăpânire de sine.

— Vorbești de moarte de parcă ar fi ceva ce poți să controlezi. Nu ai puterea să decizi când viața unei persoane trebuie sau nu să se sfârșească.

— Aici te înșeli.

Mi-am mijit ochii în semiobscuritatea care ne înconjura,

studiindu-i trăsăturile și ochii, însă nimic nu-l trăda.

— Nu știu cine sau ce ești, dar vreau să stai departe de mine! am scuipat cuvintele și m-am îndreptat nervoasă spre casă, când am simțit o durere arzătoare în zona abdomenului.

Am tresărit surprinsă și mi-am proptit mâna deasupra buricului, dar știam că acolo nu aveam nicio rană, așa că de ce aveam impresia că sângerez? De ce mă ustura pielea? Mi-am întors privirea spre Harper și l-am văzut cum își ține apăsată mâna acolo unde mă înțepase pe mine mai devreme.

Ai știut că eram acolo, în umbră. Mi-ai simțit prezența.

...există o conexiune...

Pumnalul de la brâu, lama.

— Ești rănit.

Am vrut să mă apropii de el, dar s-a îndepărtat furios, strângând cu putere din ochi.

— De ce fugi?

— Adineauri ai spus că vrei să stau departe de tine. Își ridicase privirea din pământ și am rămas împietrită, simțind cum rămân fără aer. Acum mă ajuți?

— Măcar atâta pot să fac, după câte îți datorez.

Zâmbise stins, mascându-și suferința, studiindu-mă de parcă acum m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ești plină de surprize. De unde știu că nu vrei să mă rănești, în loc să mă ajuți?

— Mă crezi în stare de așa ceva?

— Nu.

— Atunci de ce m-ai întrebat?

— Voiam să-ți văd reacția. Nu ai ezitat în alegerea pe care ai făcut-o.

— Am fost învățată că, dacă eziți prea mult în viață, pierzi mai mult decât dacă ai risca.

A dat ușor din cap, apoi se strecură pe lângă mine și intră în

casă, lăsându-mă pentru câteva clipe singură în noapte.

De ce vreau să-l ajut? De ce-l las să se aproprie de mine?

Am ignorat cele două întrebări nerostite, după care am păşit în urma lui, închizând uşa, vrând să separ liniştea din casă de zbuciumul şi zgomotele nopţii.

Harper stătea rezemat de tejghea. Îşi înlăturase pelerina şi o aruncase pe spătarul unui scaun, alături cele două pumnale, a căror lame transmiteau fascicule de lumină în bucătăria întunecată. Lăsasem aprins doar becul fixat deasupra aragazului şi mă simţeam mai bine, ascunsă de umbre, vrând să-l împiedic să citească ce se desfăşura în secundele acelea în sufletul meu.

Ochii tăi... ochii tăi spun mai multe decât crezi.

Fugi... ce cauţi aici?

— La asta mă gândeam şi eu.

Vocea lui mă trezi din reverie şi înainte să mă răzgândesc m-am apropiat de el, oprindu-mă în faţa sa.

— Unde eşti rănit? l-am întrebat, deşi ştiam deja răspunsul.

Îmi arătă zona, trecând cu buricele degetelor peste rană. I-am apucat marginile tricoului, încercând să nu îmi îndrept privirea spre chipul lui.

— Lasă-mă pe mine, îmi şopti aproape de ureche, buzele lui aproape atingându-mi pielea de pe gât.

Îmi îndepărtă mâinile, dar, speriată din pricina palorii nefireşti din obraji şi a modului ciudat în care îi luceau ochii, m-am împotrivit şi i-am ridicat tricoul până la nivelul braţelor, înainte ca el să se dumirească ce aveam de gând să fac. Suprins, se aplecase puţin înspre mine, apoi i-am scos tricoul. Ochii mei au rămas fixaţi asupra lui, studiindu-i abdomenul plat, muşchii bine conturaţi, fâşia subţire de păr negru, care cobora până la nivelul buricului şi rana care îi sângera. Am înmuiat un prosop în apă rece şi m-am aplecat asupra ei, încercând să o curăţ, fără

să-i provoc suferință. Spre mirarea mea, sângele continua să țâșnească și mă cuprinse disperarea. Eforturile mele erau inutile.

— Trebuie să lărgești rana.

M-am uitat surprinsă la el. Eram mirată că încă nu și-a pierdut cunoștința.

— Poftim?

— Ascultă-mă, e posibil ca o bucată din lamă să fi rămas înfiptă în interiorul rănii și de aceea tot sângerez.

— Nu...

— Ia un cuțit, a continuat fără să țină cont de modul în care mâinile mele tremurau, și mai taie pielea încă 3-4 cm pentru a încerca să înlături...

— Nu pot să fac asta. Nu pot, nu sunt în stare și...

— De ce eziți?

Vocea lui era o simplă șoaptă, o rugăminte mută și un strigăt slab de ajutor.

— Mi-e frică să te rănesc, i-am răspuns stins.

— Dacă hemoragia nu e oprită, am să mor.

— Și dacă eu am să dau greș...

— Tot asta se va întâmpla.

Am sesizat o urmă de ironie în glasul lui, dar nu aveam de gând să-i risc viața.

— Dacă voi chema pe cineva să te ajute și...

— Nu e timp și sunt prea multe explicații de dat.

Îmi făcu semn spre unul dintre pumnale și l-am luat ametită cu ambele mâini, plimbându-mi degetele pe lama lui rece. M-am apropiat de Harper și pentru o clipă am crezut că îmi cedează picioarele.

— Nu trebuie să-ți tremure mâinile.

Mi-am înăbușit un hohot de râs și l-am privit adânc în ochi, vrând să mă scufund în negrul irișilor lui. I-am atins pielea cu

lama, încă ezitând. Îi simțeam răsuflarea pe chip și buzele plimbându-se ușor prin părul meu.

— Acum.

I-am înțepat pielea și am împins lama câțiva centimetri, uimită de sângele rece de care dădeam dovadă. Mâinile mi se înroșiră, dar ce era mai greu trecuse și i-am apăsat ușor rana.

L-am simțit cum tresare, crispat de durere, apoi am zărit o bucată mică de lamă, înfiptă în carne. Mi-am șters mâinile pe tricou și am prins-o între două degete. Deși îi prelungeam agonia, am scos-o încet. Sângerarea s-a oprit. I-am șters urmele lăsate de sânge pe trup, apoi m-am îndepărtat câțiva pași când am văzut că rana se vindecă și se închide singură în fața ochilor mei.

— Cum ai...

Nu am apucat să termin. Am simțit cum picioarele îmi alunecă și înainte ca unul dintre noi să înțeleagă ce se întâmplă, brațele mele îi înconjurau gâtul, iar trupul lui era lipit de al meu. Am rămas înlemnită, neștiind cum să reacționez, când i-am întâlnit ochii negri, intenși, care păreau că sclipesc în întunericul camerei. Respirația lui se întețise și o simțeam pe buze și pe pleoape.

Mă strânse mai puternic în brațe. Inimile noastre băteau la unison. Mâinile mele alunecară pe umerii lui și l-am strâns cu putere de parcă el ar fi fost singurul meu sprijin.

— Desiree...

Am închis ochii când mi-am auzit numele rostit și mi-am lipit fruntea de a lui. Jack își strecurase mâinile pe sub tricoul meu. Pielea mi se încălzise la atingerea lui suavă, iar sângele îmi fierbea în vene, dezlănțuit. Aveam impresia că mă topesc în brațele lui.

— Des?

Sarah apăruse în cameră, frecându-și somnoroasă ochii,

însă în clipa în care l-a zărit pe Harper a rămas blocată, ținându-și strâns mâna pe clanța ușii. Puțina culoare din obraji îi dispăruse și pentru prima oară o văzusem pe sora mea cu adevărat speriată. Îmi aruncase o privire fugară, uitându-se nedumerită la petele de sânge de pe tricou și de pe brațe, apoi din doi pași ajunse în dreptul meu și mă împinse în spate, blocându-mi vederea.

— Ce cauți aici? Ai venit să termini ce ai început în conac?

— Mai bine ai întreba-o pe sora ta. Doar ea m-a invitat la voi în casă.

Am simțit-o pe Sarah cum se crispează.

— Lasă-mă să-ți explic.

— Ce naiba a fost în capul tău când i-ai permis să intre la noi în casă? Nu-ți dai seama că putea să te omoare?

— Aș fi avut destule ocazii să o fac, dar în caz că nu ai observat, sora ta este încă în viață, îi răspunse Harper, abținându-se să nu zâmbească.

— Asta nu datorită ție.

— Aici te înșeli, am răspuns încet, alegându-mi cu grijă cuvintele.

M-am îndepărtat de ea și am privit-o câteva secunde în ochi, înainte să-mi fac curaj și să-i spun adevărul. Poate pentru prima oară în seara aceea.

— Datorită lui sunt în viață și orice ai spune tu nu va schimba asta. M-a salvat de fiecare dată când eram în pericol și m-a ajutat să-mi înving propriile temeri și să ui...

M-am oprit brusc și mi-am mușcat buza, încercând să nu țip. Ochii mi se încețoșară și aveam din nou impresia că totul în jurul meu se evaporă. Auzeam din depărtare un hârșâit, care devenea din ce în ce mai puternic cu fiecare secundă trecută. Bezna care se întindea în fața mea a fost tăiată de două focare roșii, care răspândeau flăcări în jur. Simțeam cum focul îmi

biciuie pielea, însă nu puteam să strig.

Shade...

— Ce îi faci?

Mi-am deschis ochii și am sesizat că Sarah mă ținea în brațe și mă ajuta să mă mențin pe picioare.

— Nu eu o rănesc, spuse Harper, care se apropiase de mine. E ceva ce nu am reușit să te fac să uiți. O imagine care încă mai sălășluiește în mintea ta și îți slăbește puterile.

— E ceva ce mă urmărește, am grăit, nesigură de propriile vorbe. De când am ieșit din conac am senzația că mă pândește ceva din umbră. O prezență apăsătoare, care așteaptă să comit o greșeală.

— Des, nu știi ce spui, îmi răspunse Sarah.

— Mereu acesta este răspunsul tău, nu? Uite că de data asta te înșeli, însă probabil vei înțelege asta prea târziu pentru a mai putea regreta deciziile luate.

— Te porți exact ca un copil răsfățat.

I-am zâmbit ironic, apoi m-am desprins din strânsoarea ei, pentru a păstra o distanță cât mai mare între noi.

— Dacă aș fi fost lăsată singură cu tine în conac sau dacă Jack nu m-ar fi ajutat, aș fi fost moartă de mult. Și asta *doar* datorită neglijenței tale!

— Cum îndrăznești să mă acuzi? Știi foarte bine că nu eram eu!

Câteva lacrimi i se scurgeau pe obraji, dar mă lăsară indiferentă.

— Cum a putut cineva să te controleze? Nu ai fost lăsată singură nici măcar o clipă!

— Gândește-te mai bine, surioară. Ai dispărut de lângă mine în tuneluri și m-ai lăsat singură în interiorul conacului Wolfmaner, fără nicio posibilitate de a scăpa. Mai ții minte? mă întrebase când văzuse că păstrez tăcerea și evit să o privesc.

Pur și simplu ai plecat, iar apoi când te-am găsit, păreai chiar nefericită. Greșesc atât de mult?

Privirea îi alunecă de pe chipul meu și a rămas câteva secunde ațintită asupra lui Harper, care stătea retras într-un colț al camerei, așteptând ca furtuna să se potolească. O auzisem pe Sarah cum respiră cu greutate, apoi mă îmbrâncise și dispăruse pe scări, înainte ca vreunul din noi să poată reacționa.

— Încearcă să te protejeze.

Se apropiase din nou de mine, dar nu îndrăzneam să mă întorc pentru a-i întâlni privirea. Încă îi simțeam brațele în jurul meu și căldura trupului. Aveam impresia că trebuia să lupt pentru fiecare gură de aer când eram în preajma lui, așa că am ieșit pe terasă și am închis ochii, furioasă pe reacțiile pe care mi le provoca.

Minutele treceau pe lângă mine, prelungindu-mi agonia și pentru a doua oară în acea seara îmi doream să fac timpul să se oprească, înainte că altceva să se mai întâmple.

— Ai multe lucruri la care trebuie să te gândești. Cel mai important lucru este să admiți că tot ce s-a întâmplat în seara asta e adevărat. Nu încerca să-ți forțezi mintea să nu recunoască realitatea, altfel vei avea de pierdut și vei suferi mult pentru decizia ta.

— E o amenințare? l-am întrebat încet, vrând să maschez tremuratul din glas.

Mă prinse cu delicatețe de braț și mă întoarse spre el. Îi eram recunoscătoare pentru faptul că se îmbrăcase la loc și nu eram nevoită să-mi controlez ochii să alunece pe trupul lui.

— E o rugăminte.

— *Sângele lor curge prin venele tale...* ce a vrut să spună cu asta?

— Ești sigură că vrei să afli răspunsul?

Întrebarea lui mă luase prin surprindere, eu fiind sigură că nu avea de gând să-mi răspundă. Dar acum îmi oferea o șansă. Puteam să-i spun *da* și să aflu răspunsul la o întrebarea care mă urmărise neîncetat de când plecasem din conac sau *nu* pentru a evita ca tot ce ceea eu credeam real să se transforme în praf și fum.

În simple amintiri.

— Nu. Nu încă, cel puțin, am adăugat repede, încercând să-i arăt că nu îmi era frică de adevăr, deși în adâncul sufletului întrebarea tot nu-mi dădea pace.

— Dacă asta e decizia ta o respect, dar îți dau un sfat. Nu încerca să eviți ceea nu poate fi evitat. Adevărul.

Mâna lui dispăruse de pe brațul meu, dar încă îi puteam simți căldura degetelor pe piele.

— Coșmarurile? O să se oprească? l-am întrebat cu speranță în glas.

— Asta depinde doar de tine. Să nu crezi că s-au terminat.

I-am susținut privirea o singură bătaie de inimă înainte să mă întorc în casă. Nu voiam răspunsuri. Nu acum.

— Totul de-abia acum începe.

Stoneheaven
Haven

Jack aruncă o privire scurtă în camera întunecată. Un fior de spaimă îl cuprinse subit. Se întoarse în sala principală, unde lumânările încă mai pâlpâiau, amenințând să se stingă pe mesele joase de lemn și străbătu scara în spirală cu pași rapizi, știind că timpul nu era în favoarea lui.

Deschise ușa de la capătul holului și se împinse cu toate puterea în barele de metal ruginit care o încadrau. În centrul sălii, un bărbat stătea aplecat asupra unui pergament vechi, mijindu-și aproape cu durere ochii, de parcă ar fi încercat să-i smulgă secretele. Nu îl observase pe tânărul care năvălise ca o furtună în sală, însă pe chip îi era întipărită o expresie mirată, de parcă tot ceea ce a citit i-ar fi alungat gândurile care îl frământau.

Într-un final, își ridică cu tristețe ochii din pergament. Privirea i-a rămas fixată asupra lui Harper. Stătea în continuare nemișcat și nu îndrăznea să-i tulbure liniștea și singurătatea.

— Jack...

Bărbatul s-a ridicat pentru a-și îmbrățișa prietenul, însă picioarele îi cedară din cauza efortului și se prăbușise în brațele tânărului, care-l privea speriat.

— Azazeal? Glasul îi era tăios, însă ochii lui Harper trădau neliniștea care îl cuprinse de când se întorsese în cetate.

— Ești slăbit. Nu ar fi trebuit să rămâi singur. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că îți cauți propria moarte. Unde este Rachel?

— S-a dus să caute ierburi pentru licori. Oamenii vin în fiecare zi la ea pentru a primi îngrijiri, iar numărul lor s-a dublat în ultimele săptămâni.

— Viața ta e în joc! îi aminti cu asprime Harper.

— Mai am de trăit. Sunt multe lucruri de făcut și atâtea să vă învăț și să vă arăt.

— Puterile ți-au scăzut foarte mult, îi răspunse tânărul, studiindu-l cu atenție, fără să dea de înțeles că a auzit vorbele prietenului său. O să rămân aici până ce îți vei reveni și apoi...

— Acesta este ultimul lucru pe care ar trebuie să-l faci. Ea este încă în pericol și nu putem permite să fie rănită. Primejdia încă planează asupra ei și, dacă tu nu ești acolo ca să o ajuți, atunci mă tem de ce e mai rău.

Bărbatul se așeză la loc pe scaun și își trecu o mână prin părul brunet și ondulat, acoperit de fire argintii, încercând să-și pună ordine în gândurile care nu-i mai dădeau pace.

O deschizătură în perete, sub forma unui pătrat cu latura de trei metri, servea drept fereastră. Harper aruncă o privire spre acrii de pădure care se întindeau pe kilometri întregi în jurul cetății, acoperind-o de priviri iscoditoare. Auzea din depărtare susurul cascadei și gândurile i se îndreptară spre Aqua și zâmbi stins, dorindu-și ca ea să fie aici. Îl zărise cu coada ochiului pe Phyro la grajduri cum descalecă și îi cedează frâiele lui Dageron, care își încorda arcul, pregătit să tragă spre țintele înșirate în curtea de antrenament.

— Îți lipsește Haven, nu-i așa? îl întrebă Azazeal văzând cât de îngândurat devenise Jack dintr-odată. Ai prefera să te trimit oriunde, chiar și în Labirintul Negru, cât timp rămâi de partea asta a Voalului.

— E lumea în care m-am născut și în care trăiesc, răspunse simplu, privindu-l pe bărbat în ochi. Dar voi accepta decizia ta și mă voi întoarce înapoi în lumea lor. Unde l-ai trimis pe Bowen?

— În Wolfcraft. Dar nu după tine, a avut propria lui misiune.

— La ce te referi?

— Miranda trebuia înlăturată.

— A fost și în conac.

— L-ai simțit?

— Am crezut că mă înșel, dar se pare că nu o fac prea rar, spuse Rephelimul zâmbind. Să înțeleg că starea lui Bowen s-a îmbunătățit?

— A riscat mult când a traversat Voalul. Dar i-am respectat decizia.

Vorbele lui Azazeal îl făcură să ridice o sprânceană în semn de mirare.

— De ce nu vrei să o aduc aici? În cele din urmă tot asta se va întâmpla, așa că nu înțeleg de ce mai amâni inevitabilul. Ce te oprește?

— Mai multe decât crezi. Nu este pregătită. Știe de ce este capabilă?

Tânărul negă, însă privirea i-a rămas în continuare ațintită spre meleagurilor familiare. Azazeal îl urmărea îngrijorat și, deși știa că Harper era atent și îi asculta fiecare cuvânt, nu era mulțumit.

— Ceva te macină. Simt asta și nu pot să nu mă întreb de ce te-ai hotărât să te întorci. Niciodată nu mi-ai neglijat ordinele. S-a întâmplat ceva?

— Observ că ți-ai revenit, răspunse Jack, luând loc pe celălalt scaun din jurul mesei. Ceilalți se întorc.

— Eviți o întrebare. S-a întâmplat ceva cu adevărat grav,

dacă nu poți fi deschis.

— Nu e vorba de asta. Mi-ai cerut să am grijă de ea și să o mențin în viață, indiferent de sacrificii sau de ce ar putea păți cei din jurul ei.

Azazeal clătină scurt din cap, făcându-i semn să continue, neînțelegând ce urmărea.

— Ea și-a dat seama de asta.

Ochii bărbatului se măriră, iar un zâmbet îi dădea de gol încântarea la auzul aceste vești.

— E dibace?

— Se prinde repede de lucruri. Ți-am spus, e rapidă și acționează din instinct, însă își ascultă mintea și este prudentă. E descurcăreață și își apără prietenii, dar în același timp, dacă poate, îi ține cât mai departe de primejdie. Nu îi place să primească ordine sau ca oamenii să-i spună ce să facă și nu îi e frică să-și înfrunte dușmanii.

— Te referi la Viola?

— E singurul *dușman*... pe care ea îl cunoaște. Are o rezistență extraordinară.

Jack tăcuse brusc, ochii lui devenind aproape în totalitate negri, reacție care nu-i scăpă lui Azazeal.

— Urmează un dar...

Bărbatul bătea ritmic cu degetele în masă, încercând să-și păstreze calmul la vederea transformării bruște de dispoziție a lui Harper.

— A cedat. Viola i-a forțat mintea și a făcut-o să vadă niște lucruri care trebuiau ținute în continuare ascunse. O serie de imagini, din trecut și din viitor, de o claritate atât de intensă, încât oricine altcineva ar fi putut să înnebu...

— I-ai șters acele amintiri? îl întrebase iute, nelăsându-l să termine.

Jack se uită neliniștit la Azazeal. Mâinile îi tremurau sub

masă.

— Da, însă din nefericire ceva a rămas în mintea ei. O imagine care încă o mai bântuie și de care îi este cu adevărat frică.

— Ce reprezintă? Sau la ce se referă?

— La trecut. La Ukrasna.

Azazeal se ridicase în picioare. Bătuse puternic cu pumnul în masă și lemnul crăpase sub brațele sale.

— Trebuie să o faci să uite!

— Imaginea Ukrasnei nu a dispărut cu celălalte. Nu pot să fac asta. Am încercat. Nu știu dacă eu sunt de vină sau dacă mintea ei pur și simplu a rămas agățată de...

Se oprise în clipa în care o tânără zveltă apăruse pe furiș lângă ei. Părul îi cădea în cascade pe umerii goi, iar surâsul ei cristalin îl făcuse pe Harper să uite pentru o clipă de necazurile care amenințau să se prăvălească peste ei.

— Aqua?

— M-am schimbat atât de tare, încât nu mă mai recunoști, Rephelime? Mă simt jignită.

Înainte ca Jack să poată reacționa, Aqua i se aruncase în brațe, strângându-l cu putere, fericită că era din nou alături de el.

— Mi-a fost dor de tine.

— Nu avea cine să te pună la punct cât timp am lipsit? o întrebă Jack, îmbrățișând-o la rândul lui.

— Se poate spune și așa. Cetatea a fost pustie o perioadă prea lungă de timp.

Îl privi tăcută câteva clipe, apoi pe chip îi apăru o umbră de neliniște.

— Ce s-a întâmplat? De ce mă privești așa?

— Nu-mi dau încă seama, dar ceva e schimbat la tine. Ceva în legătură cu ochii tăi. Strălucesc și când te uiți la mine am

impresia că gândurile tale sunt îndreptate în altă parte, spre altcineva.

— Altcineva?

Era pentru prima oară când Azazeal vorbea de când apăruse Aqua. Se uită curios la ea, așteptând să continue.

— Nu pot să cred! rostise Aqua, râzând. Se poate așa ceva? A reușit cineva să-ți atragă ție atenția, Jack?

— Nu înțeleg la ce te referi, îi răspunse repede, lucru remarcat și de Azazeal.

— Dacă nu aș ține la tine ca la un frate, aș fi geloasă.

— Te asigur că nu există niciun motiv de îngrijorare. Poți să stai liniștită.

— Nu sunt sigură dacă asta mă bucură sau nu, însă în continuare rămân la părerea că menții ceva ascuns față de mine. Sau de noi, spuse cu timiditate, aruncându-i o privire lui Azazeal. Te cunosc, Jack, doar am crescut împreună și ceva te tulbură.

Aqua se desprinse din îmbrățișare, vrând să plece, știind că ambii mai aveau multe de împărtășit. Însă se întoarse și-l privi amuzată pe Jack, care se uită nedumerit la ea.

— Rectific... *cineva*.

Apoi dispăruse, lăsând în urma ei o umbră de neliniște, care încă mai plutea în aer în clipa în care Azazeal se hotărâse să vorbească.

— Ai ținut cont de avertismentul pe care ți l-am dat?

Jack dăduse scurt din cap, însă ochii lui priveau în continuare în gol.

— Atunci, am cuvântul tău că vei face tot ce e posibil ca să împiedici ca acel lucru să se întâmple?

— De ce pui o întrebare la care știi deja răspunsul?

— Fiindcă nu-l știam.

Vorbele bărbatului îl făcură să se trezească din visare și să

își îndrepte privirea spre el.

— Vreau să fiu sigur că, dacă acea clipă va sosi, atât tu, cât și ea, veți fi dispuși să faceți un sacrificiu, indiferent de prețul care vi se va cere.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

Harper se ridicase deja din scaun și se pregătea să plece, însă Azazeal îl prinse de braț și îl opri.

— Să știi că Aqua are dreptate. Ești schimbat.

Jack se eliberă din strânsoarea lui Azeazal și plecă nervos din cameră, lăsându-l pe acesta singur cu demonii care îi bântuiau nopțile și temerile care îl urmăreau în timpul zilei.

— Se pare că momentul de care mă temeam a sosit. Provocarea a fost acceptată.

Is this masquerade finally over
Can we put down the roles that we've played so many times
Is this really the final curtain
The end of the play

Once again I walk away
With every step I leave you behind me
Once again I walk away
Determined this time you'll be sorry
Once again I walk away

If we put out the sun and stopped it from shining
We still couldn't be anymore in the dark

There's no flashlight
There's no insight
As hard as we try
Ooh we keep running round in circles
Time after time...

Blue – *Walk away*